

Dziennik Urzędowy C 100

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 53

17 kwietnia 2010

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

IV *Informacje*

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości

2010/C 100/01

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* Dz.U. C 80 z 27.3.2010. 1

V *Ogłoszenia*

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2010/C 100/02

Sprawa C-172/08: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 25 lutego 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria provinciale di Roma — Włochy) — Pontina Ambiente Srl przeciwko Regione Lazio (Środowisko naturalne — Dyrektywa 1999/31/WE — Artykuł 10 — Szczególny podatek od umieszczania odpadów stałych na składowiskach — Obowiązek zapłaty tego podatku przez podmiot zajmujący się składowiskiem — Koszty działalności składowiska — Dyrektywa 2000/35/WE — Odsetki za zwłokę) 2

PL

Cena:
4 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2010/C 100/03	Sprawa C-310/08: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 23 lutego 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal — Zjednoczone Królestwo) — London Borough of Harrow przeciwko Nimco Hassan Ibrahim, Secretary of State for the Home Department (Swobodny przepływ osób — Prawo pobytu obywatela państwa trzeciego, będącego małżonkiem obywatela państwa członkowskiego, i ich dzieci, będących obywatelami państwa członkowskiego — Zakończenie stosunku pracy najemnej przez obywatela państwa członkowskiego, a następnie opuszczenie przez niego przyjmującego państwa członkowskiego — Zapisanie dzieci do placówki edukacyjnej — Brak środków utrzymania — Rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 — Artykuł 12 — Dyrektywa 2004/38/WE)	3
2010/C 100/04	Sprawa C-337/08: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 25 lutego 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden — Niderlandy) — X Holding B.V. przeciwko Staatssecretaris van Financiën (Artykuły 43 WE i 48 WE — Przepisy podatkowe — Podatek dochodowy od osób prawnych — Podmiot podatkowy złożony ze spółki dominującej będącej rezydentem i jednej lub więcej spółek zależnych będących rezydentami — Opodatkowanie zysków po stronie spółki dominującej — Wykluczenie spółek zależnych niebędących rezydentami)	3
2010/C 100/05	Sprawa C-381/08: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 25 lutego 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — Car Trim GmbH przeciwko KeySafety Systems Srl (Jurysdykcja sądowa w sprawach cywilnych i handlowych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Artykuł 5 pkt 1 lit. b) — Jurysdykcja w dziedzinie umów — Określenie miejsca wykonania zobowiązania — Kryteria rozróżnienia między „sprzedażą rzeczy ruchomych” i „świadczeniem usług”)	4
2010/C 100/06	Sprawa C-386/08: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 25 lutego 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg — Niemcy) — Firma Brita GmbH przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Hafen (Układ stowarzyszeniowy WE–Izrael — Terytorialny zakres stosowania — Układ stowarzyszeniowy WE–OWP — Odmowa zastosowania preferencyjnego traktowania taryfowego w przypadku produktów pochodzących z Zachodniego Brzegu, które zostało przyznane w przypadku produktów pochodzących z Izraela — Wątpliwości co do pochodzenia produktów — Upoważniony eksporter — Następca weryfikacja deklaracji na fakturze przez organy celne kraju przywozu — Konwencja wiedeńska o prawie traktatów — Zasada względnej skuteczności traktatów)	4
2010/C 100/07	Sprawa C-408/08 P: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 25 lutego 2010 r. — Lancôme parfums et beauté & Cie SNC przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), CMS Hasche Sigle (Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 55 ust. 1 lit. a) i art. 7 ust. 1 lit. c) — Interes prawny w złożeniu wniosku o unieważnienie prawa do znaku towarowego opartego na bezwzględnej podstawie unieważnienia — Kancelaria prawna — Oznaczenie słowne „COLOR EDITION” — Charakter opisowy słownego znaku towarowego składającego się z elementów opisowych)	5
2010/C 100/08	Sprawa C-480/08: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 23 lutego 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal — Zjednoczone Królestwo) — Maria Teixeira przeciwko London Borough of Lambeth, Secretary of State for the Home Department (Swobodny przepływ osób — Prawo pobytu — Obywatel państwa członkowskiego, który pracował w innym państwie członkowskim i pozostał tam po zaprzestaniu działalności zawodowej — Dziecko odbywające naukę zawodu w przyjmującym państwie członkowskim — Brak własnych środków utrzymania — Rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 — Artykuł 12 — Dyrektywa 2004/38/WE)	6

2010/C 100/09	Sprawa C-562/08: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 25 lutego 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht) — Müller Fleisch GmbH przeciwko Land Baden-Württemberg (System nadzoru nad gąbczastą encefalopatią bydła — Rozporządzenie (WE) nr 999/2001 — Bydło w wieku powyżej 30 miesięcy — Ubój w normalnych warunkach — Mięso przeznaczone do spożycia przez ludzi — Obowiązkowe badanie przesiewowe — Przepisy krajowe — Obowiązek badań przesiewowych — Rozszerzenie — Bydło w wieku powyżej 24 miesięcy)	7
2010/C 100/10	Sprawa C-25/09: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 25 lutego 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Bróg — Republika Węgierska) — Sió-Eckes Kft. przeciwko Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal Központi Szerve (Wspólna polityka rolna — Rozporządzenie (WE) nr 2201/96 — Wspólna organizacja rynków przetworów owocowych i warzywnych — Rozporządzenie (WE) nr 1535/2003 — System pomocy w sektorze przetworów owocowych i warzywnych — Przetwory — Brzoskwinie w syropie lub naturalnym soku owocowym — Wyroby gotowe)	7
2010/C 100/11	Sprawa C-170/09: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 25 lutego 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2005/60/WE — Pranie pieniędzy i finansowanie terroryzmu — Brak transpozycji w przewidzianym terminie)	8
2010/C 100/12	Sprawa C-209/09: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 25 lutego 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus — Finlandia) — Postępowanie wszczęte przez Lahti Energia Oy (Dyrektywa 2000/76/WE — Spalanie odpadów — Spalarnia — Współspalarnia — Kompleks złożony z gazowni i elektrowni — Spalanie w elektrowni nieoczyszczonego gazu powstałego w wyniku obróbki termicznej odpadów w gazowni)	9
2010/C 100/13	Sprawa C-295/09: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 25 lutego 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2006/43/WE — Prawo spółek — Ustawowe badania rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)	9
2010/C 100/14	Sprawa C-330/09: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 25 lutego 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Austrii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2006/43/WE — Prawo spółek — Ustawowe badania rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych — Brak transpozycji w przewidzianym terminie)	10
2010/C 100/15	Sprawy połączone C-403/08 i C-429/08: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 16 grudnia 2009 r. (wnioski o wydanie orzeczeń w trybie prejudycjalnym złożone przez High Court of Justice (Chancery Division), High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) — Zjednoczone Królestwo) — Football Association Premier League Ltd, NetMed Hellas SA, Multichoice Hellas SA przeciwko QC Leisure, David Richardson, AV Station plc, Malcolm Chamberlain, Michael Madden, SR Leisure Ltd, Philip George Charles Houghton, Derek Owen (sprawa C-403/08), Karen Murphy przeciwko Media Protection Services Ltd (sprawa C-429/08) (Odesłanie prejudycjalne — Wniosek o dopuszczanie do udziału w postępowaniu — Oddalenie)	10

2010/C 100/16	Sprawa C-513/08: Postanowienie Trybunału z dnia 9 grudnia 2009 r. — Luigi Marcuccio przeciwko Komisji Europejskiej (Odwołanie — Urzędnicy — Zabezpieczenie społeczne — Wyrażne oddalenie wniosku o zwrot w 100 % określonych kosztów leczenia poniesionych przez urzędnika — Odwołanie w części oczywiście niedopuszczalne i w części oczywiście bezzasadne) 11	11
2010/C 100/17	Sprawa C-528/08: Postanowienie Trybunału z dnia 9 grudnia 2009 r. — Luigi Marcuccio przeciwko Komisji Europejskiej (Odwołanie — Urzędnicy — Zabezpieczenie społeczne — Dorozumiane oddalenie wniosku o zwrot w 100 % określonych kosztów leczenia poniesionych przez urzędnika — Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej o stwierdzeniu braku właściwości — Odwołanie w części oczywiście niedopuszczalne i w części oczywiście bezzasadne) 11	11
2010/C 100/18	Sprawa C-579/08 P: Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 15 stycznia 2010 r. — Messer Group GmbH przeciwko Air Products and Chemicals Inc., Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (Odwołanie — Artykuł 119 regulaminu Trybunału — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) — Słowne znaki towarowe Ferromix, Inomix i Alumix — Wcześniejsze znaki towarowe FERROMAXX, INOMAXX i ALUMAXX — Sprzeciw właściciela — Właściwy krąg odbiorców — Stopień podobieństwa — Mało odróżniający charakter wcześniejszego znaku towarowego — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd)..... 12	12
2010/C 100/19	Sprawa C-69/09 P: Postanowienie Trybunału z dnia 22 stycznia 2010 r. — Makhteshim-Agan Holding BV, Makhteshim-Agan Italia Srl, Magan Italia Srl przeciwko Komisji Europejskiej (Tryb przyśpieszony) 12	12
2010/C 100/20	Sprawy połączone C-292/09 i C-293/09: Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 13 stycznia 2010 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Commissione tributaria provinciale di Parma — Włochy) — Isabella Calestani (C-292/09), Paolo Lunardi (C-293/09) przeciwko Agenzia delle Entrate Ufficio di Parma (Odesłanie prejudycjalne — Oczywista niedopuszczalność) ... 13	13
2010/C 100/21	Sprawa C-449/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski gradski sad (Bułgaria) w dniu 18 listopada 2009 r. — Canon Kabushiki Kaisha przeciwko IPN Bulgaria OOD 13	13
2010/C 100/22	Sprawa C-547/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Innsbruck (Austria) w dniu 28 grudnia 2009 r. — Pensionsversicherungsanstalt przeciwko Andrea Schwab 14	14
2010/C 100/23	Sprawa C-17/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský soud v Brně (Republika Czeska) w dniu 11 stycznia 2010 r. — Toshiba Corporation, Areva T&D Holding SA, Areva T&D SA, Areva T&D AG, Mitsubishi Electric Corp., Alstom, Fuji Electric Holdings Co. Ltd, Fuji Electric Systems Co. Ltd, Siemens Transmission & Distribution SA, Siemens AG Österreich, VA TECH Transmission & Distribution GmbH & Co. KEG, Siemens AG, Hitachi Ltd, Hitachi Europe Ltd, Japan AE Power Systems Corp., Nuova Magrini Galileo SpA przeciwko Úřad pro ochranu hospodářské soutěže 14	14
2010/C 100/24	Sprawa C-23/10: Skarga wniesiona w dniu 14 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej 15	15

2010/C 100/25	Sprawa C-25/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de Première Instance de Liège (Belgia) w dniu 15 stycznia 2010 r. — Missionswerk Werner Heukelbach e.V. przeciwko Państwu belgijskiemu — Service Public Fédéral Finances	17
2010/C 100/26	Sprawa C-30/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Linköpings tingsrätt (Szwecja) w dniu 19 stycznia 2010 r. — Lotta Andersson przeciwko Staten genom Kronofogdemyndigheten i Jönköping, Tillsynsmyndigheten	17
2010/C 100/27	Sprawa C-31/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 20 stycznia 2010 r. — Minerva Kulturreisen GmbH przeciwko Finanzamt Freital	18
2010/C 100/28	Sprawa C-32/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varhoven Kasatsionen sad (Bułgaria) w dniu 20 stycznia 2010 r. — Toni Georgiew Semerdziew przeciwko Del-Pi-Krasimira Manczewa	18
2010/C 100/29	Sprawa C-34/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 21 stycznia 2010 r. — Brüstle przeciwko Greenpeace	19
2010/C 100/30	Sprawa C-37/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Berlin w dniu 22 stycznia 2010 r. — Landwirtschaftliches Unternehmen e.G. Sondershausen przeciwko BVVG Bodenverwertungs- und -verwaltungs GmbH	20
2010/C 100/31	Sprawa C-42/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Belgia) w dniu 25 stycznia 2010 r. — 1. Vlaamse Dierenartsenvereniging VZW, 2. Marc Janssens przeciwko Królestwu Belgii, interwenient: Luk Vangheluwe	20
2010/C 100/32	Sprawa C-43/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulío tis Epikrateias (Grecja) w dniu 25 stycznia 2010 r. — Nomarchiaki Aftodioikisi Aitolokarnanias i in., Elliniki Etaireia gia tin Prostasia tou Perivallontos kai tis Politistikis Klironomias i in., Pankosmio tameio gia tin fysi — WWF Ellas przeciwko Ministrowi środowiska, ładu przestrzennego i robót publicznych i in.	20
2010/C 100/33	Sprawa C-44/10: Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej	23
2010/C 100/34	Sprawa C-45/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Belgia) w dniu 28 stycznia 2010 r. — 1. Vlaamse Dierenartsenvereniging VZW, 2. Marc Janssens przeciwko Królestwu Belgii	23
2010/C 100/35	Sprawa C-48/10: Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii	24
2010/C 100/36	Sprawa C-50/10: Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej	24

2010/C 100/37	Sprawa C-52/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulio tis Epikrateias (Grecja) w dniu 1 lutego 2010 r. — Eleftheri Tileorasi A.E. („Alter Channel”) i Konstantinos Giannikos przeciwko Ypourgos Typou kai Meson Mazikis Enimerosis i Ethniko Symvoulio Radiotileorasis	25
2010/C 100/38	Sprawa C-57/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Belgia) w dniu 28 stycznia 2010 r. — Vlaamse Dierenartsenvereniging VZW przeciwko Belgische Staat	25
2010/C 100/39	Sprawa C-58/10, Sprawa C-59/10, Sprawa C-60/10, Sprawa C-61/10, Sprawa C-62/10, Sprawa C-63/10, Sprawa C-64/10, Sprawa C-65/10, Sprawa C-66/10, Sprawa C-67/10, Sprawa C-68/10: Wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Conseil d'État (Francja) w dniu 3 lutego 2010 r. w sprawach — Monsanto SAS, Monsanto Agriculture France SAS, Monsanto International SARL, Monsanto Technology LLC przeciwko Ministre de l'Agriculture et de la Pêche — Monsanto SAS, Monsanto Agriculture France SAS, Monsanto International SARL, Monsanto Europe SA przeciwko Ministre de l'Agriculture et de la Pêche — Association générale des producteurs de maïs (AGPM) przeciwko Ministre de l'Agriculture et de la Pêche — SCEA de Malaprade, SCEA Coutin, Jérôme Huard, Dominique Richer, EARL de Candelon, Bernard Mir, EARL des Menirs, Marie-Jeanne Darricau, GAEC de Commenian przeciwko Ministre de l'Agriculture et de la Pêche — Pioneer Génétique, Pioneer Semences przeciwko Ministre de l'Agriculture et de la Pêche — Syndicat des établissements de semences agréés pour les semences de maïs (SEPROMA) przeciwko Ministre de l'Agriculture et de la Pêche — Caussade Semences SA przeciwko Ministre de l'Agriculture et de la Pêche — Société Limagrain Verneuil Holding przeciwko Ministre de l'Agriculture et de la Pêche — Société Maisadour Semences przeciwko Ministre de l'Agriculture et de la Pêche — Ragt Semences SA przeciwko Ministre de l'Agriculture et de la Pêche — Euralis Semences SAS, Euralis Coop przeciwko Ministre de l'Agriculture et de la Pêche	26
2010/C 100/40	Sprawa C-69/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal administratif (Luksemburg) w dniu 5 lutego 2010 r. — Brahim Samba Diouf przeciwko Ministre du Travail, de l'Emploi et de l'Immigration	27
2010/C 100/41	Sprawa C-72/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corta Suprema di Cassazione (Włochy) w dniu 9 lutego 2010 r. — postępowanie karne przeciwko Marcello Costa	27
2010/C 100/42	Sprawa C-77/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corta Suprema di Cassazione (Włochy) w dniu 9 lutego 2010 r. — Ugo Cifone przeciwko Giudice delle indagini preliminari del Tribunale di Trani	28
2010/C 100/43	Sprawa C-80/10: Skarga wniesiona w dniu 11 lutego 2010 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej	28
2010/C 100/44	Sprawa C-84/10 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 9 grudnia 2009 r. w sprawie T-484/08 Longevity Health Products, Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), druga strona postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM: Merck KGaA, wniesione w dniu 12 lutego 2010 r. przez Longevity Health Products, Inc.	29
2010/C 100/45	Sprawa C-87/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Ordinario di Vicenza — Sezione distaccata di Schio — (Włochy) w dniu 15 lutego 2010 r. — Edil Centro SpA przeciwko Electrosteel Europe sa	30

2010/C 100/46	Sprawa C-88/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Palermo (Włochy) w dniu 15 lutego 2010 r. — Assessorato del Lavoro e della Previdenza Sociale przeciwko Seasoft Spa	30
2010/C 100/47	Sprawa C-94/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vestre Landsret (Dania) w dniu 17 lutego 2010 r. — Danfoss A/S i Sauer-Danfoss ApS przeciwko Skatteministeriet	32
2010/C 100/48	Sprawa C-105/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus (Finlandia) w dniu 25 lutego 2010 r. — Prokuratura przeciwko Malikowi Gataevowi i Khadizhat Gataevej	32
2010/C 100/49	Sprawa C-525/08: Postanowienie prezesa trzeciej izby Trybunału z dnia 15 stycznia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — Sylvia Bienek przeciwko Condor Flugdienst GmbH	34
2010/C 100/50	Sprawa C-313/09: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 15 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Austrii	34
2010/C 100/51	Sprawa C-328/09: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 18 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Estonii	34

Sąd

2010/C 100/52	Sprawa T-16/04: Wyrok Sądu z dnia 2 marca 2010 r. — Arcelor przeciwko Parlamentowi i Radzie (Srodowisko naturalne — Dyrektywa 2003/87/WE — System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych — Skarga o stwierdzenie nieważności — Brak bezpośredniego i indywidualnego oddziaływania — Żądanie naprawienia szkody — Dopuszczalność — Wystarczająco istotne naruszenie nadrzędnej normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom — Prawo własności — Swoboda wykonywania działalności zawodowej — Proporcjonalność — Równość traktowania — Swoboda przedsiębiorczości — Pewność prawa)	35
2010/C 100/53	Sprawa T-70/05: Wyrok Sądu z dnia 2 marca 2010 r. — Evropaiki Dynamiki przeciwko EMSA (Zamówienia publiczne na usługi — Postępowanie przetargowe EMSA — Świadczenie usług informatycznych — Odrzucenie oferty — Skarga o stwierdzenie nieważności — Właściwość Sądu — Niezgodność oferty — Równość traktowania — Przestrzeganie kryteriów udzielania zamówienia określonych w specyfikacji istotnych warunków zamówienia lub w ogłoszeniu o zamówieniu — Określenie podkryteriów dla kryteriów udzielania zamówienia — Oczywisty błąd w ocenie — Obowiązek uzasadnienia)	35
2010/C 100/54	Sprawa T-163/05: Wyrok Sądu z dnia 3 marca 2010 r. — Bundesverband deutscher Banken przeciwko Komisji (Pomoc państwa — Przeniesienie majątku publicznego do Landesbank Hessen-Thüringen Girozentrale — Decyzja uznająca pomoc za częściowo niezgodną ze wspólnym rynkiem i nakazująca jej odzyskanie — Kryterium inwestora prywatnego — Obowiązek uzasadnienia)	36

2010/C 100/55	Sprawa T-429/05: Wyrok Sądu z dnia 3 marca 2010 r. — Artegodan przeciwko Komisji (Odpowiedzialność pozaumowna — Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Decyzja nakazująca cofnięcie pozwoleń na dopuszczenie do obrotu — Stwierdzenie nieważności decyzji wyrokiem Sądu — Wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom) 36	36
2010/C 100/56	Sprawa T-36/06: Wyrok Sądu z dnia 3 marca 2010 r. — Bundesverband deutscher Banken przeciwko Komisji (Pomoc państwa — Przeniesienie majątku publicznego do Landesbank Hessen-Thüringen Girozentrale — Decyzja stwierdzająca, że zgłoszony środek nie stanowi pomocy — Kryterium inwestora prywatnego — Obowiązek uzasadnienia — Poważne trudności) 37	37
2010/C 100/57	Sprawy połączone T-102/07 i T-120/07: Wyrok Sądu z dnia 3 marca 2010 r. — Freistaat Sachsen i in. przeciwko Komisji (Pomoc państwa — Pomoc przyznana przez Niemcy w formie objęcia udziału i gwarancji dla pożyczek — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem — Ogólny system pomocy zatwierdzony przez Komisję — Pojęcie przedsiębiorstwa przeżywającego trudności — Wytyczne dotyczące pomocy państwa na rzecz wspomagania i restrukturyzacji przedsiębiorstw przeżywających trudności — Kwota pomocy — Obowiązek uzasadnienia) 37	37
2010/C 100/58	Sprawa T-321/07: Wyrok Sądu z dnia 3 marca 2010 r. — Lufthansa AirPlus Servicekarten przeciwko OHIM — Applus Servicios Tecnológicos (A+) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego A+ — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy AirPlus International — Względne podstawy odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Brak podobieństwa oznaczeń — Obowiązek uzasadnienia — Prawo do obrony — Artykuł 8 ust. 1 lit. b), art. 8 ust. 5, art. 73, 74 i 79 rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b), art. 8 ust. 5, art. 75, 76 i 83 rozporządzenia (WE) nr 207/2009)) 38	38
2010/C 100/59	Sprawa T-248/08 P: Wyrok Sądu z dnia 2 marca 2010 r. — Doktor przeciwko Radzie (Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Zatrudnienie — Okres próbny — Przedłużenie okresu próbnego — Sprawozdanie na zakończenie okresu próbnego — Zwolnienie z pracy po zakończeniu okresu próbnego — Artykuł 34 regulaminu pracowniczego — Przeinaczenie okoliczności faktycznych i dowodów — Obowiązek uzasadnienia spoczywający na Sądzie do spraw Służby Publicznej) 38	38
2010/C 100/60	Sprawa T-11/09: Wyrok Sądu z dnia 23 lutego 2010 r. — Özdemir przeciwko OHIM — Aktieselskabet af 21. november 2001 (James Jones) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego James Jones — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy JACK & JONES — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)) 39	39
2010/C 100/61	Sprawa T-408/07: Postanowienie Sądu z dnia 4 lutego 2010 r. — Crunch Fitness International przeciwko OHIM — ILG (CRUNCH) (Wspólnotowy znak towarowy — Wygaśnięcie prawa do znaku towarowego — Wycofanie wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku towarowego — Umorzenie postępowania) 39	39

2010/C 100/62	Sprawa T-456/07: Postanowienie Sądu z dnia 12 lutego 2010 r. — Komisja przeciwko CdT (Skarga o stwierdzenie nieważności — Wspólnotowy system emerytalny — Ciężący na CdT obowiązek uiszczenia składek za lata budżetowe 1998-2005 — Akt niepodlegający zaskarżeniu — Akt niewywierający skutków prawnych względem osób trzecich — Oczywista niedopuszczalność)	40
2010/C 100/63	Sprawa T-481/08: Postanowienie Sądu z dnia 8 lutego 2010 r. — Alisei przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Działania zewnętrzne Europejskiego Funduszu Rozwoju — Zakończenie audytu i przyjęcie sprawozdania końcowego — Czynność związana wyłącznie z kontekstem umownym — Brak właściwości — Brak bezpośredniego oddziaływania — Niedopuszczalność — Skarga o odszkodowanie — Oczywista niedopuszczalność)	40
2010/C 100/64	Sprawa T-18/10: Skarga wniesiona w dniu 11 stycznia 2010 r. — Inuit Tapiriit Kanatami i in. przeciwko Parlamentowi i Radzie	41
2010/C 100/65	Sprawa T-21/10: Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2010 r. — Niemcy przeciwko Komisji	42
2010/C 100/66	Sprawa T-22/10: Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2010 r. — Esprit International przeciwko OHIM — Marc O'Polo International (Przedstawienie litery „e” umieszczonej na kieszeni spodni)	42
2010/C 100/67	Sprawa T-24/10: Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2010 r. — CECA S.A. przeciwko Komisji ...	43
2010/C 100/68	Sprawa T-25/10: Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2010 r. — BASF Specjalty Chemicals i BASF Lampfertheim przeciwko Komisji	44
2010/C 100/69	Sprawa T-26/10: Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2010 r. — Alibaba Group przeciwko OHIM — allpay.net (ALIPAY)	45
2010/C 100/70	Sprawa T-27/10: Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2010 r. — AC-Treuhand przeciwko Komisji	45
2010/C 100/71	Sprawa T-34/10: Skarga wniesiona w dniu 26 stycznia 2010 r. — Hairdreams przeciwko OHIM — Bartmann (MAGIC LIGHT)	46
2010/C 100/72	Sprawa T-35/10: Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2010 r. — Bank Melli Iran przeciwko Radzie	47
2010/C 100/73	Sprawa T-36/10: Skarga wniesiona w dniu 1 lutego 2010 r. — Internationaler Hilfsfonds przeciwko Komisji	48
2010/C 100/74	Sprawa T-39/10: Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2010 r. — El Corte Inglés przeciwko OHIM — Pucci International (PUCCI)	49
2010/C 100/75	Sprawa T-40/10: Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2010 r. — Elf Aquitaine przeciwko Komisji	49

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2010/C 100/76	Sprawa T-41/10: Skarga wniesiona w dniu 2 lutego 2010 r. — SIMS — Ecole de ski internationale przeciwko OHIM — SNMSF (esf école du ski français)	50
2010/C 100/77	Sprawa T-43/10: Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2010 r. — Elementis i in. przeciwko Komisji	51
2010/C 100/78	Sprawa T-45/10: Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2010 r. — GEA Group przeciwko Komisji	52
2010/C 100/79	Sprawa T-46/10: Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2010 r. — Faci przeciwko Komisji	53
2010/C 100/80	Sprawa T-47/10: Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2010 r. — Akzo Nobel i in. przeciwko Komisji	54
2010/C 100/81	Sprawa T-48/10 P: Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 30 listopada 2009 r. w sprawie F-17/09 Meister przeciwko OHIM, wniesione w dniu 2 lutego 2010 r. przez H. Meistera	55
2010/C 100/82	Sprawa T-49/10: Skarga wniesiona w dniu 5 lutego 2010 r. — Footwear przeciwko OHIM — Reno Schuhzentrum (swiss cross FOOTWEAR)	56
2010/C 100/83	Sprawa T-53/10: Skarga wniesiona w dniu 5 lutego 2010 r. — Reisenhel przeciwko OHIM — Dynamic Promotion (Stapelkisten und Körbe)	56
2010/C 100/84	Sprawa T-59/10: Skarga wniesiona w dniu 9 lutego 2010 r. — Geemarc Telecom przeciwko OHIM — Audioline (AMPLIDECT)	57
2010/C 100/85	Sprawa T-60/10: Skarga wniesiona w dniu 10 lutego 2010 r. — Jackson International przeciwko OHIM — Royal Shakespeare (ROYAL SHAKESPEARE)	57
2010/C 100/86	Sprawa T-61/10: Skarga wniesiona w dniu 8 lutego 2010 r. — Fernando Marcelino Victoria Sánchez przeciwko Parlamentowi i Komisji.....	58
2010/C 100/87	Sprawa T-65/10: Skarga wniesiona w dniu 11 lutego 2010 r. — Hiszpania przeciwko Komisji	59
2010/C 100/88	Sprawa T-67/10: Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2010 r. — Hiszpania przeciwko Komisji	60
2010/C 100/89	Sprawa T-68/10: Skarga wniesiona w dniu 15 lutego 2010 r. — Sphere Time przeciwko OHIM — Punch (zegarki)	60
2010/C 100/90	Sprawa T-69/10: Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2010 r. — IRO przeciwko Komisji Europejskiej	61

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

(2010/C 100/01)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

Dz.U. C 80 z 27.3.2010.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 63 z 13.3.2010.

Dz.U. C 51 z 27.2.2010.

Dz.U. C 37 z 13.2.2010.

Dz.U. C 24 z 30.1.2010.

Dz.U. C 11 z 16.1.2010.

Dz.U. C 312 z 19.12.2009.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 25 lutego 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria provinciale di Roma — Włochy) — Pontina Ambiente Srl przeciwko Regione Lazio

(Sprawa C-172/08) ⁽¹⁾

(Środowisko naturalne — Dyrektywa 1999/31/WE — Artykuł 10 — Szczególny podatek od umieszczenia odpadów stałych na składowiskach — Obowiązek zapłaty tego podatku przez podmiot zajmujący się składowiskiem — Koszty działalności składowiska — Dyrektywa 2000/35/WE — Odsetki za zwłokę)

(2010/C 100/02)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Commissione tributaria provinciale di Roma

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Pontina Ambiente Srl

Strona pozwana: Regione Lazio

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Commissione tributaria provinciale di Roma — Wykładnia art. 10 dyrektywy Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów (Dz.U. L 182, s. 1), dyrektywy 2000/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych (Dz.U. L 200, s. 35) oraz art. 12 WE, 14 WE, 43 WE i 46 WE — Uregulowania krajowe wprowadzające szczególny podatek od umieszczenia odpadów stałych na składowisku i zobowiązujące podmiot zajmujący się składowiskiem do zapłaty z góry tegoż podatku, który zostaje obliczony na podstawie ilości odpadów umieszczanych na składowisku i jest należny od podmiotu umieszczającego odpady na składowisku

Sentencja

1) Artykuł 10 dyrektywy Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów, zmienionej rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 września 2003 r., należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie istnieniu przepisów krajowych — takich jak przepisy będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym — nakładających na podmiot zajmujący się składowiskiem obowiązek zapłaty podatku, który winien zostać mu zwrócony przez jednostkę samorządu lokalnego umieszczającą odpady na składowisku, i przewidujących nałożenie na ten podmiot sankcji finansowych w razie spóźnionej zapłaty tego podatku, pod warunkiem jednak, że przepisy te są połączone ze środkami mającymi zapewnić, iż wspomniany podatek zostanie rzeczywiście zwrócony w krótkim terminie, a wszystkie koszty związane z odzyskaniem, a w szczególności koszty wynikające z opóźnienia w zapłacie kwot należnych z tego tytułu wspomnianemu podmiotowi od rzeczonyj jednostki samorządu lokalnego, w tym sankcje finansowe ewentualnie nałożone na ów podmiot ze względu na to opóźnienie, zostaną uwzględnione w ramach ceny, jaką ma zapłacić temu podmiotowi ta jednostka samorządu lokalnego. Do sądu krajowego należy sprawdzenie, czy te przesłanki zostały spełnione.

2) Artykuł 1, art. 2 pkt 1 i art. 3 dyrektywy 2000/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych należy interpretować w ten sposób, że kwoty należne podmiotowi zajmującemu się składowiskiem od jednostki samorządu lokalnego umieszczającej odpady na składowisku — takie jak kwoty należne z tytułu zwrotu podatku — są objęte zakresem stosowania rzeczonyj dyrektywy i że państwa członkowskie winny zatem zapewnić, zgodnie z jej art. 3, by w razie opóźnienia w płatności wspomnianych kwot, które może zostać przypisane tej jednostce samorządu lokalnego, ów podmiot mógł żądać zapłaty odsetek.

⁽¹⁾ Dz.U. C 183 z 19.7.2008.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 23 lutego 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal — Zjednoczone Królestwo) — London Borough of Harrow przeciwko Nimco Hassan Ibrahim, Secretary of State for the Home Department

(Sprawa C-310/08) ⁽¹⁾

(Swobodny przepływ osób — Prawo pobytu obywatela państwa trzeciego, będącego małżonkiem obywatela państwa członkowskiego, i ich dzieci, będących obywatelami państwa członkowskiego — Zakończenie stosunku pracy najemnej przez obywatela państwa członkowskiego, a następnie opuszczenie przez niego przyjmującego państwa członkowskiego — Zapisanie dzieci do placówki edukacyjnej — Brak środków utrzymania — Rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 — Artykuł 12 — Dyrektywa 2004/38/WE)

(2010/C 100/03)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Appeal

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: London Borough of Harrow

Strona pozwana: Nimco Hassan Ibrahim, Secretary of State for the Home Department

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Court of Appeal — Wykładnia dyrektywy 2004/38 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich (Dz.U. L 158, s. 77) oraz art. 12 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty (Dz.U. L 257, s. 2) — Małżonka będąca obywatelką państwa trzeciego i jej dzieci, będące obywatelami państwa członkowskiego, którzy dołączyli do jej małżonka, będącego obywatelem tego państwa członkowskiego, w Zjednoczonym Królestwie, gdzie wykonywał on pracę jako pracownik najemny — Prawo pobytu małżonki i jej dzieci po utracie przez jej męża przynależności do państwa członkowskiego i po opuszczeniu przez niego Zjednoczonego Królestwa

Sentencja

W okolicznościach takich jak w sprawie w postępowaniu przed sądem krajowym dzieci obywatela państwa członkowskiego, który pracuje lub pracował w przyjmującym państwie członkowskim, i rodzic sprawujący nad nimi faktyczną opiekę mogą powoływać się w tym państwie na prawo pobytu wyłącznie na podstawie art. 12 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie

swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty, ze zmianami wprowadzonymi rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2434/92 z dnia 27 lipca 1992 r., a prawo to nie jest uzależnione od posiadania przez nich wystarczających środków utrzymania i pełnego ubezpieczenia zdrowotnego w tym państwie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 247 z 27.9.2008.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 25 lutego 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden — Niderlandy) — X Holding B.V. przeciwko Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-337/08) ⁽¹⁾

(Artykuły 43 WE i 48 WE — Przepisy podatkowe — Podatek dochodowy od osób prawnych — Podmiot podatkowy złożony ze spółki dominującej będącej rezydentem i jednej lub więcej spółek zależnych będących rezydentami — Opodatkowanie zysków po stronie spółki dominującej — Wykluczenie spółek zależnych niebędących rezydentami)

(2010/C 100/04)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: X Holding B.V.

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hoge Raad der Nederlanden Den Haag — Interpretacja art. 43 WE i 48 WE — Uregulowanie pozwalająca spółkom dominującym będącym rezydentami na tworzenie jednego podmiotu podatkowego z jedną lub więcej spółek zależnych będących rezydentami, przewidujące opodatkowanie zysków tego podmiotu po stronie spółki dominującej — Wykluczenie z tego mechanizmu spółek zależnych niebędących rezydentami

Sentencja

Artykuły 43 WE i 48 WE nie stoją na przeszkodzie stosowaniu przepisów państwa członkowskiego, które dają spółce dominującej możliwość utworzenia jednego podmiotu podatkowego ze swą spółką zależną będącą rezydentem, lecz uniemożliwiają utworzenie takiego podmiotu ze spółką zależną niebędącą rezydentem, gdy dochody tej ostatniej nie są przedmiotem opodatkowania w tym państwie członkowskim.

(¹) Dz.U. C 272 z 25.10.2008.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 25 lutego 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — Car Trim GmbH przeciwko KeySafety Systems Srl

(Sprawa C-381/08) (¹)

(Jurysdykcja sądowa w sprawach cywilnych i handlowych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Artykuł 5 pkt 1 lit. b) — Jurysdykcja w dziedzinie umów — Określenie miejsca wykonania zobowiązania — Kryteria rozróżnienia między „sprzedażą rzeczy ruchomych” i „świadczeniem usług”)

(2010/C 100/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Car Trim GmbH

Strona pozwana: KeySafety Systems Srl

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesgerichtshof — Wykładnia art. 5 pkt 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 44/2001 w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 12, s. 1) — Umowa dostawy towarów, które mają być wytworzone, zawierająca również instrukcje zamawiającego dotyczące pozyskania, obróbki i dostawy wytworzonych produktów, wraz z zapewnieniem jakości produkcji, rzetelności dostawy oraz formalnej realizacji zlecenia — Kryteria rozróżnienia między sprzedażą towarów i świadczeniem usług — Określenie miejsca wykonania zobowiązania w przypadku sprzedaży na odległość

Sentencja

- 1) Artykuł 5 pkt 1 lit b) rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że umowy, których przedmiotem jest dostawa towarów przewidzianych do wytworzenia lub wyprodukowania, nawet w razie określenia przez kupującego wymogów dotyczących pozyskania, obróbki i dostawy towarów, ale bez dostarczenia przez niego materiałów, i gdy dostawca jest odpowiedzialny za jakość towaru i jego zgodność z umową, należy kwalifikować jako „sprzedaż rzeczy ruchomych” w rozumieniu art. 5 pkt 1 lit b) tiret pierwsze tego rozporządzenia.
- 2) Artykuł 5 pkt 1 lit. b) tiret pierwsze rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku sprzedaży na odległość miejsce, do którego rzeczy te zostały dostarczone albo miały zostać dostarczone, należy określić na podstawie przepisów tej umowy. Jeśli nie jest możliwe określenie miejsca dostarczenia na tej podstawie bez odnoszenia się do prawa materialnego mającego zastosowanie do umowy, miejscem tym jest miejsce faktycznego wydania rzeczy, w ramach którego kupujący uzyskuje lub powinien uzyskać uprawnienie do rzeczywistego rozporządzania rzeczami w ostatecznym miejscu przeznaczenia transakcji sprzedaży.

(¹) Dz.U. C 301 z 22.11.2008.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 25 lutego 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg — Niemcy) — Firma Brita GmbH przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Hafen

(Sprawa C-386/08) (¹)

(Układ stowarzyszeniowy WE–Izrael — Terytorialny zakres stosowania — Układ stowarzyszeniowy WE–OWP — Odmowa zastosowania preferencyjnego traktowania taryfowego w przypadku produktów pochodzących z Zachodniego Brzegu, które zostało przyznane w przypadku produktów pochodzących z Izraela — Wątpliwości co do pochodzenia produktów — Upoważniony eksporter — Następca weryfikacja deklaracji na fakturze przez organy celne kraju przywozu — Konwencja wiedeńska o prawie traktatów — Zasada względnej skuteczności traktatów)

(2010/C 100/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Firma Brita GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Hamburg-Hafen

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Finanzgericht Hamburg — Wykładnia Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Państwem Izrael, z drugiej strony, podpisanego w Brukseli w dniu 20 listopada 1995 r. (Dz.U. L 147, s.3), a w szczególności art. 32 i 33 protokołu 4 do rzeczzonego układu oraz Eurośródziemnomorskiego przejściowego układu stowarzyszeniowego w sprawie wymiany handlowej i współpracy między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a Organizacją Wyzwolenia Palestyny (OWP) na rzecz Autonomii Palestyńskiej Zachodniego Brzegu i Strefy Gazy, z drugiej strony, podpisanego w Brukseli w dniu 24 lutego 1997 r. (Dz.U. L 187, s. 3) — Odmowa zastosowania preferencyjnego traktowania taryfowego przyznanego na rzecz produktów pochodzących z Izraela w stosunku do produktów pochodzących z izraelskiego osiedla na Zachodnim Brzegu — Uprawnienie organów państwa przywozu do następczej weryfikacji świadectw pochodzenia w przypadku braku wątpliwości co do pochodzenia danych towarów innych niż wątpliwości wynikające z rozbieżnej wykładni przyjętej przez strony układu stowarzyszeniowego EWG-Izrael pojęcia „terytorium Państwa Izrael” i bez wcześniejszego zastosowania, w celu dokonania wykładni tego pojęcia, procedury rozstrzygania sporów, o której mowa w art. 33 protokołu 4 do rzeczzonego układu

Sentencja

- 1) *Organy celne państwa członkowskiego przywozu mogą odmówić przyznania preferencyjnego traktowania określonego w Układzie eurośródziemnomorskim ustanawiającym stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi z jednej strony a Państwem Izrael z drugiej strony, podpisanym w Brukseli w dniu 20 listopada 1995 r., gdy rozpatrywane towary pochodzą z Zachodniego Brzegu. Ponadto organy celne państwa członkowskiego przywozu nie mogą zastosować zbiegu podstaw prawnych, pozostawiając bez odpowiedzi kwestię, który z układów wchodzących w grę ma zastosowanie w niniejszej sprawie, a mianowicie Układ eurośródziemnomorski ustanawiający stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi z jednej strony a Państwem Izrael z drugiej strony, czy też Eurośródziemnomorski przejściowy układ stowarzyszeniowy w sprawie wymiany handlowej i współpracy między Wspólnotą Europejską z jednej strony a Organizacją Wyzwolenia Palestyny (OWP) na rzecz Autonomii Palestyńskiej Zachodniego Brzegu i Strefy Gazy z drugiej strony, podpisany w Brukseli w dniu 24 lutego 1997 r., i czy świadectwo pochodzenia powinno było zostać wydane przez władze izraelskie, czy też władze palestyńskie.*
- 2) *W ramach procedury przewidzianej w art. 32 protokołu 4 załączonego do Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami*

członkowskimi z jednej strony a Państwem Izrael z drugiej strony, organy celne kraju przywozu nie są związane przedstawionym świadectwem pochodzenia i odpowiedzią udzieloną przez organy celne kraju wywozu, jeżeli odpowiedź ta nie zawiera dostatecznych informacji w rozumieniu art. 32 ust. 6 tego protokołu, pozwalających na ustalenie rzeczywistego pochodzenia produktów. Ponadto organy celne kraju przywozu nie mają obowiązku przedłożenia Komitetowi Współpracy Celnej, ustanowionemu na mocy art. 39 tego protokołu, sporu w przedmiocie wykładni terytorialnego zakresu stosowania wskazanego układu.

(¹) Dz.U. C 285 z 8.11.2008.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 25 lutego 2010 r. — Lancôme parfums et beauté & Cie SNC przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), CMS Hasche Sigle

(Sprawa C-408/08 P) (¹)

(Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 55 ust. 1 lit. a) i art. 7 ust. 1 lit. c) — Interes prawny w złożeniu wniosku o unieważnienie prawa do znaku towarowego opartego na bezwzględnej podstawie unieważnienia — Kancelaria prawna — Oznaczenie słowne „COLOR EDITION” — Charakter opisowy słownego znaku towarowego składającego się z elementów opisowych)

(2010/C 100/07)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Lancôme parfums et beauté & Cie SNC (przedstawiciel: A. von Mühlendahl, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik), CMS Hasche Sigle

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie T-160/07 Lancôme przeciwko OHIM i CMS Hasche Sigle, na mocy którego Sąd oddalił skargę wniesioną przez wnoszącą odwołanie na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 26 lutego 2007 r. unieważniającą rejestrację wspólnotowego znaku towarowego COLOR EDITION dla produktów kosmetycznych i kosmetyków kolorowych — Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) i art. 55 ust. 1 lit a) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1) — Interes prawny w złożeniu wniosku o unieważnienie prawa znaku towarowego — Kancelaria prawna — Brak

własnego interesu ekonomicznego w żądaniu unieważnienia prawa do znaku towarowego odnoszącego się do kosmetyków — Dostrzegalna różnica pomiędzy skojarzeniami wywołanymi przez wyrazy proponowane przy rejestracji znaku towarowego a potocznymi określeniami używanymi przez docelowy krąg odbiorców do opisu rozpatrywanych towarów lub usług bądź ich podstawowych właściwości

Sentencja

- 1) *Odwwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *Lancôme parfums et beauté & Cie SNC zostaje obciążona kosztami postępowania.*

(¹) Dz.U. C 6 z 10.1.2009.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 23 lutego 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal — Zjednoczone Królestwo) — Maria Teixeira przeciwko London Borough of Lambeth, Secretary of State for the Home Department

(Sprawa C-480/08) (¹)

(Swobodny przepływ osób — Prawo pobytu — Obywatel państwa członkowskiego, który pracował w innym państwie członkowskim i pozostał tam po zaprzestaniu działalności zawodowej — Dziecko odbywające naukę zawodu w przyjmującym państwie członkowskim — Brak własnych środków utrzymania — Rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 — Artykuł 12 — Dyrektywa 2004/38/WE)

(2010/C 100/08)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Appeal

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Maria Teixeira

Strona pozwana: London Borough of Lambeth, Secretary of State for the Home Department

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Court of Appeal (Zjednoczone Królestwo) — Wykładnia dyrek-

tywy 2004/38 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich (Dz.U. L 158, s. 77) i art. 12 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty (Dz.U. L 257, s. 2) — Prawo pobytu w Zjednoczonym Królestwie obywatelki Unii nieposiadającej już statusu pracownika, której prawa pobytu nie uzasadniają przepisy dotyczące swobodnego przepływu pracowników — Prawo dziecka takiej obywatelki do pobytu w Zjednoczonym Królestwie w celu zakończenia nauki zawodu — Prawo matki do pozostania z dzieckiem w charakterze osoby sprawującej nad nim pieczę

Sentencja

- 1) Obywatel państwa członkowskiego, który był zatrudniony na terytorium innego państwa członkowskiego, gdzie jego dziecko odbywa naukę, może w okolicznościach takich jak w postępowaniu przed sądem krajowym powoływać się jako rodzic sprawujący faktycznie pieczę nad tym dzieckiem na prawo pobytu w przyjmującym państwie członkowskim na podstawie samego art. 12 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty, zmienionego rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2434/92 z dnia 27 lipca 1992 r. bez konieczności spełniania przesłanek określonych w dyrektywie 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG.
- 2) Prawo pobytu w przyjmującym państwie członkowskim, z którego korzysta rodzic sprawujący faktycznie pieczę nad dzieckiem wykonującym prawo do odbywania nauki zgodnie z art. 12 rozporządzenia nr 1612/68, nie jest uzależnione od przesłanki, zgodnie z którą rodzic ten powinien posiadać wystarczające zasoby, aby nie stanowić obciążenia dla systemu pomocy społecznej tego państwa członkowskiego w okresie pobytu, oraz być objęty pełnym ubezpieczeniem zdrowotnym w tym państwie.
- 3) Prawo pobytu w przyjmującym państwie członkowskim, z którego korzysta rodzic sprawujący faktycznie pieczę nad dzieckiem pracownika migrującego, gdy dziecko to odbywa naukę w tym państwie członkowskim, nie jest uzależnione od przesłanki, zgodnie z którą jedno z rodziców dziecka w chwili rozpoczęcia przez nie nauki powinno było wykonywać działalność zawodową jako pracownik migrujący we wspomnianym państwie członkowskim.

4) Prawo pobytu w przyjmującym państwie członkowskim, z którego korzysta rodzic sprawujący faktycznie pieczę nad dzieckiem pracownika migrującego, gdy dziecko to odbywa naukę w tym państwie członkowskim, wygasa w chwili osiągnięcia pełnoletności przez to dziecko, chyba że dziecko nadal wymaga obecności i pieczy tego rodzica, aby móc kontynuować i ukończyć naukę.

(¹) Dz.U. C 32 z 7.2.2009.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 25 lutego 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht) — Müller Fleisch GmbH przeciwko Land Baden-Württemberg

(Sprawa C-562/08) (¹)

(System nadzoru nad gąbczastą encefalopatią bydła — Rozporządzenie (WE) nr 999/2001 — Bydło w wieku powyżej 30 miesięcy — Ubój w normalnych warunkach — Mięso przeznaczone do spożycia przez ludzi — Obowiązkowe badanie przesiewowe — Przepisy krajowe — Obowiązek badań przesiewowych — Rozszerzenie — Bydło w wieku powyżej 24 miesięcy)

(2010/C 100/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Müller Fleisch GmbH

Strona pozwana: Land Baden-Württemberg

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesverwaltungsgericht — Wykładnia art. 6 ust. 1 w związku z rozdziałem A część I załącznika III do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001 z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiającego zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych gąbczastych encefalopatii (Dz.U. L 147, s. 1), zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1248/2001 z dnia 22 czerwca 2001 r. (Dz.U. L 173, s. 12) — Poddanie wszystkich sztuk bydła w

wieku powyżej 30 miesięcy podlegających normalnemu ubojowi do celów spożycia przez ludzi obowiązkowi badania na obecność BSE — Przepisy krajowe rozszerzające obowiązek badań na wszystkie sztuki bydła w wieku powyżej 24 miesięcy

Sentencja

Artykuł 6 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001 z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiającego zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych gąbczastych encefalopatii i rozdział A część I załącznika III do tego rozporządzenia, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1248/2001 z dnia 22 czerwca 2001 r., nie stoją na przeszkodzie obowiązywaniu przepisów krajowych, zgodnie z którymi wszystkie sztuki bydła w wieku powyżej 24 miesięcy muszą być poddane badaniu na obecność gąbczastej encefalopatii bydła.

(¹) Dz.U. C 69 z 21.3.2009.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 25 lutego 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Bróg — Republika Węgierska) — Sió-Eckes Kft. przeciwko Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal Központi Szerve

(Sprawa C-25/09) (¹)

(Wspólna polityka rolna — Rozporządzenie (WE) nr 2201/96 — Wspólna organizacja rynków przetworów owocowych i warzywnych — Rozporządzenie (WE) nr 1535/2003 — System pomocy w sektorze przetworów owocowych i warzywnych — Przetwory — Brzoskwinie w syropie lub naturalnym soku owocowym — Wyroby gotowe)

(2010/C 100/10)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Fővárosi Bíróság

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Sió-Eckes Kft.

Strona pozwana: Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal Központi Szerve

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Fővárosi Bíróság (Węgry) — Wykładnia art. 2 ust.1 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/96 z dnia 28 października 1996 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków przetworów owocowych i warzywnych (Dz.U. L 297, s. 29), art. 2 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1535/2003 z dnia 29 sierpnia 2003 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/96 w zakresie systemu pomocy dla przetworów owocowych i warzywnych (Dz.U. L 218, s. 14) oraz art. 3 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2320/89 z dnia 28 lipca 1989 r. w sprawie minimalnych wymogów jakości dla brzoskwiń w syropie i brzoskwiń w naturalnym soku owocowym w celu zastosowania systemu pomocy produkcyjnej (Dz.U. L 220, s. 54) — Mięsz z brzoskwiń produkowany w ramach systemu pomocy dla przetworów owocowych i warzywnych — Stosowanie tego systemu do produktów przedstawionych w sposób przewidziany w rozporządzeniu (EWG) nr 2320/89 jako półprodukty wynikające z różnych etapów produkcji i przeznaczone do późniejszego przetworzenia

Sentencja

- 1) Artykuł 2 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/96 z dnia 28 października 1996 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków przetworów owocowych i warzywnych, zmienionego rozporządzeniem (WE) Komisji nr 386/2004 z dnia 1 marca 2004 r. należy interpretować w ten sposób, iż do systemu pomocy przewidzianego tym przepisem kwalifikuje się produkt, który z jednej strony objęty jest jednym z kodów CN wymienionych w załączniku I do tego rozporządzenia, ze zmianami, w tym kodem CN 2008 70 92, a z drugiej strony zgodny jest z definicją „brzoskwi[ni] w syropie lub naturalnym soku owocowym” w rozumieniu tego rozporządzenia w związku z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1535/2003 z dnia 29 sierpnia 2003 r. ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/96 w zakresie systemu pomocy dla przetworów owocowych i warzywnych, zmienionego rozporządzeniem Komisji nr 386/2004 i także rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2320/89 z dnia 28 lipca 1989 r. ustanawiającego minimalne wymagania jakościowe dla brzoskwiń w syropie lub naturalnym soku owocowym objętych systemem pomocy produkcyjnej, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 996/2001 z dnia 22 maja 2001 r.
- 2) Produkty będące rezultatem różnych etapów przetwarzania brzoskwiń można uznać za produkty gotowe w rozumieniu rozporządzeń nr 2201/96 i 1535/2003, ze zmianami, pod warunkiem że posiadają cechy określone w art. 2 pkt 1 rozporządzenia nr 1535/2003, ze zmianami.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 25 lutego 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-170/09) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2005/60/WE — Pranie pieniędzy i finansowanie terroryzmu — Brak transpozycji w przewidzianym terminie)

(2010/C 100/11)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Peere i P. Dejmek, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues i B. Messmer, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak ustanowienia lub przekazania w wyznaczonym terminie wszystkich przepisów niezbędnych dla zastosowania się do dyrektywy 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu (Dz.U. L 309, s. 15).

Sentencja

- 1) Nie ustanawiając w przewidzianym terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych dla zastosowania się do dyrektywy 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tej dyrektywy.
- 2) Republika Francuska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 82 z 4.4.2009.

⁽¹⁾ Dz.U. C 153 z 4.7.2009.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 25 lutego 2010 r.
(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Korkein hallinto-oikeus — Finlandia) —
Postępowanie wszczęte przez Lahti Energia Oy

(Sprawa C-209/09) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 2000/76/WE — Spalanie odpadów — Spalarnia
— Współspalarnia — Kompleks złożony z gazowni i elek-
trowni — Spalanie w elektrowni nieoczyszczonego gazu
powstałego w wyniku obróbki termicznej odpadów w gazowni)

(2010/C 100/12)

Język postępowania: fiński

Sąd krajowy

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Lahti Energia Oy

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym —
Korkein hallinto-oikeus — Wykładnia art. 3 dyrektywy
2000/76/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 grudnia
2000 r. w sprawie spalania odpadów (Dz.U. L 332, s. 91) —
Kompleks złożony z gazowni wytwarzającej gaz z odpadów
oraz z elektrowni, w której kotle parowym spalany jest gaz
powstały w tej gazowni w wyniku obróbki termicznej odpadów
— Spalanie w kotle parowym elektrowni gazu nieoczyszczono-
go zamiast gazu oczyszczonego

Sentencja

Elektrownię, która używa jako paliwa dodatkowego, uzupełniającego
wykorzystywane w głównej mierze w jej działalności produkcyjnej
paliwa kopalne, gazu pochodzącego z obróbki termicznej odpadów w
gazowni, należy uznać, łącznie z tą gazownią, za „współspalarnię” w
rozumieniu art. 3 pkt 5 dyrektywy 2000/76/WE Parlamentu Euro-
pejskiego i Rady z dnia 4 grudnia 2000 r. w sprawie spalania
odpadów, jeśli gaz ten nie został oczyszczony w obrębie tej gazowni.

⁽¹⁾ Dz.U. C 193 z 15.8.2009.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 25 lutego 2010 r.
— Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-295/09) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego —
Dyrektywa 2006/43/WE — Prawo spółek — Ustawowe
badania rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowa-
nych sprawozdań finansowych — Brak transpozycji w wyzna-
czonym terminie)

(2010/C 100/13)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: G. Braun i
E. Adsera Ribera, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii (Przedstawiciel: F. Díez
Moreno, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak
przyjęcia w wyznaczonym terminie środków niezbędnych do
dostosowania się do dyrektywy 2006/43/WE Parlamentu Euro-
pejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie ustawowych
badań rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych
sprawozdań finansowych, zmieniającej dyrektywę Rady
78/660/EWG i 83/349/EWG oraz uchylającej dyrektywę Rady
84/253/EWG (Dz.U. L 157, s. 87)

Sentencja

- 1) Nie przyjmując w wyznaczonym terminie przepisów ustawowych,
wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania
się do dyrektywy 2006/43/WE Parlamentu Europejskiego i
Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie ustawowych badań
rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań
finansowych, zmieniającej dyrektywę Rady 78/660/EWG i
83/349/EWG oraz uchylającej dyrektywę Rady 84/253/EWG,
Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim
ciążą na mocy tej dyrektywy.
- 2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 256 z 24.10.2009.

**Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 25 lutego 2010 r.
— Komisja Europejska przeciwko Republice Austrii**

(Sprawa C-330/09) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2006/43/WE — Prawo spółek — Ustawowe badania rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych — Brak transpozycji w przewidzianym terminie)

(2010/C 100/14)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: G. Braun i M. Adam, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Austrii (Przedstawiciel: C. Pesendorfer, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia w przewidzianym terminie przepisów niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2006/43/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie ustawowych badań rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych, zmieniającej dyrektywę Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG oraz uchylającej dyrektywę Rady 84/253/EWG (Dz.U. L 157, s. 87) lub brak poinformowania o tych przepisach

Sentencja

- 1) Nie ustanawiając w przewidzianym terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych dla zastosowania się do dyrektywy 2006/43/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie ustawowych badań rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych, zmieniającej dyrektywę Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG oraz uchylającej dyrektywę Rady 84/253/EWG, Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tej dyrektywy.
- 2) Republika Austrii zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 233 z 26.9.2009.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 16 grudnia 2009 r. (wnioski o wydanie orzeczeń w trybie prejudycjalnym złożone przez High Court of Justice (Chancery Division), High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) — Zjednoczone Królestwo) — Football Association Premier League Ltd, NetMed Hellas SA, Multichoice Hellas SA przeciwko QC Leisure, David Richardson, AV Station plc, Malcolm Chamberlain, Michael Madden, SR Leisure Ltd, Philip George Charles Houghton, Derek Owen (sprawa C-403/08), Karen Murphy przeciwko Media Protection Services Ltd (sprawa C-429/08)

(Sprawy połączone C-403/08 i C-429/08) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Wniosek o dopuszczanie do udziału w postępowaniu — Oddalenie)

(2010/C 100/15)

Język postępowania: angielski

Sądy krajowe

High Court of Justice (Chancery Division), High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court)

Strony w postępowaniach przed sądem krajowym

Strony skarżące: Football Association Premier League Ltd, NetMed Hellas SA, Multichoice Hellas SA (sprawa C-403/08) oraz Karen Murphy (sprawa C-429/08)

Strony pozwane: QC Leisure, David Richardson, AV Station plc, Malcolm Chamberlain, Michael Madden, SR Leisure Ltd, Philip George Charles Houghton, Derek Owen (sprawa C-403/08) oraz Media Protection Services Ltd (sprawa C-429/08)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — High Court of Justice (Chancery Division), Queen's Bench Division (Administrative Court) — Wykładnia art. 28 WE, 30 WE, 49 WE i 81 WE; art. 2 lit. a) i e), art. 4 lit. a) i art. 5 dyrektywy 98/84/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 listopada 1998 r. w sprawie prawnej ochrony usług opartych lub polegających na warunkowym dostępie (Dz.U. L 320, s.54); art. 2, 3, i art. 5 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. L 167, s.10); art. 1 lit. a) i b) dyrektywy Rady 89/552/EWG z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej

(Dz.U. L 298, s. 23) oraz wykładnia dyrektywy Rady nr 93/83/EWG z dnia 27 września 1993 r. w sprawie koordynacji niektórych zasad dotyczących prawa autorskiego oraz praw pokrewnych stosowanych w odniesieniu do przekazu satelitarnego oraz retransmisji drogą kablową (Dz.U. L 248, s. 15) — Przyznanie, za wynagrodzeniem, wyłącznych praw do zapewnienia retransmisji drogą satelitarną meczy piłki nożnej — Sprzedaż w Zjednoczonym Królestwie dekoderek zgodnie z prawem wprowadzonych do obrotu w innym państwie członkowskim, pozwalających wyświetlać te mecze z naruszeniem przyznaných praw wyłącznych

Sentencja

- 1) Wnioski o dopuszczenie do udziału w postępowaniu złożone przez Unię Europejskich Związków Piłkarskich (UEFA), British Sky Broadcasting Ltd, Setanta Sports Sàrl oraz The Motion Picture Association zostają oddalone.
- 2) Nie orzeka się o kosztach.

(¹) Dz.U. C 301 z 22.11.2008.

Postanowienie Trybunału z dnia 9 grudnia 2009 r. — Luigi Marcuccio przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-513/08) (¹)

(Odwołanie — Urzędnicy — Zabezpieczenie społeczne — Wyraźne oddalenie wniosku o zwrot w 100 % określonych kosztów leczenia poniesionych przez urzędnika — Odwołanie w części oczywiście niedopuszczalne i w części oczywiście bezzasadne)

(2010/C 100/16)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (przedstawiciel: adwokat G. Cipressa)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i C. Berardis-Kayser, pełnomocnicy oraz adwokat A. dal Ferro)

Przedmiot

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) z dnia 9 września 2008 r. wydanego w sprawie T-143/08 Marcuccio przeciwko Komisji, którym Sąd odrzucił jako niedopuszczalne żądanie stwierdzenia nieważności decyzji biura ds.

rozliczeń wspólnego systemu ubezpieczenia chorobowego dla instytucji Wspólnot Europejskich odmawiającej przejścia w 100 % niektórych kosztów leczenia poniesionych przez skarżącego oraz zwrotu kosztów wizyty u lekarza odbytej zgodnie z przepisami stosującymi się do konsultacji ze specjalistami z dziedziny medycyny, a także żądanie nakazania Komisji zapłaty określonych kwot odpowiadających kosztom leczenia.

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Luigi Marcuccio zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 32 z 07.02.2009.

Postanowienie Trybunału z dnia 9 grudnia 2009 r. — Luigi Marcuccio przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-528/08) (¹)

(Odwołanie — Urzędnicy — Zabezpieczenie społeczne — Dorozumiane oddalenie wniosku o zwrot w 100 % określonych kosztów leczenia poniesionych przez urzędnika — Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej o stwierdzeniu braku właściwości — Odwołanie w części oczywiście niedopuszczalne i w części oczywiście bezzasadne)

(2010/C 100/17)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (przedstawiciel: adwokat G. Cipressa)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i C. Berardis-Kayser, pełnomocnicy oraz adwokat A. dal Ferro)

Przedmiot

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) z dnia 9 września 2008 r. wydanego w sprawie T-144/08 Marcuccio przeciwko Komisji, którym Sąd odrzucił jako niedopuszczalne żądanie stwierdzenia nieważności decyzji oddalającej wniosek skarżącego o przejście w 100 % określonych kosztów leczenia i z drugiej strony żądanie zasądzenia od Komisji na rzecz skarżącego kwoty 89,56 EUR tytułem uzupełnienia zwrotu poniesionych przezeń kosztów leczenia bądź tytułem odszkodowania

Sentencja

1) *Odwołanie zostaje oddalone.*

2) *Luigi Marcuccio zostaje obciążony kosztami postępowania.*

(¹) Dz.U. C 32 z 07.02.2009.

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 15 stycznia 2010 r. — Messer Group GmbH przeciwko Air Products and Chemicals Inc., Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa C-579/08 P) (¹)

(Odwołanie — Artykuł 119 regulaminu Trybunału — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) — Słowne znaki towarowe Ferromix, Inomix i Alumix — Wcześniejsze znaki towarowe FERROMAXX, INOMAXX i ALUMAXX — Sprzeciw właściciela — Właściwy krąg odbiorców — Stopień podobieństwa — Mało odróżniający charakter wcześniejszego znaku towarowego — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd)

(2010/C 100/18)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Messer Group GmbH (przedstawiciele: W. Graf v. Schwerin i J. Schmidt, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Air Products and Chemicals Inc. (przedstawiciel: S. Heurung, Rechtsanwältin), Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: D. Botis, pełnomocnik)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) z dnia 15 października 2008 r. w sprawach połączonych od T-305/06 do T-307/06 Air Products and Chemicals przeciwko OHIM, w którym Sąd stwierdził nieważność decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 12 września 2006 r. oddalających odwołania wniesione przez właściciela słownych wspólnotowych znaków towarowych „FERROMAXX”, „INOMAXX” i „ALUMAXX” dla towarów należących do klasy 1 od decyzji Wydziału Unieważnień oddalających częściowo sprzeciw

wobec zgłoszenia słownych znaków towarowych „FERROMIX”, „INOMIX” i „ALUMIX” dla towarów należących do klas 1 i 4.

Sentencja

1) *Odwołanie i odwołanie wzajemne zostają w części odrzucone i w części oddalone.*

2) *Messer Group GmbH pokrywa, poza własnymi kosztami postępowania, koszty postępowania poniesione przez Air Products and Chemicals Inc.*

3) *Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) ponosi własne koszty postępowania.*

(¹) Dz.U. C 55 z 7.3.2009.

Postanowienie Trybunału z dnia 22 stycznia 2010 r. — Makhteshim-Agan Holding BV, Makhteshim-Agan Italia Srl, Magan Italia Srl przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-69/09 P) (¹)

(Tryb przyśpieszony)

(2010/C 100/19)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Makhteshim-Agan Holding BV, Makhteshim-Agan Italia Srl, Magan Italia Srl (przedstawiciele: K. Van Maldegem i C. Mereu, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: N.B. Rasmussen i L. Parpala, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (szósta izba) z dnia 26 listopada 2008 r. w sprawie T-393/06 Makhteshim-Agan Holding BV i in. przeciwko Komisji, w którym Sąd uznał skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o nieprzedstawieniu propozycji włączenia substancji czynnej azynofosu metylowego do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotyczącej wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin (Dz.U. L 230, s. 1), która to decyzja rzekomo została zawarta w piśmie z dnia 12 października 2006 r. (D/531125) — Akt zaskarżalny

Sentencja

- 1) Wniosek *Makhteshim-Agan Holding BV, Makhteshim-Agan Italia Srl i Magan Italia Srl o rozpoznanie sprawy C-69/09 P w trybie przyspieszonym zostaje oddalony.*
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

(¹) Dz.U. C 82 z 4.4.2009.

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 13 stycznia 2010 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Commissione tributaria provinciale di Parma — Włochy) — Isabella Calestani (C-292/09), Paolo Lunardi (C-293/09) przeciwko Agenzia delle Entrate Ufficio di Parma

(Sprawy połączone C-292/09 i C-293/09) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Oczywista niedopuszczalność)

(2010/C 100/20)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Commissione tributaria provinciale di Parma

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Isabella Calestani (C-292/09), Paolo Lunardi (C-293/09)

Strona pozwana: Agenzia delle Entrate Ufficio di Parma

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Commissione tributaria provinciale di Parma — Wykładnia art. 13 część B lit. c) dyrektywy 77/388/EWG: Szóstej dyrektywy Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji przepisów państw członkowskich dotyczących podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej; ujednolicona podstawa wymiaru (Dz.U. L 145, s.1) — Zwolnienie od podatków dostaw towarów przeznaczonych w całości do celów działalności zwolnionej od podatku lub w przypadku których nie przysługiwało prawo do odliczenia — Przepisy krajowe wykluczające zwolnienie

Sentencja

Wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Commissione tributaria provinciale di Parma (Włochy), postanowieniami z dnia 9 i 17 czerwca 2009 r., są oczywiście niedopuszczalne.

(¹) Dz.U. C 233 z 26.9.2009.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski gradski sad (Bułgaria) w dniu 18 listopada 2009 r. — Canon Kabushiki Kaisha przeciwko IPN Bulgaria OOD

(Sprawa C-449/09)

(2010/C 100/21)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Sofijski gradski sad

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Canon Kabushiki Kaisha

Strona pozwana: IPN Bulgaria OOD

Pytanie prejudycjalne

Czy w zakresie, w którym art. 5 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG (¹) przyznaje właścicielowi znaku towarowego wyłączne prawo do zakazania osobom trzecim używania w obrocie handlowym oznaczenia identycznego ze znakiem towarowym bez jego zgody, np. przywozu lub wywozu towarów pod tym oznaczeniem, przepis ten należy interpretować w ten sposób, że prawa właściciela znaku towarowego obejmują prawo do zakazania używania znaku towarowego poprzez przywóz produktów oryginalnych bez jego zgody, jeśli prawa właściciela znaku towarowego nie zostały wyczerpane w rozumieniu art. 7 dyrektywy?

(¹) Pierwsza dyrektywa Rady z dnia 21 grudnia 1988 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 1989 L 40, s.1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Innsbruck (Austria) w dniu 28 grudnia 2009 r. — Pensionsversicherungsanstalt przeciwko Andrea Schwab

(Sprawa C-547/09)

(2010/C 100/22)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberlandesgericht Innsbruck

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Pensionsversicherungsanstalt

Strona pozwana: Andrea Schwab

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2 ust. 2 tiret pierwsze i art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy 76/207/EWG zmienionej dyrektywą 2002/73/WE⁽¹⁾ oraz art. 2 ust. 1 lit. a) i b), art. 14 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2006/54/WE⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że bezpośrednia dyskryminacja ze względu na płeć (wypowiedzenie/zwolnienie zatrudnionej lekarki) przez publiczny zakład ubezpieczeń emerytalnych może zostać uzasadniona?
- 2) Czy art. 4 ust. 1 dyrektywy 97/80/EWG⁽³⁾ i art. 19 ust. 1 dyrektywy 2006/54/WE — ewentualnie art. 2 ust. 2 tiret drugie dyrektywy 76/207/EWG zmienionej dyrektywą 2002/73/WE i art. 2 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2006/54/WE lub art. 2 ust. 2 lit. a) w związku z art. 6 ust. 1 dyrektywy 2000/78/WE⁽⁴⁾ — należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, na podstawie których w zakresie skarg na wypowiedzenie lub zwolnienie w związku z dyskryminacją między innymi ze względu na płeć nie jest dopuszczalne rozważenie sytuacji społecznej lub rozważenie interesów, natomiast dopuszczalna jest jedynie ocena dowodów w przedmiocie tego, czy dyskryminacja ze względu na płeć stanowiła przeważającą przyczynę wypowiedzenia/zwolnienia lub czy przeważała inna przyczyna, dokładnie wskazana przez pracodawcę?

⁽¹⁾ Dyrektywa 76/207/EWG Rady z dnia 9 lutego 1976 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy; Dz.U. L 39, s. 40

- ⁽²⁾ Dyrektywa 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja przededytowana); Dz.U. L 204, s. 23
- ⁽³⁾ Dyrektywa Rady 97/80/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. dotycząca ciężaru dowodu w sprawach dyskryminacji ze względu na płeć; Dz.U. 1998 L 14, s. 6
- ⁽⁴⁾ Dyrektywa Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy; Dz.U. L 303, s. 16

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský soud v Brně (Republika Czeska) w dniu 11 stycznia 2010 r. — Toshiba Corporation, Areva T&D Holding SA, Areva T&D SA, Areva T&D AG, Mitsubishi Electric Corp., Alstom, Fuji Electric Holdings Co. Ltd, Fuji Electric Systems Co. Ltd, Siemens Transmission & Distribution SA, Siemens AG Österreich, VA TECH Transmission & Distribution GmbH & Co. KEG, Siemens AG, Hitachi Ltd, Hitachi Europe Ltd, Japan AE Power Systems Corp., Nuova Magrini Galileo SpA przeciwko Úřad pro ochranu hospodářské soutěže

(Sprawa C-17/10)

(2010/C 100/23)

Język postępowania: czeski

Sąd krajowy

Krajský soud v Brně (sąd okręgowy, Brno)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Toshiba Corporation, Areva T&D Holding SA, Areva T&D SA, Areva T&D AG, Mitsubishi Electric Corp., Alstom, Fuji Electric Holdings Co. Ltd, Fuji Electric Systems Co. Ltd, Siemens Transmission & Distribution SA, Siemens AG Österreich, VA TECH Transmission & Distribution GmbH & Co. KEG, Siemens AG, Hitachi Ltd, Hitachi Europe Ltd, Japan AE Power Systems Corp., Nuova Magrini Galileo SpA

Strona pozwana: Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (czeski organ ochrony konkurencji)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 81 traktatu WE (obecnie art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej) oraz rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu⁽¹⁾ należy dokonywać w taki sposób, że przepisy te powinny być stosowane (w postępowaniach

wszczętych po dniu 1 maja 2004 r.) do całego okresu trwania kartelu, który rozpoczął się w Republice Czeskiej przed jej przystąpieniem do Unii Europejskiej (tzn. przed dniem 1 maja 2004 r.) a trwał i zakończył się po jej przystąpieniu do Unii Europejskiej?

2) Czy wykładni art. 11 ust. 6 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 w związku z jego art. 3 ust. 1 i motywem 17 oraz z pkt 51 komunikatu Komisji w sprawie współpracy w ramach sieci organów ochrony konkurencji ⁽²⁾ należy dokonywać w ten sposób w świetle zasady *ne bis in idem* wynikającej z art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej ⁽³⁾ i w świetle ogólnych zasad prawa wspólnotowego, że w przypadku gdy Komisja rozpocznie po dniu 1 maja 2004 r. postępowanie w sprawie naruszenia art. 81 traktatu WE i wyda w nim decyzję, to:

a) organy ochrony konkurencji państw członkowskich zostaną automatycznie od tego momentu pozbawione kompetencji do prowadzenia postępowania w sprawie takich porozumień?

b) organy ochrony konkurencji państw członkowskich zostaną pozbawione kompetencji do stosowania do tych porozumień przepisów prawa krajowego zawierających takie same uregulowania prawne jak art. 81 WE (obecnie art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej)?

⁽¹⁾ Dz.U. 2003 L 1, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim rozdz. 8 t. 2, s. 205.

⁽²⁾ Dz.U. 2004 C 101, s. 43.

⁽³⁾ Dz.U. 2007 C 303, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 14 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-23/10)

(2010/C 100/24)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Caeiros, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że poprzez systematyczne przyjmowanie przez portugalskie organy celne zgłoszeń o dopuszczenie do swobodnego obrotu świeżych bananów, przy czym organy te wiedziały, lub w rozsądny sposób powinny wiedzieć o tym, że zadeklarowana masa nie odpowiadała rzeczywistej masie bananów, a także poprzez odmowę przez portugalskie organy udostępnienia środków własnych odpowiadających utraconym przychynom i należnym odsetkom za zwłokę, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 68 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92 ⁽¹⁾, art. 290a rozporządzenia (EWG) nr 2454/93 ⁽²⁾ i załącznika 38 B do tego rozporządzenia, a także art. 2, 6, 9, 10 i 11 rozporządzeń (EWG, Euratom) nr 1552/89 ⁽³⁾ i (WE, Euratom) nr 1150/2000 ⁽⁴⁾;

— obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Artykuł 290a rozporządzenia nr 2454/93 stanowi, iż: „Badanie bananów objętych kodem CN 0803 00 19 do celów kontroli masy netto w przywozie obejmuje minimalną liczbę 10 % zgłoszeń o dopuszczeniu do swobodnego obrotu dokonywanych w ciągu roku w danym urzędzie celnym. Badania bananów dokonuje się w chwili dopuszczenia do swobodnego obrotu, zgodnie z zasadami określonymi w załączniku 38b”.

Załącznik 38b przewiduje, że: „1. Do celów stosowania art. 290a organy celne urzędu celnego, w którym złożone zostało zgłoszenie o dopuszczeniu do swobodnego obrotu świeżych bananów, ustalają masę netto, biorąc za podstawę próbkę jednostek opakowań bananów dla każdego typu opakowania i dla każdego miejsca pochodzenia [...]”.

Biorąc pod uwagę uregulowanie wspólnotowe, a w szczególności ww. art. 290a i załącznik 38b rozporządzenia nr 2454/93, które jako takie miały zastosowanie w okresie zaistnienia okoliczności faktycznych niniejszej sprawy, Komisja twierdzi, że nie można zgodzić się z argumentami przedstawionymi przez organy portugalskie w celu nie postawienia

do dyspozycji kwoty należnych środków własnych i odsetek za zwłokę należnych na podstawie art. 11 rozporządzenia nr 1150/2000 oraz że bezsporne jest, iż ww. art. 290a i załącznik były całkowicie jasne w odniesieniu do wagi, jaka powinna stanowić podstawę przy nakładaniu ceł.

Wyżej wymienione art. 290a i załącznik 38b w sposób jednoznaczny określają, iż to „masę netto”, to znaczy „masę rzeczywistą” bananów, należy wskazać na zgłoszeniu o dopuszczeniu do swobodnego obrotu bananów, oraz że to owa „waga rzeczywista” powinna w związku z tym służyć za podstawę przy nakładaniu ceł.

Komisja nie miała żadnego obowiązku prawnego opublikowania w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej Seria C ogłoszenia do importerów o tym, aby nie stosowali oni masy 18,14 kg lub średniej masy ryczałtowej przy wypełnianiu deklaracji celnych.

Ponieważ ww. artykuły 290a i załącznik 38b są wyraźne w odniesieniu do kwestii masy, jaką należy brać pod uwagę przy obliczaniu należności celnych, podmioty gospodarcze działające zwyczajowo w sektorze przywozu bananów, znające tym samym właściwe przepisy prawa stosowane w tego rodzaju działalności, mogły z łatwością dowiedzieć się, iż zgłoszenie celne, które miały złożyć, powinno zawierać „masę netto”, to jest rzeczywistą wagę bananów, a nie masę „handlową”, która stanowi, co w większości przypadków zostało udowodnione, masę fikcyjną.

Portugalskie organy celne nie mogą zarzucać Komisji braku spełnienia ewentualnego obowiązku ostrzeżenia państw członkowskich w wyniku informacji otrzymanych przez nią od organów włoskich. W rzeczywistości bowiem portugalskie organy celne, które działały w urzędzie ocenia przywożonych bananów, miały bez wątplenia możliwość wykrycia — bez jakichkolwiek informacji ze strony Komisji — że zgłoszenia celne nie odpowiadały prawdzie, ponieważ w większości przypadków masa rzeczywista była wyższa od zadeklarowanej masy „wzorcowej”. W związku z tym, to do portugalskich organów celnych należało w ramach zakresu ich działań i kontroli zweryfikowanie prawdziwości tych zgłoszeń.

Artykuł 13 Wspólnotowego kodeksu Celnego przyznaje organom celnym prawo do zastosowania „wszelkich środków kontroli, które uznają za niezbędne do prawidłowego stosowania przepisów prawa celnego”.

Organy portugalskie wiedziały, że przyjęła się powszechna praktyka składania przez podmioty gospodarcze zgłoszeń celnych o dopuszczeniu do swobodnego obrotu przyjmujących za podstawę masę handlową 18,14 kg na skrzynię.

W tych okolicznościach organy te nie mogą twierdzić, iż ww. art. 290a zobowiązywał je do badania jedynie 10 % zgłoszeń o dopuszczeniu do swobodnego obrotu bananów.

Uprawnienie przyznane organom celnym do dokonywania dodatkowych kontroli celnych dotyczących masy bananów, przekraczających minimalne 10 % [zgłoszeń], o których mowa w ww. art. 290a przekształca się w obowiązek dokonywania kontroli dodatkowych w przypadku stwierdzenia w trakcie przeprowadzonych kontroli istnienia niebezpieczeństwa przyjęcia nieprawidłowych zgłoszeń, z uwagi na konieczność skutecznej ochrony środków własnych Wspólnot.

Za każdym razem, gdy organy celne wykażą, że masa zadeklarowana nie odpowiada masie rzeczywistej oraz że istnieje ryzyko przyjęcia nieprawidłowych deklaracji, organy te nie powinny zezwalać na dopuszczenie do swobodnego obrotu bananów bez przystąpienia do kontroli masy, pomimo, iż osiągnięty już został minimalny procent kontroli w wysokości 10 % w danym urzędzie celnym w odnośnym roku.

Zgłoszenie handlowej masy „wzorcowej” samo w sobie wystarcza do zakwestionowania rzeczywistego charakteru deklarowanej masy, uzasadniając w ten sposób kontrolę ze strony organów administracyjnych w celu ustalenia masy rzeczywistej.

Na podstawie art. 8 decyzji 94/728/WE⁽⁵⁾ państwa członkowskie są zobowiązane i odpowiedzialne w dziedzinie poboru środków własnych za utworzenie odpowiedniej infrastruktury, która umożliwi im przeprowadzanie kontroli koniecznych do tego, aby banany dopuszczone do swobodnego obrotu zostały prawidłowo oclone, to znaczy na podstawie ich rzeczywistej masy.

Praktyka portugalskich organów, która polega na systematycznym przyjmowaniu deklaracji celnych, przy czym organy te wiedzą, lub w rozsądny sposób powinny wiedzieć o tym, że zadeklarowana masa nie odpowiadała rzeczywistej masie przywożonych bananów, bez przeprowadzania jakichkolwiek

kontroli, jak również odmowa przez te organy przyjęcia odpowiedzialności związanej ze skutkami finansowych dla budżetu wspólnotowego jest sprzeczna ze skuteczną ochroną środków własnych w świetle orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości.

- (¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 302, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 253, s. 1).
- (³) Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom) nr 1552/89 z dnia 29 maja 1989 r. wykonujące decyzję 88/376/EWG, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 155, s. 1).
- (⁴) Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. wykonujące decyzję 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 130, s. 1).
- (⁵) Decyzja Rady 94/728/WE, Euratom z dnia 31 października 1994 r. w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 293, s. 9).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de Première Instance de Liège (Belgia) w dniu 15 stycznia 2010 r. — Missionswerk Werner Heukelbach e.V. przeciwko Państwu belgijskiemu — Service Public Fédéral Finances

(Sprawa C-25/10)

(2010/C 100/25)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de Première Instance de Liège

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Missionswerk Werner Heukelbach e.V.

Strona pozwana: Państwo belgijskie — Service Public Fédéral Finances

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 18 (d. art. 12 TWE), art. 45 (d. art. 39 TWE), art. 49 (d. art. 43 TWE) oraz art. 54 (d. art. 48 traktatu WE) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy tłumaczyć w ten sposób, że zabraniają one wydania lub utrzymywania w mocy przez ustawodawcę państwa członkowskiego przepisu, którego celem jest ograniczenie prawa do skorzystania z obniżonej

stawki podatkowej w wysokości 7 % do stowarzyszeń o charakterze niezarobkowym, do kas chorych lub krajowych związków kas chorych, zrzeszeń zawodowych oraz międzynarodowych stowarzyszeń o charakterze niezarobkowym, fundacji prywatnych oraz fundacji użyteczności publicznej mających siedzibę w państwie członkowskim, w którym zmarła — mieszkanka Walonii — rzeczywiście zamieszkiwała albo była zatrudniona w chwili zgonu albo w którym wcześniej rzeczywiście zamieszkiwała albo była zatrudniona?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Linköpings tingsrätt (Szwecja) w dniu 19 stycznia 2010 r. — Lotta Andersson przeciwko Staten genom Kronofogdemyndigheten i Jönköping, Tillsynsmyndigheten

(Sprawa C-30/10)

(2010/C 100/26)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Linköpings tingsrätt

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Lotta Andersson

Strona pozwana: Staten genom Kronofogdemyndigheten i Jönköping, Tillsynsmyndigheten

Pytanie prejudycjalne

Czy norma krajowa, która wyklucza pracownika z kręgu osób mających prawo pierwszeństwa na tej podstawie, że ten pracownik sam lub wraz ze swymi bliskimi krewnymi, w okresie krótszym niż sześć miesięcy przed wystąpieniem z wnioskiem o ogłoszenie upadłości, był posiadaczem istotnej części przedsiębiorstwa pracodawcy i miał znaczący wpływ na jego działalność jest zgodna z art. 10 lit. c) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/74/WE z dnia 23 września 2002 r. (¹) zmieniająca dyrektywę Rady 80/987/EWG w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich dotyczących ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy? (²)

(¹) Dz.U. L 270, s. 10.

(²) Dz.U. L 283, s. 23.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 20 stycznia 2010 r. — Minerva Kulturreisen GmbH przeciwko Finanzamt Freital

(Sprawa C-31/10)

(2010/C 100/27)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Minerva Kulturreisen GmbH

Strona pozwana: Finanzamt Freital

Pytanie prejudycjalne

Czy „specjalny system dla biur podróży” w art. 26 dyrektywy 77/388/EWG⁽¹⁾ dotyczy także osobnej sprzedaży biletów do opery przez biuro podróży bez świadczenia dodatkowych usług?

(¹) Szósta dyrektywa 77/388/EWG Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku; Dz.U. L 145, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varhoven Kasatsionen sad (Bułgaria) w dniu 20 stycznia 2010 r. — Toni Georgiew Semerdżiew przeciwko Del-Pi-Krasimira Manczewa

(Sprawa C-32/10)

(2010/C 100/28)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Varhoven Kasatsionen sad

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Toni Georgiew Semerdżiew

Strona pozwana: ET Del-Pi-Krasimira Manczewa

ZAD Bulstrad

Pytania prejudycjalne

1) Czy postanowienia dyrektywy 90/314/EWG z dnia 13 czerwca 1990 r.⁽¹⁾ mają zastosowanie w konkretnym przypadku, będącym przedmiotem sprawy gospodarczej nr 222/2009 zawisłej przed Varhoven Kasatsionen sad, izbą do spraw gospodarczych w składzie trzyosobowym?

2) Jak należy rozumieć pojęcie „inne usługi turystyczne” zawarte w art. 2 pkt 1 lit. c) dyrektywy 90/314/EWG i czy jest nim objęty obowiązek ubezpieczenia konsumenta przez organizatora?

— Jakiego ryzyka powinna objąć umowa ubezpieczenia zawarta pomiędzy organizatorem a zakładem ubezpieczeń na rzecz konsumenta?

— Czy umowa ubezpieczenia zawarta pomiędzy organizatorem a zakładem ubezpieczeń na rzecz konsumenta powinna przewidywać ubezpieczenie grupowe wszystkich uczestników imprezy turystycznej, czy też indywidualne ubezpieczenie każdego uczestnika imprezy turystycznej?

3) Czy przewidziane w art. 4 ust. 1 lit. b) pkt iv dyrektywy 90/314/EWG [...] zobowiązanie do powiadomienia konsumenta przez organizatora przed podróżą o możliwości wykupu polisy ubezpieczeniowej na pokrycie kosztów powrotu do kraju w razie wypadku należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono zobowiązanie organizatora do zawarcia z konsumentem indywidualnej umowy ubezpieczenia na pokrycie kosztów powrotu do kraju w razie wypadku?

4) Czy zgodnie z przepisami dyrektywy 90/314/EWG organizator imprezy turystycznej jest zobowiązany do wydania konsumentowi przed podróżą oryginału polisy ubezpieczeniowej?

- 5) Jak należy interpretować zawarte w art. 5 ust. 2 dyrektywy 90/314/EWG pojęcie „szkody” wyrządzonej konsumentowi w wyniku niewykonania lub nienależytego wykonania umowy?
- 6) Czy zawarte w art. 5 ust. 2 dyrektywy 90/314/EWG pojęcie „szkody” wyrządzonej konsumentowi w wyniku niewykonania lub nienależytego wykonania umowy obejmuje również odpowiedzialność za doznaną przez konsumenta szkodę niematerialną?
- 7) Jak należy interpretować art. 5 ust. 2 akapit trzeci i akapit 4 dyrektywy 90/314/EWG w przypadku roszczeń o naprawienie szkód niematerialnych w wyniku uszkodzenia ciała opartych na niewykonaniu lub nienależytym wykonaniu świadczeń umowy włącznie z zaniechaniem wydania konsumentowi oryginału polisy ubezpieczeniowej, gdy umowa nie przewiduje ograniczenia wysokości odszkodowania?
- a) Czy obejmuje ono wszystkie stadia rozwoju życia ludzkiego od zapłodnienia komórki jajowej, czy też muszą być spełnione dodatkowe przesłanki jak na przykład osiągnięcie określonego stadium rozwoju?
- b) Czy obejmuje ono również następujące organizmy:
- 1) niezapłodnione ludzkie komórki jajowe, w które wszczepiono jądro komórkowe pochodzące z dojrzałej komórki ludzkiej;
 - 2) niezapłodnione ludzkie komórki jajowe, które zostały pobudzone do podziału i dalszego rozwoju w drodze partenogenezy?

(¹) Dyrektywa 90/314/EWG Rady z dnia 13 czerwca 1990 r. w sprawie zorganizowanych podróży, wakacji i wycieczek (Dz.U. L 158, s. 59, bułgarskie wydanie specjalne, 2007, rozdział 13, tom 9, s. 248)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 21 stycznia 2010 r. — Brüstle przeciwko Greenpeace

(Sprawa C-34/10)

(2010/C 100/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Oliver Brüstle

Strona pozwana: Greenpeace e.V.

Pytania prejudycjalne

- 1) Co należy rozumieć pod pojęciem „embriony ludzkie” zawartym w art. 6 ust. 2 lit. c) dyrektywy 98/44/WE (¹)?

- c) Czy obejmuje ono również komórki macierzyste, które zostały pozyskane z embrionów ludzkich w stadium blastocysty?
- 2) Co należy rozumieć pod pojęciem „wykorzystywanie embrionów ludzkich do celów przemysłowych lub handlowych”? Czy obejmuje ono każde wykorzystanie handlowe w rozumieniu art. 6 ust. 1 dyrektywy, w szczególności również wykorzystanie do celów badań naukowych?
- 3) Czy wiedza techniczna jest wyłączona od opatentowania na mocy art. 6 ust. 2 lit. c) dyrektywy również wtedy, gdy wykorzystanie embrionów ludzkich nie należy do wiedzy technicznej zastrzeżonej patentem, ale jest niezbędną przesłanką zastosowania tej wiedzy,
- a) ponieważ patent dotyczy wyrobu, którego wytworzenie wymaga uprzedniego zniszczenia embrionów ludzkich,
- b) lub ponieważ patent dotyczy sposobu, dla którego wyrób taki jest konieczny jako materiał wyjściowy?

(¹) Dyrektywa 98/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 lipca 1998 r. w sprawie ochrony prawnej wynalazków biotechnologicznych (Dz.U. L 213, s.13).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Berlin w dniu 22 stycznia 2010 r. — Landwirtschaftliches Unternehmen e.G. Sonderhausen przeciwko BVVG Bodenverwertungs- und -verwaltungs GmbH

(Sprawa C-37/10)

(2010/C 100/30)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landgericht Berlin

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Landwirtschaftliches Unternehmen e.G. Sonderhausen

Strona pozwana: BVVG Bodenverwertungs- und -verwaltungs GmbH

Pytanie prejudycjalne

- 1) Czy § 5 ust. 1 zdanie drugie i trzecie Flächenerwerbsverordnung, wydanego w wykonaniu § 4 ust. 3 pkt 1 Ausgleichsleistungsgesetz, jest zgodny z art. 87 WE?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Belgia) w dniu 25 stycznia 2010 r. — 1. Vlaamse Dierenartsenvereniging VZW, 2. Marc Janssens przeciwko Królestwu Belgii, interwenient: Luk Vangheluwe

(Sprawa C-42/10)

(2010/C 100/31)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Raad van State

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Vlaamse Dierenartsenvereniging VZW

Marc Janssens

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Interwenient: Luk Vangheluwe

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 lit. b), art. 4 ust. 2, art. 5 i art. 17 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 998/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. w sprawie wymogów dotyczących zdrowia zwierząt, stosowanych do przemieszczania zwierząt domowych o charakterze niehandlowym, i zmieniającego dyrektywę Rady 92/65/EWG⁽¹⁾, i artykuły oraz załączniki do decyzji Komisji 2003/803/WE z dnia 26 listopada 2003 r. ustanawiającej wzór paszportu do celu wewnątrzspółnotowego przemieszczania psów, kotów i fretek⁽²⁾ stoją na przeszkodzie uregulowaniu prawa krajowego, które w odniesieniu do paszportów dla kotów i fretek odsyła do wzoru i dodatkowych wymogów ustanowionych przez decyzję Komisji z dnia 26 listopada 2003 r., jednakże przewiduje ponadto, że każdy paszport musi zawierać ujednolicony 13-cyfrowy numer, składający się z „BE”, kodu ISO dla Belgii, dwucyfrowego numeru identyfikacyjnego podmiotu go wydającego oraz dziewięciocyfrowego numeru porządkowego?
- 2) Czy art. 3 lit. b), art. 4 ust. 2, art. 5 i art. 17 ust. 2 rozporządzenia nr 998/2003 [...], i artykuły oraz załączniki do decyzji 2003/803 [...] stoją na przeszkodzie uregulowaniu prawa krajowego, które zarządza korzystanie z europejskiego paszportu dla zwierząt domowych również jako dowodu identyfikacji i rejestracji dla psów i przewiduje przy tym, że używając samoprzylepnych etykiet dla celów identyfikacji osoby trzeciej mogą dokonywać zmian danych identyfikacyjnych właściciela i zwierzęcia w częściach I-III paszportu zawierającego wpis upoważnionego do tego weterynarza, zaklejając wcześniejsze dane identyfikacyjne?

⁽¹⁾ Dz.U. L 146, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 312, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulio tis Epikrateias (Grecja) w dniu 25 stycznia 2010 r. — Nomarchiaki Aftodioikisi Aitoloakarnanias i in., Elliniki Etaireia gia tin Prostatia tou Perivallontos kai tis Politistikis Klironomias i in., Pankosmio tameio gia tin fysi — WWF Ellas przeciwko Ministrowi środowiska, ładu przestrzennego i robót publicznych i in.

(Sprawa C-43/10)

(2010/C 100/32)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

Symvoulio tis Epikrateias

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Nomarchiaki Aftodioikisi Aitolokarnanias i in., Elliniki Etaireia gia tin Prostatia tou Perivallontos kai tis Politistikis Klironomias i in., Pankosmio tameio gia tin fysi — WWF Ellas

Strona pozwana: Minister środowiska, ładu przestrzennego i robót publicznych i in.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisem art. 13 ust. 6 dyrektywy 200/60/WE ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz. U. L 327) wprowadzony został po prostu ostateczny termin (22.12.2009) na opracowanie planów gospodarowania zasobami wodnymi czy też dzień ten stanowi szczególnie termin na transpozycję art. 3, 4, 5, 6, 9, 13 i 15 tej dyrektywy?

W razie stwierdzenia przez Trybunał Sprawiedliwości [Unii Europejskiej], że rozpatrywanym przepisem dyrektywy wprowadzony został po prostu ostateczny termin na opracowanie planów gospodarowania zasobami wodnymi niezbędne będzie również przedstawienie następujących pytań prejudycjalnych:

- 2) Czy przepisy krajowe zezwalające na transfer wody z określonego dorzecza do innego dorzecza bez uprzedniego opracowania planów dla obszarów, w obręb których wchodzi dorzecze z którego i do którego przeprowadzony zostanie transfer wody są zgodne z przepisami art. 2, 3, 4, 5, 6, 9, 13 i 15 dyrektywy 2000/60/WE przy wzięciu pod uwagę w szczególności, że na mocy art. 2 ust. 15 tej dyrektywy obszar dorzecza stanowi główną jednostkę gospodarowania wodami w dorzeczu wchodzącym w jego skład?

W razie udzielenia na poprzednie pytanie odpowiedzi twierdzącej niezbędne będzie również przedstawienie następującego pytania prejudycjalnego:

- 3) Czy, zgodnie z art. 2, 3, 5, 6, 9, 13 i 15 dyrektywy 2000/60/WE dozwolony jest transfer wody z danego obszaru dorzecza do pobliskiego obszaru dorzecza; w razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej czy taki transfer może mieć na celu wyłącznie zaspokojenie zapotrzebowania na wodę do użytku cywilnego czy może być ona także przeznaczona do nawadniania i wytwarzania energii? Czy, w każdym razie, zgodnie z ww. przepisami dyrektywy niezbędna jest decyzja administracji, która została przyjęta i uzasadniona na podstawie wymaganej analizy naukowej, w ramach której ustalono, że zasoby wodne zawarte w doce-

lowym obszarze dorzecza nie są w stanie zaspokoić odnośnego zapotrzebowania na wodę do użytku cywilnego, nawadniania i innych celów?

W razie wypowiedzenia się przez Trybunał Sprawiedliwości [Unii Europejskiej] w przedmiocie pytania 1) w ten sposób, że przepis art. 13 ust. 6 dyrektywy 2000/60/WE nie wprowadza po prostu ostatecznego terminu (22.12.2009) na opracowanie planów gospodarowania zasobami wodnymi, lecz ustanawia szczególnie termin na transpozycję przepisów art. 3, 4, 5, 6, 9, 13 i 15 tej dyrektywy niezbędne będzie również przedstawienie następującego pytania prejudycjalnego:

- 4) Czy przepisy krajowe, przyjęte przed upływem wspomnianego wyżej szczególnego terminu na transpozycję i które zezwalają na transfer wody z określonego dorzecza do innego dorzecza bez uprzedniego opracowania planów dla obszarów dorzecza obejmujących dorzecza, z którego i do którego zostanie przeprowadzony ten transfer stanowi od razu zagrożenie dla effet utile [skuteczności] tej dyrektywy czy też dla zbadania czy istnieje zagrożenie dla takiego effet utile [skuteczności] dyrektywy należy wziąć pod uwagę takie kryteria jak zasięg planowanych działań i cele, którym ma służyć transfer?
- 5) Czy, gdy odnośne przepisy krajowe nie przewidują etapu konsultacji społecznych w trakcie postępowania przed parlamentem krajowym i gdy z dokumentów nie wynika, że przeprowadzono przed administracją, przewidziane w dyrektywie 2000/60/WE postępowanie konsultacyjne przepisy przyjęte przez parlament krajowy, w drodze których zatwierdzone zostały plany gospodarowania dorzeczy są zgodne z art. 13, 14 i 15 tej dyrektywy, które dotyczą procedur informowania, konsultacji i udziału społeczeństwa?

- 6) Czy, zgodnie z dyrektywą Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz. U. L 175) ze zmianami wprowadzonymi dyrektywą Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r. (Dz. U. L 73) ocena oddziaływania na środowisko dotycząca budowy zapór i transferu wody, która została przedłożona parlamentowi krajowemu do zatwierdzenia po stwierdzeniu przez sąd nieważności aktu, którym została już ona zatwierdzona i w ramach wydawania którego przeprowadzono już postępowanie z udziałem społeczeństwa spełnia zawarte w art. 1, 2, 5, 6, 8 i 9 ww. dyrektywy wymogi dotyczące informowania społeczeństwa i jego udziału, jeśli postępowanie z udziałem społeczeństwa nie zostało ponownie przeprowadzone?

- 7) Czy plan przekierowania biegu rzeki, który: a) obejmuje budowę zapór i transfer wody z jednego obszaru dorzecza do innego obszaru dorzecza; b) jest objęty zakresem stosowania dyrektywy 2000/60/WE ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz. U. L 327); c) dotyczy robót wymienionych w dyrektywie Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz. U. L 175) i d) może oddziaływać na środowisko na obszarach, o których mowa w dyrektywie Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz. U. L 206) jest objęty zakresem stosowania dyrektywy 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko (Dz. U. L 197)?

W razie udzielenia na poprzednie pytanie odpowiedzi twierdzącej niezbędne będzie również przedstawienie następującego pytania prejudycjalnego:

- 8) Czy, w rozumieniu art. 13 ust. 1 dyrektywy 2001/42/WE akty, które dotyczyły spornych robót i których nieważność ze skutkiem wstecznym została stwierdzona w orzeczeniu sądowym mogą być uważane za formalne akty przygotowawcze, przyjęte przed dniem 21 lipca 2004 r. z takim skutkiem, że nie jest wymagane przeprowadzenie strategicznej oceny oddziaływania na środowisko?

W razie udzielenia na poprzednie pytanie odpowiedzi przeczącej niezbędne będzie również przedstawienie następującego pytania prejudycjalnego:

- 9) Czy, zgodnie z art. 11 ust. 2 dyrektywy 2001/42/WE w przypadku, gdy dany plan jest jednocześnie objęty zakresem tej dyrektywy a także dyrektyw 2000/60/WE i 85/337/EWG, które również przewidują przeprowadzenie oceny danych robót na środowisko, oceny przeprowadzone na podstawie przepisów dyrektyw 2000/60/WE i 85/337/EWG są wystarczające dla zastosowania się do dyrektywy 2001/42 czy też niezbędne jest przeprowadzenie osobnej strategicznej oceny oddziaływania na środowisko?
- 10) Czy, zgodnie z art. 3, 4 i 6 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz. U. L 206) obszary wymienione w krajowych wykazach terenów o znaczeniu wspólnotowym (TZW) i które ostatecznie zostały uwzględnione we wspólnotowym wykazie terenów o znaczeniu wspólnotowym objęte były zakresem ochrony, przewidzianym w dyrektywie 92/43/EWG przed publikacją

decyzji Komisji 2006/613/WE z dnia 19 lipca 2006 r., którą przyjęto wykaz podlegających ochronie terenów śródziemnomorskiego regionu biogeograficznego, mających znaczenie dla Wspólnoty?

- 11) Czy, zgodnie z art. 3, 4 i 6 dyrektywy 92/43/EWG możliwe jest wydanie przez właściwe władze krajowe pozwolenia na realizację planu przekierowania biegu wody, który nie jest bezpośrednio związany lub konieczny do zagospodarowania terenu wchodzącego w skład Specjalnego Obszaru Ochrony, jeśli we wszystkich ocenach dołączonych do dokumentów dotyczących tych robót stwierdzono całkowity brak dowodów lub brak wiarygodnych i aktualnych danych dotyczących ptactwa występującego na tym terenie?

- 12) Czy, w rozumieniu art. 3, 4 i 6 dyrektywy 92/43/EWG powody przyjęcia planu przekierowaniu biegu wód, związane w pierwszej kolejności z nawadnianiem i dopiero w następnej kolejności z zapotrzebowaniem na wodę do użytku domowego mogą stanowić wymagany przez dyrektywę nadrzędny interes publiczny z tym skutkiem, że realizacja takich robót jest dozwolona pomimo wywierania przez nie negatywnego wpływu na tereny podlegające ochronie na podstawie ww. dyrektywy?

W razie udzielenia na poprzednie pytanie odpowiedzi twierdzącej niezbędne będzie również przedstawienie następującego pytania prejudycjalnego:

- 13) Czy, zgodnie z art. 3, 4 i 6 dyrektywy 92/43/EWG dla ustalenia czy środki kompensujące konieczne do zapewnienia ochrony ogólnej spójności obszaru Natura 2000, na którym wyrządzane są szkody w związku z planem przekierowania biegu wody są odpowiednie należy wziąć pod uwagę takie kryteria jak zasięg tego przekierowania i zakres prac, którego ono wymaga?
- 14) Czy, zgodnie z art. 3, 4 i 6 dyrektywy 92/43/EWG, interpretowanymi w świetle zasady zrównoważonego rozwoju, uznanej w art. 6 traktatu WE właściwe władze krajowe mogą wydać pozwolenie na realizację danego planu przekierowania biegu wody w obrębie obszaru Natura 2000, który nie jest bezpośrednio związany z lub konieczny do ochrony spójności tego obszaru, jeśli ocena oddziaływania tego planu na środowisko wykazuje, że jego skutkiem będzie przekształcenie naturalnego ekosystemu rzeczny i jeziorny?

Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-44/10)

(2010/C 100/33)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Alcocer San Pedro i P. Guerra e Andrade, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że, nie przyjmując środków niezbędnych do zapewnienia, poprzez udzielenie pozwoleń zgodnie z art. 6 i 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/1/WE z dnia 15 stycznia 2008 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (zwanej dalej „dyrektywą IPPC”) (1) oraz poprzez ponowne zbadanie warunków i, w odpowiednim przypadku, poprzez uaktualnienie pozwoleń na istniejące instalacje, aby, najpóźniej do dnia 30 października 2007 r., instalacje te były eksploatowane zgodnie z wymogami art. 3, 7, 9, 10 i 13, art. 14 lit. a) i b) i art. 15 ust. 2 tej dyrektywy, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 5 ust. 1 tej dyrektywy

— obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Z brzmienia art. 4 dyrektywy w związku z jej art. 5 ust. 1 wynika, że państwa członkowskie były zobowiązane do zapewnienia, że pozwolenia na eksploatację nowych lub istniejących instalacji zostaną przyznane zgodnie z wymogami ustanowionymi w art. 6 i 8 dyrektywy IPPC. Powinny one również przed dniem 31 października 2007 r. ponownie zbadać oraz, w odpowiednim, uaktualnić warunki udzielania pozwoleń na instalacje istniejące.

Zgodnie z danymi administracji portugalskiej z 2008 r. dotyczącymi omawianych instalacji, z jednej strony, nie wymagano stosownego pozwolenia na ich eksploatację, i, z drugiej strony, na 632 instalacji, 280 było eksploatowanych bez udzielenia wymaganego pozwolenia.

Zgodnie z uaktualnionymi danymi, na 577 instalacji, 481 posiada pozwolenie, a 17 wniosków oczekuje jeszcze na rozpatrzenie.

(1) Dz.U. L 24, s. 8.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Belgia) w dniu 28 stycznia 2010 r. — 1. Vlaamse Dierenartsenvereniging VZW, 2. Marc Janssens przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-45/10)

(2010/C 100/34)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Raad van State

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Vlaamse Dierenartsenvereniging VZW

Marc Janssens

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 3 lit. b), art. 4 ust. 2, art. 5 i art. 17 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 998/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. w sprawie wymogów dotyczących zdrowia zwierząt, stosowanych do przemieszczania zwierząt domowych o charakterze niehandlowym, i zmieniającego dyrektywę Rady 92/65/EWG (1), i artykuły oraz załączniki do decyzji Komisji 2003/803/WE z dnia 26 listopada 2003 r. ustanawiającej wzór paszportu do celu wewnątrzspółnotowego przemieszczania psów, kotów i fretek (2) stoją na przeszkodzie uregulowaniu prawa krajowego, które zarządza korzystanie z europejskiego paszportu dla zwierząt domowych również jako dowodu identyfikacji i rejestracji dla psów i przewiduje przy tym, że używając samoprzylepnych etykiet dla celów identyfikacji osoby trzeciej mogą dokonywać zmian danych identyfikacyjnych właściciela i zwierzęcia w częściach I-III paszportu, wydanego przez upoważnionego weterynarza, zaklejając wcześniejsze dane identyfikacyjne?

2) Czy przepisy krajowe, które zarządzają korzystaniem z wzoru europejskiego paszportu dla zwierząt domowych w rozumieniu decyzji 2003/803 [...] również jako dowodu identyfikacji i rejestracji dla psów i przewidują przy tym, że używając samoprzylepnych etykiet dla celów identyfikacji osoby trzecie mogą dokonywać zmian danych identyfikacyjnych właściciela i zwierzęcia w częściach I-III takiego paszportu, stanowią przepisy techniczne w rozumieniu art. 1 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych⁽³⁾, które zgodnie z art. 8 tej dyrektywy podlegają przekazaniu Komisji na etapie projektu?

⁽¹⁾ Dz.U. L 146, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 312, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 204, s. 37.

Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-48/10)

(2010/C 100/35)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: A. Alcover San Pedro, pełnomocnik)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjąwszy środków koniecznych w celu zapewnienia, że właściwe władze zapewnią, poprzez udzielenie pozwoleń zgodnie z art. 6 i 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/1/WE z dnia 15 stycznia 2008 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (zwanej dalej „dyrektywą IPPC”) (1), lub, w odpowiednim przypadku, poprzez uaktualnienie pozwoleń na istniejące instalacje, aby, najpóźniej do dnia 30 października 2007 r., instalacje te były eksploatowane zgodnie z wymogami art. 3, 7, 9, 10 i 13, art. 14 lit. a) i b) i art. 15 ust. 2 tej dyrektywy, z zastrzeżeniem szczególnych przepisów wspólnotowych, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 5 ust. 1 tej dyrektywy.

— obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 5 ust. 1 dyrektywy 2008/1/WE termin spełnienia zobowiązania dostosowania istniejących instalacji do wymogów dyrektywy IPPC poprzez udzielenie zintegrowanego pozwolenia środowiskowego upłynął w dniu 30 października 2007 r.

W tym dniu wiele istniejących instalacji w Hiszpanii nadal działało bez wspomnianego pozwolenia. Od chwili wszczęcia postępowania w sprawie tego naruszenia proces przyznawania pozwoleń środowiskowych uległ przyspieszeniu, przy czym nie zaprzestano tego naruszenia w terminie wyznaczonym w uzasadnionej opinii ani, według informacji, którymi dysponuje Komisja, do chwili obecnej. Zgodnie z danymi przekazanymi przez władze krajowe w odpowiedzi na uzasadnioną opinię, w dniu upływu wyznaczonego w niej terminu na wywiązanie się ze zobowiązań określonych w art. 5 ust. 1 dyrektywy, 533 istniejące instalacje nadal działały bez wymaganego pozwolenia IPPC.

W tych okolicznościach wydaje się oczywiste, że Królestwo Hiszpanii nadal uchybia zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy omawianego przepisu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 24, s.8.

Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-50/10)

(2010/C 100/36)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Alcover San Pedro i C. Zadra, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie podejmując niezbędnych środków w celu zagwarantowania, że właściwe organy dopilnują przez pozwolenia, zgodnie z art. 6 i 8 lub w stosownych przypadkach, przez ponowne rozważenie oraz, jeśli to konieczne, przez uaktualnienie warunków, aby istniejące instalacje, w rozumieniu art. 2 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/1/WE z dnia 15 stycznia 2008 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli, były eksploatowane zgodnie z wymogami art. 3, 7, 9, 10 i 13, art. 14 lit. a) i b) i art. 15 ust. 2 tej dyrektywy, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 5 ust. 1 tej dyrektywy obciążenie;

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Artykuł 5 ust. 1 2008/1 dyrektywy stanowi, że państwa członkowskie podejmują niezbędne środki dla zagwarantowania, że właściwe organy dopilnują, przez pozwolenia, zgodnie z art. 6 i 8 lub, w stosownych przypadkach, przez ponowne rozważenie oraz, jeśli to konieczne, przez uaktualnienie warunków, aby istniejące instalacje były eksploatowane zgodnie z wymogami dyrektywy nie później niż 30 października 2007 r.

Mimo to w styczniu 2010 r., a dokładniej w dniu wniesienia niniejszej skargi rząd włoski nie zrealizował w pełni obowiązków wyrażonych w art. 5 ust. 1 rzeczony dyrektywy.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulio tis Epikrateias (Grecja) w dniu 1 lutego 2010 r. — Eleftheri Tileorasi A.E. („Alter Channel”) i Konstantinos Giannikos przeciwko Ypourgos Typou kai Meson Mazikis Enimerosis i Ethniko Symvoulio Radiotileorasis

(Sprawa C-52/10)

(2010/C 100/37)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

Symvoulio tis Epikrateias

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Eleftheri Tileorasi A.E. („Alter Channel”) i Konstantinos Giannikos

Strona pozwana: Ypourgos Typou kai Meson Mazikis Enimerosis i Ethniko Symvoulio Radiotileorasis

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 1 dyrektywy Rady 89/552/EWG w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz. U. L 298) ze zmianami wprowadzonymi art. 1 lit. c) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 97/36/WE (Dz. U. L 202) należy interpretować w ten sposób, że w ramach „kryptoreklamy” zapłata lub wynagrodzenie innego rodzaju stanowią jeden z niezbędnych elementów funkcji reklamy?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Belgia) w dniu 28 stycznia 2010 r. — Vlaammse Dierenartsenvereniging VZW przeciwko Belgische Staat

(Sprawa C-57/10)

(2010/C 100/38)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Raad van State

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Vlaammse Dierenartsenvereniging VZW

Strona pozwana: Belgische Staat

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 3 lit. b), art. 4 ust. 2, art. 5 i art. 17 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 998/2003⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. w sprawie wymogów dotyczących zdrowia zwierząt, stosowanych do przemieszczania zwierząt domowych o charakterze niehandlowym, i zmieniającego dyrektywę Rady 92/65/EWG oraz artykuły i załączniki do decyzji Komisji 2003/803/WE⁽²⁾ z dnia 26 listopada 2003 r. ustanawiającej wzór paszportu do celu wewnątrzspółnotowego przemieszczania psów, kotów i frotek stoją na przeszkodzie przepisom krajowym,

które, jeśli chodzi o paszporty dla kotów i fretek zawierają odesłanie do przewidzianych we wspomnianej decyzji Komisji z dnia 26 listopada 2003 r. wzoru i dodatkowych wymogów, lecz stanowią ponadto, że każdy paszport musi posiadać jednolity trzynastocyfrowy numer składający się z kodu ISO dla Belgii „BE” oraz dwucyfrowego numeru identyfikacyjnego wystawiającego i dziewięciocyfrowego numeru seryjnego?

- 2) Czy przepisy krajowe, które, jeśli chodzi o paszporty dla kotów i fretek zawierają odesłanie do przewidzianych we wspomnianej decyzji Komisji z dnia 26 listopada 2003 r. wzoru i dodatkowych wymogów, lecz stanowią ponadto, że każdy paszport musi posiadać jednolity trzynastocyfrowy numer składający się z kodu ISO dla Belgii „BE” oraz dwucyfrowego numeru identyfikacyjnego wystawiającego i dziewięciocyfrowego numeru seryjnego są przepisami technicznymi w rozumieniu art. 1 dyrektywy 98/34/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych, o których należy zgodnie z art. 8 tej dyrektywy poinformować Komisję przed ich przyjęciem?

⁽¹⁾ Dz.U. L 146, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 312, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 204, s. 37.

Wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Conseil d'État (Francja) w dniu 3 lutego 2010 r. w sprawach — Monsanto SAS, Monsanto Agriculture France SAS, Monsanto International SARL, Monsanto Technology LLC przeciwko Ministre de l'Agriculture et de la Pêche — Monsanto SAS, Monsanto Agriculture France SAS, Monsanto International SARL, Monsanto Europe SA przeciwko Ministre de l'Agriculture et de la Pêche — Association générale des producteurs de maïs (AGPM) przeciwko Ministre de l'Agriculture et de la Pêche — SCEA de Malaprade, SCEA Coutin, Jérôme Huard, Dominique Richer, EARL de Candelon, Bernard Mir, EARL des Menirs, Marie-Jeanne Darricau, GAEC de Commenian przeciwko Ministre de l'Agriculture et de la Pêche — Pioneer Génétique, Pioneer Semences przeciwko Ministre de l'Agriculture et de la Pêche — Syndicat des établissements de semences agréés pour les semences de maïs (SEPROMA) przeciwko Ministre de l'Agriculture et de la Pêche — Caussade Semences SA przeciwko Ministre de l'Agriculture et de la Pêche — Société Limagrain Verneuil Holding przeciwko Ministre de l'Agriculture et de la Pêche — Société Maïsador Semences przeciwko Ministre de l'Agriculture et de la Pêche — Ragt Semences SA przeciwko Ministre de l'Agriculture et de la Pêche — Euralis Semences SAS, Euralis Coop przeciwko Ministre de l'Agriculture et de la Pêche

(Sprawa C-58/10)

(Sprawa C-59/10)

(Sprawa C-60/10)

(Sprawa C-61/10)

(Sprawa C-62/10)

(Sprawa C-63/10)

(Sprawa C-64/10)

(Sprawa C-65/10)

(Sprawa C-66/10)

(Sprawa C-67/10)

(Sprawa C-68/10)

(2010/C 100/39)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strony skarżące: Monsanto SAS, Monsanto Agriculture France SAS, Monsanto International SARL, Monsanto Technology LLC (C-58/10), Monsanto SAS, Monsanto Agriculture France SAS, Monsanto International SARL, Monsanto Europe SA (C-59/10), Association générale des producteurs de maïs (AGPM) (C-60/10), SCEA de Malaprade, SCEA Coutin, Jérôme Huard, Dominique Richer, EARL de Candelon, Bernard Mir, EARL des Menirs, Marie-Jeanne Darricau, GAEC de Commenian (C-61/10), Pioneer Génétique, Pioneer Semences (C-62/10), Syndicat des établissements de semences agréés pour les semences de maïs (SEPROMA) (C-63/10), Caussade Semences SA (C-64/10), Société Limagrain Verneuil Holding (C-65/10), Société Maïsador Semences (C-66/10), Ragt Semences SA (C-67/10), Euralis Semences SAS, Euralis Coop (C-68/10)

Strona pozwana: Ministre de l'Agriculture et de la Pêche

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy — w przypadku, gdy organizm zmodyfikowany genetycznie stanowiący paszę został wprowadzony do obrotu przed publikacją rozporządzenia (WE) nr 1829/2003⁽¹⁾ i zezwolenie to jest utrzymane w mocy na podstawie przepisów art. 20 tegoż rozporządzenia — przed podjęciem decyzji w sprawie wniosku o wydanie nowego zezwolenia, który winien zostać złożony na podstawie tego rozporządzenia, dany produkt powinien zostać uznany za jeden z produktów wymienionych w przepisach art. 12 dyrektywy 2001/18/WE⁽²⁾ przytoczonych w uzasadnieniu [niniejszych postanowień], a także czy w takiej sytuacji ów organizm zmodyfikowany genetycznie podlega — jeśli chodzi o środki nadzwyczajne, które mogą zostać zastosowane po wydaniu zezwolenia na wprowadzenie do obrotu — wyłącznie art. 34 rozporządzenia (WE) nr 1829/2003, czy też wprost przeciwnie takie środki mogą zostać podjęte przez państwo członkowskie na podstawie art. 23 dyrektywy i przepisów krajowych, które dokonują jego transpozycji?

- 2) Czy i w jakich okolicznościach — w przypadku, gdy środki nadzwyczajne mogą zostać zastosowane jedynie w ramach przepisów art. 34 rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 — władze państwa członkowskiego mogą zastosować środek, taki jak zaskarżone zarządzenie⁽³⁾, celem opanowania ryzyka wskazanego w art. 53 rozporządzenia (WE) nr 178/2002⁽⁴⁾ lub w charakterze tymczasowych środków ochronnych, które mogą zostać podjęte przez państwo członkowskie na podstawie art. 54 tegoż rozporządzenia?
- 3) W przypadku, gdy władze państwa członkowskiego mogą podjąć działanie na podstawie art. 23 dyrektywy 2001/18/WE lub na podstawie art. 34 rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 lub w oparciu o obie wspomniane podstawy prawne, skarga wymaga ustalenia, mając w szczególności na względzie zasadę ostrożności, jakie wymogi nakładają odpowiednio przepisy art. 23 dyrektywy, które uzależniają zastosowanie środków nadzwyczajnych, takich jak zawieszenie lub tymczasowy zakaz używania produktu, od warunku, że państwo członkowskie „ma uzasadnione podstawy, aby uważać, że GMO [...] stanowi ryzyko dla [...] środowiska naturalnego”, oraz przepisy art. 34 rozporządzenia, które uzależniają zastosowanie takiego środka od warunku, że „jest oczywiste, że produkt [...] najprawdopodobniej ni[esie] ze sobą istotne ryzyko dla [...] środowiska naturalnego”, w dziedzinie identyfikacji ryzyka, oszacowania prawdopodobieństwa jego wystąpienia oraz oceny charakteru jego skutków?

- (¹) Rozporządzenie (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy (Dz.U. L 268, s. 1).
- (²) Dyrektywa 2001/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie i uchylająca dyrektywę Rady 90/220/EWG (Dz.U. L 106, s. 1).
- (³) Zarządzenie z dnia 5 grudnia 2007 r. w sprawie C-58/10; zarządzenie z dnia 7 lutego 2008 r., zmienione zarządzeniem z dnia 13 lutego 2008 r., w sprawach od C-59/10 do C-68/10.
- (⁴) Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. L 31, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal administratif (Luksemburg) w dniu 5 lutego 2010 r. — Brahim Samba Diouf przeciwko Ministre du Travail, de l'Emploi et de l'Immigration

(Sprawa C-69/10)

(2010/C 100/40)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal administratif

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Brahim Samba Diouf

Strona pozwana: Ministre du Travail, de l'Emploi et de l'Immigration

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 39 dyrektywy 2005/85/WE⁽¹⁾ należy interpretować w taki sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak to, które w Wielkim Księstwie Luksemburga zostało wprowadzone przez art. 20 ust. 5 zmienionej ustawy z dnia 5 maja 2006 r. o prawie azylu i uzupełniających formach ochrony, zgodnie z którym osobie ubiegającej się o azyl nie przysługuje środek odwoławczy do sądu od decyzji organu administracyjnego o rozstrzygnięciu w sprawie zasadności wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej w ramach procedury przyspieszonej?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej, czy ogólną zasadę prawa wspólnotowego stwierdzającą istnienie prawa do skutecznego środka odwoławczego, zainspirowaną przez art. 6 i 13 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z dnia 4 listopada 1950 r., należy interpretować w taki sposób, że stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak art. 20 ust. 5 zmienionej ustawy z dnia 5 maja 2006 r. o prawie azylu i uzupełniających formach ochrony, zgodnie z którym osobie ubiegającej się o azyl nie przysługuje środek odwoławczy do sądu od decyzji organu administracyjnego o rozstrzygnięciu w sprawie zasadności wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej w ramach procedury przyspieszonej?

- (¹) Dyrektywa Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich (Dz.U. L 326, s. 13).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corta Suprema di Cassazione (Włochy) w dniu 9 lutego 2010 r. — postępowanie karne przeciwko Marcello Costa

(Sprawa C-72/10)

(2010/C 100/41)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte Suprema di Cassazione

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Marcelo Costa

Pytanie prejudycjalne

Jaką wykładnię art. 43 i 49 traktatu WE w odniesieniu do swobody przedsiębiorczości i świadczenia usług w sektorze zakładów sportowych należy przyjąć w celu ustalenia, czy przywołane przepisy traktatu umożliwiają ustanowienie w przepisach krajowych systemu monopolistycznego na rzecz państwa oraz systemu koncesji i zezwoleń, który w ramach określonej liczby koncesji przewiduje: a) istnienie ogólnej tendencji ochrony posiadaczy koncesji wydanych we wcześniejszym okresie na podstawie procedury, która niezgodnie z prawem wykluczyła część podmiotów; b) istnienie przepisów, które faktycznie gwarantują utrzymanie pozycji rynkowej uzyskanej na podstawie procedury, która niezgodnie z prawem wykluczyła część podmiotów (jak np. obowiązujący nowych koncesjonariuszy zakaz zakładania ich punktów w odległości mniejszej niż określono od punktów już istniejących); c) określenie sytuacji, w których dochodzi do cofnięcia koncesji i do przypadku wysokiej kaucji, w tym także w przypadku, gdy koncesjonariusz prowadzi, bezpośrednio lub pośrednio, działalność transgraniczną związaną z grami, zbliżoną do tej objętej koncesją.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte Suprema di Cassazione (Włochy) w dniu 9 lutego 2010 r. — Ugo Cifone przeciwko Giudice delle indagini preliminari del Tribunale di Trani

(Sprawa C-77/10)

(2010/C 100/42)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte Suprema di Cassazione

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ugo Cifone

Pytania prejudycjalne

Jaką wykładnię art. 43 i 49 traktatu WE w odniesieniu do swobody przedsiębiorczości i świadczenia usług w sektorze zakładów sportowych należy przyjąć w celu ustalenia, czy przywołane przepisy traktatu umożliwiają ustanowienie w przepi-

sach krajowych systemu monopolistycznego na rzecz państwa oraz systemu koncesji i zezwoleń, który w ramach określonej liczby koncesji przewiduje: a) istnienie ogólnej tendencji ochrony posiadaczy koncesji wydanych we wcześniejszym okresie na podstawie procedury, która niezgodnie z prawem wykluczyła część podmiotów; b) istnienie przepisów, które faktycznie gwarantują utrzymanie pozycji rynkowej uzyskanej na podstawie procedury, która niezgodnie z prawem wykluczyła część podmiotów (jak np. obowiązujący nowych koncesjonariuszy zakaz zakładania ich punktów w odległości mniejszej niż określono od punktów już istniejących); c) określenie sytuacji, w których dochodzi do cofnięcia koncesji i do przypadku wysokiej kaucji, w tym także w przypadku, gdy koncesjonariusz prowadzi, bezpośrednio lub pośrednio, działalność transgraniczną związaną z grami, zbliżoną do tej objętej koncesją.

Skarga wniesiona w dniu 11 lutego 2010 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-80/10)

(2010/C 100/43)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: F. Jimeno Fernández i A. Markouli)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że przyjęty przez Republikę Grecką dekret ministerialny nr 552 z dnia 25 sierpnia 2004 r. w brzmieniu zmienionym w dniu 8 września 2008 r. a w szczególności art. 4, ust. 2, 4, 5, i 7, art. 5 ust. 4, 5, 6 i 7, oraz art. 6 ust. 2, narusza art. 3 ust. 1 i 6, art. 15 ust. 1, art. 16 ust. 1 i 2 oraz art. 18 rozporządzenia (WE) nr 882/2004,

— obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja uważa, że rozpatrywany dekret ministerialny dotyczący urzędowych kontroli przywozu zbóż jest niezgodny z pewnymi konkretnymi przepisami rozporządzenia (WE) nr 882/2004.

Grecki dekret ministerialny przewiduje w szczególności ogólne zasady dotyczące częstotliwości kontroli ładunków pasz i żywności nie pochodzących od zwierząt, przywożonych z państw trzecich, które nie nadają kontroli fizycznej przeprowadzanej przez właściwe władze stopnia elastyczności i zróżnicowania niezbędnego dla wdrożenia systemu przewidzianego w art. 16 ust. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 882/2004.

Ponadto, ustanawia on ogólne zasady dotyczące urzędowego zatrzymania tych ładunków, które przewiduje objęcie kontrolą urzędową ładunków także w przypadku kontroli rutynowej. To niezróżnicowane objęcie ładunków kontrolą urzędową przy braku podejrzenia lub wątpliwości co do niezgodności z prawem jest sprzeczne z art. 18 rozporządzenia (WE) nr 882/2004. Ponadto, dekret ministerialny zezwala na zwolnienie wszystkich partii ładunku z upływem terminu siedmiu dni roboczych, nawet w przypadku podejrzenia lub wątpliwości co do niezgodności z prawem, co również jest sprzeczne z art. 18 tego rozporządzenia.

Dekret ministerialny przewiduje szczególne przepisy dotyczące kontroli przesyłek z krajów trzecich w celu wykrycia niedozwolonych organizmów zmodyfikowanych genetycznie. Kontrole te muszą być wykonywane z częstotliwością 50 % dla ładunków pszenicy i 100 % dla ładunków kukurydzy. Komisja uważa, że progi te są szczególnie wysokie i nie są zgodne z systemem ustanowionym na mocy rozporządzenia (WE) nr 882/2004, w szczególności jego art. 16 ust. 1 i 2, jako że wynikają z błędnej oceny ryzyka i braku zróżnicowania.

Dekret stanowi, że kontrole ładunków kukurydzy z Bułgarii i Rumunii, w celu sprawdzenia obecności niedozwolonych organizmów zmodyfikowanych genetycznie, są dokonywane z częstotliwością 100 %. Komisja uważa, że kontrole o takiej częstotliwości są sprzeczne z przepisami rozporządzenia (WE) nr 882/2004, które stanowi, że kontrole ładunków z innych państw członkowskich muszą być oparte na ryzyku oraz zostać przeprowadzone w sposób niedyskryminacyjny i proporcjonalny.

Republika Grecka nie przedstawiła wystarczających informacji i wyjaśnień uzasadniających przyjęcie wyżej wymienionych przepisów dekretu ministerialnego w sprawie urzędowych kontroli przywozu zbóż z krajów trzecich i innych państw członkowskich Unii Europejskiej.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 9 grudnia 2009 r. w sprawie T-484/08 Longevity Health Products, Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), druga strona postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM: Merck KGaA, wniesione w dniu 12 lutego 2010 r. przez Longevity Health Products, Inc.

(Sprawa C-84/10 P)

(2010/C 100/44)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Longevity Health Products, Inc. (przedstawiciel: adwokat J. Korab)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Merck KGaA

Żądania wnoszącego odwołanie

- uznanie odwołania spółki Longevity Health Products, Inc. za dopuszczalne;
- uchylenie wyroku Sądu z dnia 19 grudnia 2009 r. w sprawie T-484/08 oraz
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie zostało wniesione od wyroku Sąd oddalającego skargę wnoszącej odwołanie mającą na celu stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 28 sierpnia 2008 r., na mocy której odmówiono rejestracji słownego znaku towarowego „Kids Vits”. W swym wyroku Sąd utrzymał w mocy decyzję Izby Odwoławczej, zgodnie z którą istniało prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd przez pomylenie z wcześniejszym słownym wspólnotowym znakiem towarowym „VITS4KIDS”.

W uzasadnieniu odwołania skarżąca podnosi zarzuty dotyczące uchybienia proceduralnego oraz naruszenia art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 40/94”).

Zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd naruszył procedurę, nie wyznaczając jej terminu na przedstawienie repliki na odpowiedź na skargę przedstawioną przez stronę pozwaną, i to mimo uzasadnionych wniosków kierowanych przez wnoszącą odwołanie. W ten sposób, wbrew przepisom prawa wspólnotowego znajdującym zastosowanie w postępowaniach przed Sądem i Trybunałem, ograniczone zostało przysługujące wnoszącej odwołanie prawo do bycia wysłuchaną, a w konsekwencji naruszone zostało jej prawo do ochrony sądowej.

W przekonaniu wnoszącej odwołanie Sąd naruszył art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94, ponieważ w ramach badania istnienia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd nie dokonał on całościowej oceny wszystkich istotnych w sprawie czynników. Nie powinien być on ponadto wyjść z założenia, że stwierdzone w przypadku kolidujących ze sobą słownych znaków towarowych wspólne im elementy wystarczą do uznania, że istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w rozumieniu prawa znaków towarowych.

W szczególności Sąd nie uwzględnił w wystarczającym stopniu faktu, że rozpatrywane znaki odnoszą się głównie do towarów i usług powiązanych, w szerokim tego słowa znaczeniu, ze zdrowiem ludzkim, z którego to powodu można oczekiwać od danego kręgu odbiorców podwyższonego poziomu uwagi. Konsumenty mają pełną świadomość tego, że w przypadku znaków towarowych mających swe źródło w nomenklaturze chemicznej bądź na niej bazujących wszelkie różnice, nawet minimalne, mogą mieć ogromne znaczenie. Ponadto na podwyższenie poziomu uwagi konsumentów wpływa fakt, że pomylenie takich towarów może mieć bardzo nieprzyjemne skutki. Już sama ta okoliczność pozwała na przyjęcie szczególnie wysokiego poziomu uwagi.

Co więcej, Sąd nie uwzględnił faktu, że słowne znaki towarowe „Kids Vits” i „VITS4KIDS” wykazują istotne różnice, ponieważ fonetyczne przedstawienie nazw tych znaków ukazuje znaczne różnice. To właśnie wymowa nazwy znaku towarowego wpływa głównie na obraz znaku zachowany przez konsumenta w pamięci, a zatem już tylko z tego względu można było wykluczyć prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd. W przypadku tych znaków istnieje wprawdzie podobieństwo wizualne, jednak słowa „Kids” i „Vits” zostały rozmieszczone w różny sposób w rozpatrywanych znakach, a znak towarowy spółki Merck zawiera ponadto dodatkowe oznaczenie (a mianowicie cyfrę „4”, która w języku angielskim powinna być wymawiana jako „for”, w znaczeniu „przeznaczony dla”). Ponadto te dwa znaki towarowe rozpatrywane jako całość stanowią przykłady dwóch odmiennych systemów opracowywania nazw złożonych, co samo w sobie gwarantuje już, zdaniem wnoszącej odwołanie, że są one różne.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Ordinario di Vicenza — Sezione distaccata di Schio — (Włochy) w dniu 15 lutego 2010 r. — Edil Centro SpA przeciwko Electrosteel Europe sa

(Sprawa C-87/10)

(2010/C 100/45)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Ordinario di Vicenza

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Electrosteel Europe sa

Strona pozwana: Edil Centro SpA

Pytania prejudycjalne

Czy art. 5 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 44/2001⁽¹⁾, oraz prawo wspólnotowe w ogólności, w zakresie, w jaki stanowi, że miejscem wykonania zobowiązania jest, w przypadku sprzedaży rzeczy ruchomych, miejsce, w którym rzeczy te zgodnie z umową zostały dostarczone albo miały zostać dostarczone, należy interpretować w ten sposób, iż miejscem dostawy, istotnym dla celów wskazania sądu właściwego, jest miejsce ostatecznego przeznaczenia towarów będących przedmiotem umowy, czy w ten sposób, iż tym miejscem dostawy jest miejsce, w którym sprzedający zwalnia się z obowiązku dostawy zgodnie z normami materialnymi mającymi zastosowanie w danej sprawie, czy też powyższy przepis ma być interpretowany w jeszcze inny sposób?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz. U. L 12, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Palermo (Włochy) w dniu 15 lutego 2010 r. — Assessorato del Lavoro e della Previdenza Sociale przeciwko Seasoft Spa

(Sprawa C-88/10)

(2010/C 100/46)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale di Palermo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Assessorato del Lavoro e della Previdenza Sociale

Strona pozwana: Seasoft Spa

Pytania prejudycjalne

1) Mając na uwadze fakt, że system pomocy (nr ref. NN 91/1/95) wprowadzony przez Regione Sicilia na mocy art. 10 ustawy regionalnej nr 27 z dnia 15 maja 1991 r. przewidywał mechanizm pomocy wypłacanej przez okres od lat dwóch do lat pięciu (dwa lata w stosunku do pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o szkolenie i pracę oraz maksymalnie trzy lata w przypadkach przekształcenia stosunku pracy zawartego na podstawie umowy o pracę i szkolenie w stosunek pracy na czas nieokreślony), czy zamiarem Komisji Europejskiej, która zatwierdziła go decyzją nr 95/C 343/11 z dnia 14 listopada 1995 r., było:

— zezwolić na tego rodzaju kumulatywną zmianę w wymiarze czasowym i finansowym pomocy (dwa plus trzy lata), czy też

— zatwierdzić wyłącznie albo przyznanie pomocy w odniesieniu do pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o szkolenie i pracę (na okres dwóch lat trwania umowy) albo przyznanie pomocy w odniesieniu do pracowników zatrudnionych uprzednio na podstawie umowy o szkolenie i pracę, których umowy zostały przekształcone w umowy na czas nieokreślony (przez okres trzech lat licząc od przekształcenia formy umowy);

2) Czy termin roku budżetowego 1997 w odniesieniu do stosowania pomocy państwa, wskazany w decyzji Komisji Europejskiej 95/C 343/11 z dnia 14 listopada 1995 r. zatwierdzającej system pomocy wprowadzony na podstawie art. 10 ustawy regionalnej nr 27/91 należy interpretować jako:

— początkowe wydatki na poczet pomocy przewidzianej do wypłaty w latach następnych (w zależności od różnych możliwych wykładni zatwierdzonej pomocy, przytoczonych powyżej) czy też

— termin końcowy na dokonanie rzeczywistej wypłaty pomocy przez właściwe organy regionalne;

3) Czy zatem, w stosunku do pracowników zatrudnionych na podstawie umów o szkolenie i pracę na mocy art. 10 ustawy regionalnej nr 27/91, przykładowo w dniu 1 stycznia 1996 r., a tym samym przed końcem terminu stosowania pomocy państwa przewidzianej w decyzji

95/C 343/11 z dnia 14 listopada 1995 r. zatwierdzającej pomoc, Regione Sicilia mogła (i powinna była) stosować omawiany system pomocy w stosunku do wszystkich zatwierdzonych lat (tj. dwa plus trzy), również wtedy gdy, jak w przytoczonym przykładzie, stosowanie zatwierdzonego systemu powodowało rzeczywistą wypłatę pomocy do dnia 31 grudnia 2001 r. (tj. 1996 + 5 lat = 2001);

4) Czy Komisja Europejska, stwierdzając w art. 1 decyzji nr 2003/195/WE ⁽¹⁾ z dnia 16 października 2002 r., że „system pomocy, który Włochy zamierzają stosować na podstawie art. 11 ust. 1 sycylijskiej ustawy regionalnej nr 16 z dnia 27 maja 1997 r. jest niezgodny ze wspólnym rynkiem. W związku z czym system ten nie może być stosowany”, miała zamiar:

— odmówić autoryzacji „nowego” systemu ustanowionego na mocy art. 11 ustawy regionalnej nr 16/97, ponieważ uznała ten system za system „autonomiczny” stworzony w celu przedłużenia terminu stosowania pomocy wprowadzonej na podstawie art. 10 ustawy regionalnej nr 27/91, poza termin końcowy przypadający na dzień 31 grudnia 1996 r., tak aby włączyć doń koszty zatrudnienia pracowników i przekształcenia umów dokonanych w latach 1997–1998, czy też

— przytoczona decyzja zmierzała do uniemożliwienia Regione Sicilia rzeczywistego wykorzystania zasobów finansowych w celu zakazania rzeczywistej wypłaty pomocy państwa przewidzianej w art. 10 ustawy regionalnej nr 27/91, nawet w stosunku do pracowników zatrudnionych oraz umów przekształconych przed dniem 31 grudnia 1996 r.?

5) Jeżeli decyzję Komisji należy interpretować zgodnie z pierwszą hipotezą wyrażoną w pytaniu 4 czy decyzja taka jest zgodna z wykładnią art. 87 WE, proponowaną przez Komisję w podobnych przypadkach, dotyczących zwolnień od kosztów składek na zabezpieczenie społeczne, odprowadzanych od pracowników zatrudnionych na podstawie umów o szkolenie i pracę, o których mowa w decyzji 2000/128/WE ⁽²⁾ z dnia 11 maja 1999 r. (której przedmiotem były ustawy i która została w sposób wyraźny przywołana w uzasadnieniu decyzji o niezgodności z 2002 r.) i w decyzji 2003/739/WE ⁽³⁾ z dnia 13 maja 2003 r. (której przedmiotem są ustawy wydane przez Regione Sicilia);

6) Jeżeli natomiast decyzję Komisji należy interpretować zgodnie z drugą hipotezą wyrażoną w pytaniu 4, w jaki sposób należy interpretować wcześniejszą decyzję zatwierdzającą środki pomocy, mając na względzie dwuznaczność pojęcia „dalsze” — tj. „dalsze w stosunku do budżetu ustalonego na mocy decyzji Komisji” czy też „dalsze w stosunku do finansowania przewidzianego przez Regione Sicilia wyłącznie do końca roku budżetowego 1996”?

- 7) Wreszcie, którą z pomocy należy zdaniem Komisji traktować jako zgodną z prawem, a którą jako niezgodną z prawem?
- 8) Na której ze stron postępowania przed sądem krajowym (przedsiębiorstwo czy administracja) spoczywa ciężar dowodu na okoliczność, że budżet określony przez Komisję nie został przekroczony?
- 9) Czy przy ustaleniu przekroczenia budżetu, pierwotnie zatwierdzonego mocą decyzji Komisji nr 95/C 343/11 z dnia 14 października 1995 r., należy brać pod uwagę odsetki ustawowe ewentualnie przyznane przedsiębiorstwom będącym beneficjentami z tytułu zwłoki w wypłacie pomocy uznanej za zgodną z prawem i dopuszczalną?
- 10) W jakiej wysokości przysługują odsetki w przypadku gdy ich przyznanie należy wziąć pod uwagę przy ustalaniu przekroczenia budżetu?

⁽¹⁾ Dz. U. L 77, s. 57.

⁽²⁾ Dz. U. L 42, s. 1.

⁽³⁾ Dz. U. L 267, s. 29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vestre Landsret (Dania) w dniu 17 lutego 2010 r. — Danfoss A/S i Sauer-Danfoss ApS przeciwko Skatteministeriet

(Sprawa C-94/10)

(2010/C 100/47)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Vestre Landsret

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Danfoss A/S i Sauer-Danfoss ApS

Strona pozwana: Skatteministeriet

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo wspólnotowe stoi na przeszkodzie nieuwzględnieniu przez państwo członkowskie żądania zwrotu podatku akcyzowego wniesionego przez przedsiębiorstwo,

na które został przerzucony ciężar tego niezgodnego z dyrektywą podatku akcyzowego, w przypadku, gdy takie nieuwzględnienie — w okolicznościach takich, jak zaistniałe w ramach niniejszej sprawy — uzasadniane jest tym, że to przedsiębiorstwo zapłaciło podatek państwu?

- 2) Czy prawo wspólnotowe stoi na przeszkodzie nieuwzględnieniu przez państwo członkowskie żądania zapłaty odszkodowania wniesionego przez przedsiębiorstwo, na które został przerzucony ciężar tego niezgodnego z dyrektywą podatku akcyzowego, w przypadku, gdy takie nieuwzględnienie — w okolicznościach takich, jak zaistniałe w ramach niniejszej sprawy — uzasadniane jest podnoszonymi przez to państwo członkowskie względami (w szczególności związanymi z tym, że to przedsiębiorstwo nie jest bezpośrednio poszkodowane i że nie istnieje bezpośredni związek przyczynowy pomiędzy szkodą a zachowaniem dającym podstawę do pociągnięcia do odpowiedzialności)?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus (Finlandia) w dniu 25 lutego 2010 r. — Prokuratura przeciwko Malikowi Gataevowi i Khadizhat Gataevaj

(Sprawa C-105/10)

(2010/C 100/48)

Język postępowania: fiński

Sąd krajowy

Korkein oikeus

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Prokuratura

Strona pozwana: Malik Gataev i Khadizhat Gataeva

Pytania prejudycjalne

- 1) W jaki sposób należy interpretować zależności pomiędzy dyrektywą Rady 2005/85/WE ⁽¹⁾ (dyrektywą o postępowaniach w przedmiocie udzielenia azylu) i decyzją ramową 2002/584/WSiSW ⁽²⁾ w przypadku gdy osoba będąca obywatelem państwa trzeciego, o której przekazanie zwrócono się na podstawie europejskiego nakazu aresztowania złożyła w państwie członkowskim wykonania wniosek o udzielenie azylu a postępowanie w przedmiocie udzielenia azylu toczy się równocześnie z postępowaniem w przedmiocie wykonania nakazu aresztowania?

- a) czy należy przypisać pierwszeństwo ustanowionemu w art. 7 ust. 1 dyrektywy prawu do pozostania w państwie członkowskim podczas rozpatrywania wniosku czy też art. 7 ust. 2 dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że wykonanie nakazu aresztowania stanowi powód mający pierwszeństwo przed prawem ustanowionym w art. 7 ust. 1? Czy na podstawie decyzji ramowej można odmówić przekazania ze względu na toczące się postępowanie w przedmiocie udzielenia azylu, pomimo tego że art. 3 i 4 tej decyzji nie zawierają powodów odmowy odnoszących się do takiego przypadku?
- b) czy art. 7 ust. 2 dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że na jego podstawie państwu członkowskim przysługuje zakres swobody przy podejmowaniu decyzji jak zamierzają one uregulować kwestię opisaną w lit. a) w ich prawach krajowych?
- c) jak, w kontekście powyższych pytań należy interpretować art. 7 ust. 2 dyrektywy, w szczególności w przypadku gdy osoba, o której przekazanie zwrócono się na podstawie nakazu aresztowania wniosła o udzielenie jej azylu uzasadniając to co do zasady tymi samymi względami co względy, na które powołała się w celu zakwestionowania przekazania?
- d) czy w razie udzielenia azylu państwo członkowskie wykonania musi odmówić przekazania? W odniesieniu do takiego przypadku odsyła się ponadto do czwartego pytania prejudycjalnego [lit. a)-c)]
- 2) Czy decyzję ramową, przy wzięciu pod uwagę zasady wynikającej z jej art. 1 ust. 2 oraz przepisów art. 6 ust. 1 Traktatu ustanawiającego Unię Europejską i Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że można odmówić przekazania również z innych powodów wykraczających poza zakres zawartych w art. 3 i 4 decyzji ramowej powodów odmowy z uwzględnieniem motywów 12 i 13 tej decyzji, gdy te inne powody związane są z okolicznościami opisanymi w tychże motywach?
- a) jeżeli decyzję ramową należy interpretować właśnie tak, na jakie powody musi lub może się powołać państwo członkowskie wykonania? Czy może się ono powołać na zasady wykładni zawarte w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka dotyczącym ekstradycji na gruncie europejskiej konwencji praw człowieka? Czy państwo członkowskie może również powołać się na powody, których zakres jest poszerzony w porównaniu z powodami odmowy zawartymi w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka?
- b) jeżeli decyzję ramową należy interpretować w ten sposób, że można odmówić wykonania nakazu aresztowania również z innych powodów niż te zawarte w art. 3 i 4, czy wynika z tego, że w decyzji ramowej zezwolono państwu członkowskim na odmowę wykonania nakazu aresztowania wydanego w celu wykonania kary również z powodów dotyczących treści lub uzasadnienia wyroku wydanego w państwie członkowskim wydającym nakaz i prawidłowości postępowania sądowego, w ramach którego wyrok ten został wydany, co skutkuje potrzebą rozpatrzenia odnośnych zarzutów w państwie członkowskim wykonania. W jakich dokładnie warunkach lub z jakich dokładnie powodów może dojść do takiego rozpatrzenia („révision au fond”)?
- c) czy decyzję ramową należy interpretować w ten sposób, że zezwolono w niej państwu członkowskim na odmowę przekazania na podstawie nakazu aresztowania wydanego w celu wykonania kary, jeżeli istnieje uzasadnione przypuszczenie, że postępowanie sądowe, w ramach którego kara została orzeczona nie było uczciwe, ponieważ skazany był poddany prześladowaniom przez organy państwa, w którym postępowanie się odbyło, co znalazło wyraz w przedstawieniu dyskryminującego oskarżenia?
- 3) Czy przepisy decyzji ramowej należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy można czasowo odroczyć przekazanie z ważnych przyczyn natury humanitarnej, na przykład dotyczących zdrowia danej osoby w rozumieniu art. 23 ust. 4 tej decyzji można również całkowicie odmówić przekazania, jeżeli czasowe odroczenie jego wykonania nie wyeliminuje jego nieproporcjonalności?
- 4) Jeśli decyzję ramową należy interpretować w ten sposób, że można również odmówić wykonania nakazu aresztowania z takiego powodu, do którego nie odnosi się wyraźnie żaden przepis tej decyzji, jakie są przesłanki takiej odmowy w szczególności w przypadku gdy nakaz aresztowania został wydany w celu wykonania kary?
- a) czy w takim przypadku przepisy art. 4 ust. 6 decyzji ramowej stosuje się odpowiednio? Czy, innymi słowy można odmówić wykonania nakazu aresztowania wyłącznie wtedy gdy osoba, o której przekazanie się zwrócono jest obywatelem państwa członkowskiego wykonania lub ma w tym państwie miejsce zamieszkania i państwo to zobowiązało się wykonać karę lub środek zabezpieczający na podstawie jego prawa wewnętrznego?
- b) czy należy, przynajmniej, uzależnić odmowę od okoliczności, że państwo, do którego zwrócono się z wnioskiem o przekazanie zobowiązało się wykonać karę lub środek zabezpieczający na podstawie jego prawa wewnętrznego?

- c) jeśli decyzję ramową należy interpretować w ten sposób, że w niektórych przypadkach zezwala ona na odmowę wykonania nakazu aresztowania wydanego w celu wykonania kary z powodów dotyczących treści lub uzasadnienia wyroku wydanego w państwie członkowskim, które wydało nakaz czy też prawidłowości postępowania sądowego, w ramach którego wyrok ten został wydany, czy odmowa jest możliwa również wtedy gdy przesłanki opisane w lit. a) i b) nie są spełnione?
- 5) Jakie znaczenie należy lub można przypisać, w odniesieniu do wykonania nakazu aresztowania, okoliczności, że zatrzymana osoba jest obywatelem państwa trzeciego, który sprzeciwia się przekazaniu podnosząc, że w państwie członkowskim, które wydało nakaz aresztowania grozi mu wydalenie do państwa trzeciego?
- a) jakie znaczenie ma taki powód odmowy, przy wzięciu pod uwagę przepisów decyzji ramowej i obowiązków wobec obywateli państw trzecich, wynikających dla państwa członkowskiego, które wydało nakaz aresztowania z prawa Unii, między innymi z dyrektyw 2004/83/WE ⁽²⁾ i 2005/85/WE?
- b) czy w tym względzie rolę może odgrywać art. 28 ust. 4 decyzji ramowej, zgodnie z którym osoba przekazana na mocy europejskiego nakazu aresztowania nie zostaje poddana ekstradycji do państwa trzeciego bez zgody właściwych organów państwa członkowskiego, które tę osobę przekazało. Czy zakaz ten może poza ekstradycją obejmować również inne sposoby usunięcia z terytorium państwa jak na przykład wydalenie i na jakich warunkach?
- 6) Czy stwierdzony w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z dnia 16 czerwca 2005 r. w sprawie C-105/03 Pupino, pkt 34 i 42-44 obowiązek dokonywania przez sąd krajowy takiej wykładni prawa krajowego, która jest zgodna z decyzją ramową istnieje niezależnie od tego czy wymagana w decyzji ramowej wykładnia działa na korzyść osoby, o którą chodzi czy też na jej niekorzyść, w przypadku gdy nie mamy do czynienia z jedną z opisanych w pkt 44-45 tego wyroku sytuacji?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich (Dz. U. L 326, s. 13).

⁽²⁾ Decyzja ramowa Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz. U. L 190, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony (Dz. U. L 304, s. 12).

Postanowienie prezesa trzeciej izby Trybunału z dnia 15 stycznia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — Sylvia Bienek przeciwko Condor Flugdienst GmbH

(Sprawa C-525/08) ⁽¹⁾

(2010/C 100/49)

Język postępowania: niemiecki

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 55 z 7.3.2009.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 15 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-313/09) ⁽¹⁾

(2010/C 100/50)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 256 z 24.10.2009.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 18 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Estonii

(Sprawa C-328/09) ⁽¹⁾

(2010/C 100/51)

Język postępowania: estoński

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 297 z 5.12.2009.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 2 marca 2010 r. — Arcelor przeciwko Parlamentowi i Radzie(Sprawa T-16/04) ⁽¹⁾

(Środowisko naturalne — Dyrektywa 2003/87/WE — System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych — Skarga o stwierdzenie nieważności — Brak bezpośredniego i indywidualnego oddziaływania — Żądanie naprawienia szkody — Dopuszczalność — Wystarczająco istotne naruszenie nadrzędnej normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom — Prawo własności — Swoboda wykonywania działalności zawodowej — Proporcjonalność — Równość traktowania — Swoboda przedsiębiorczości — Pewność prawa)

(2010/C 100/52)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Arcelor SA (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciele: początkowo W. Deselaers, B. Meyring i B. Schmitt-Rady, a następnie W. Deselaers i B. Meyring, adwokaci)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: początkowo K. Bradley i M. Moore, a następnie L. Visaggio i I. Anagnostopoulou, pełnomocnicy); oraz Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: początkowo B. Hoff-Nielsen i M. Bishop, następnie E. Karlsson i A. Westerhof Löfflerova, a na końcu A. Westerhof Löfflerova i K. Michoel, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciel: U. Wölker, pełnomocnik)

Przedmiot

Po pierwsze, żądanie stwierdzenia nieważności części dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami [uprawnieniami do] emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, s. 32), a po drugie, żądanie naprawienia szkody poniesionej przez skarżącą w wyniku wydania tej dyrektywy.

Sentencja

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Arcelor SA zostaje obciążona własnymi kosztami, a także kosztami poniesionymi przez Parlament Europejski oraz Radę Unii Europejskiej.

3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 71 z 20.3.2004.**Wyrok Sądu z dnia 2 marca 2010 r. — Evropaiki Dynamiki przeciwko EMSA**(Sprawa T-70/05) ⁽¹⁾

(Zamówienia publiczne na usługi — Postępowanie przetargowe EMSA — Świadczenie usług informatycznych — Odrzucenie oferty — Skarga o stwierdzenie nieważności — Właściwość Sądu — Niezgodność oferty — Równość traktowania — Przestrzeganie kryteriów udzielania zamówienia określonych w specyfikacji istotnych warunków zamówienia lub w ogłoszeniu o zamówieniu — Określenie podkryteriów dla kryteriów udzielania zamówienia — Oczywisty błąd w ocenie — Obowiązek uzasadnienia)

(2010/C 100/53)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systemata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciel: N. Korogiannakis, adwokat)

Strona pozwana: Europejska Agencja Bezpieczeństwa Morskiego (EMSA) (przedstawiciele: W. de Ruiter i J. Menze, pełnomocnicy, wspierani przez J. Stuycka, adwokata)

Przedmiot

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji EMSA o nieprzyjęciu ofert złożonych przez skarżącą w ramach postępowań przetargowych: EMSA C-1/01/04, dotyczącego zamówienia pod tytułem „Zatwierdzenie SafeSeaNet i dalszy rozwój” i EMSA C-2/06/04, dotyczącego zamówienia pod tytułem „Specyfikacja i rozbudowa bazy danych, sieci i systemu zarządzania dotyczących wypadków morskich”, oraz udzielenia tych zamówień innym oferentom

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Morskiego (EMSA) o udzieleniu zamówienia wybranemu oferentowi w ramach postępowania przetargowego „EMSA C-2/06/04”.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 106 z 30.4.2005.

Wyrok Sądu z dnia 3 marca 2010 r. — Bundesverband deutscher Banken przeciwko Komisji

(Sprawa T-163/05) (¹)

(Pomoc państwa — Przeniesienie majątku publicznego do Landesbank Hessen-Thüringen Girozentrale — Decyzja uznająca pomoc za częściowo niezgodną ze wspólnym rynkiem i nakazująca jej odzyskanie — Kryterium inwestora prywatnego — Obowiązek uzasadnienia)

(2010/C 100/54)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Bundesverband deutscher Banken eV (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: H. J. Niemeyer, K. S. Scholz i J. O. Lenschow, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: N. Khan i T. Scharf, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: M. Lumma i C. Schulze-Bahr, pełnomocnicy, wspierani przez J. Wittinga, adwokata); Land Hessen (Niemcy) (przedstawiciele: początkowo H.-J. Freund i M. Holzhäuser, a następnie H. J. Freund i S. Lehr, adwokaci); oraz Landesbank Hessen-Thüringen Girozentrale (Frankfurt nad Menem, Niemcy) (przedstawiciel: H.-J. Freund, adwokat)

Przedmiot

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2006/742/WE z dnia 20 października 2004 r. w sprawie przy-

znania przez Niemcy pomocy Landesbank Hessen-Thüringen — Girozentrale (Dz.U. 2006, L 307, s. 159).

Sentencja

- 1) Dokumenty przedstawione przez Bundesverband deutscher Banken eV jako załączniki 9 i 10 do repliki zostają usunięte z akt sprawy.
- 2) Skarga zostaje oddalona.
- 3) Bundesverband deutscher Banken pokrywa własne koszty, a także koszty poniesione przez Komisję Europejską, Land Hessen i Landesbank Landesbank Hessen-Thüringen Girozentrale.
- 4) Republika Federalna Niemiec pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 155 z 25.6.2005.

Wyrok Sądu z dnia 3 marca 2010 r. — Artegoda przeciwko Komisji

(Sprawa T-429/05) (¹)

(Odpowiedzialność pozaumowna — Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Decyzja nakazująca cofnięcie pozwoleń na dopuszczenie do obrotu — Stwierdzenie nieważności decyzji wyrokiem Sądu — Wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom)

(2010/C 100/55)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Artegoda GmbH (Lüchow, Niemcy) (przedstawiciele: początkowo U. Doepner, następnie A. Lensing-Kramer, a na końcu U. Reese i A. Sandrock, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Stromsky i M. Heller, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: M. Lumma i U. Forsthoff, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga o odszkodowanie na podstawie art. 235 WE i 288 akapit drugi WE zmierzająca do uzyskania naprawienia szkody poniesionej przez skarżącą na skutek wydania decyzji Komisji C (2000) 453 z dnia 9 marca 2000 r. dotyczącej cofnięcia pozwoleń na dopuszczenie do obrotu produktów leczniczych zawierających amfepramon

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Artogodan GmbH pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Republika Federalna Niemiec pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 48 z 25.2.2006.

Wyrok Sądu z dnia 3 marca 2010 r. — Bundesverband deutscher Banken przeciwko Komisji

(Sprawa T-36/06) (¹)

(Pomoc państwa — Przeniesienie majątku publicznego do Landesbank Hessen-Thüringen Girozentrale — Decyzja stwierdzająca, że zgłoszony środek nie stanowi pomocy — Kryterium inwestora prywatnego — Obowiązek uzasadnienia — Poważne trudności)

(2010/C 100/56)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Bundesverband deutscher Banken eV (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: H.-J. Niemeyer i K.-S. Scholz, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: N. Khan i T. Scharf, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Land Hessen (Niemcy) (przedstawiciele: początkowo H.-J. Freund i M. Holzhäuser, a następnie H. J. Freund i S. Lehr, adwokaci); oraz Landesbank Hessen-Thüringen Girozentrale (Frankfurt nad Menem, Niemcy) (przedstawiciel: H.-J. Freund, adwokat)

Przedmiot

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2005) 3232 wersja ostateczna z dnia 6 września 2005 r. w sprawie wniesienia majątku Hessischer Investitionsfonds do Landesbank Hessen-Thüringen Girozentrale tytułem wkładu cichego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Bundesverband deutscher Banken eV pokrywa koszty własne, a także koszty Komisji Europejskiej, Land Hessen i Landesbank Hessen-Thüringen Girozentrale.

(¹) Dz.U. C 96 z 22.4.2006.

Wyrok Sądu z dnia 3 marca 2010 r. — Freistaat Sachsen i in. przeciwko Komisji

(Sprawy połączone T-102/07 i T-120/07) (¹)

(Pomoc państwa — Pomoc przyznana przez Niemcy w formie objęcia udziału i gwarancji dla pożyczek — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem — Ogólny system pomocy zatwierdzony przez Komisję — Pojęcie przedsiębiorstwa przeżywającego trudności — Wytoczne dotyczące pomocy państwa na rzecz wspomagania i restrukturyzacji przedsiębiorstw przeżywających trudności — Kwota pomocy — Obowiązek uzasadnienia)

(2010/C 100/57)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Freistaat Sachsen (Niemcy) (przedstawiciele: C. von Donat i G. Quardt, adwokaci) (sprawa T-102/07); MB Immobilien Verwaltungs GmbH (Neukirch, Niemcy) (przedstawiciele: początkowo G. Brüggem, następnie A. Seidl, K. Lengert i W. Sommer, adwokaci); i MB System GmbH & Co. KG (Nordhausen, Niemcy) (przedstawiciele: G. Brüggem, adwokat) (sprawa T-120/07)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Gross i T. Scharf, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wnioski o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2007/492/WE z dnia 24 stycznia 2007 r. dotyczącej środków pomocy państwa C 38/2005 (ex NN 52/2004) wdrożonych przez Niemcy na rzecz grupy Biria (Dz.U. L 183, s. 27).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji 2007/492/WE z dnia 24 stycznia 2007 r. dotyczącej środków pomocy państwa C 38/2005 (ex NN 52/2004) wdrożonych przez Niemcy na rzecz grupy Biria.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania, w tym kosztami związanymi z postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego w sprawie T-120/07.

(¹) Dz.U. C 129 z 9.6.2007.

Wyrok Sądu z dnia 3 marca 2010 r. — Lufthansa AirPlus Servicekarten przeciwko OHIM — Applus Servicios Tecnológicos (A+)

(Sprawa T-321/07) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego A+ — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy AirPlus International — Względne podstawy odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Brak podobieństwa oznaczeń — Obowiązek uzasadnienia — Prawo do obrony — Artykuł 8 ust. 1 lit. b), art. 8 ust. 5, art. 73, 74 i 79 rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b), art. 8 ust. 5, art. 75, 76 i 83 rozporządzenia (WE) nr 207/2009))

(2010/C 100/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Lufthansa AirPlus Servicekarten GmbH (Neu-Isenburg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci G. Würtenberger, R. Kunze i T. Wittman)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: D. Botis, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Applus Servicios Tecnológicos, SL

(Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat E. Torner Lasalle)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 7 czerwca 2007 r. (sprawa R 310/2006–2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Lufthansa AirPlus Servicekarten GmbH a Applus Servicios Tecnológicos, SL.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Lufthansa AirPlus Servicekarten GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 269 z 10.11.2007.

Wyrok Sądu z dnia 2 marca 2010 r. — Doktor przeciwko Radzie

(Sprawa T-248/08 P) (¹)

(Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Zatrudnienie — Okres próbny — Przedłużenie okresu próbnego — Sprawozdanie na zakończenie okresu próbnego — Zwolnienie z pracy po zakończeniu okresu próbnego — Artykuł 34 regulaminu pracowniczego — Przeinaczenie okoliczności faktycznych i dowodów — Obowiązek uzasadnienia spoczywający na Sądzie do spraw Służby Publicznej)

(2010/C 100/59)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: František Doktor (Bratysława, Słowacja) (przedstawiciele: adwokaci S. Rodrigues i C. Bernard-Glanz)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Vitsentzatos i M. Bauer, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (trzecia izba) z dnia 16 kwietnia 2008 r. w sprawie F-73/07 Doktor przeciwko Radzie (dotychczas niepublikowanego w Zbiorze), mające na celu po pierwsze uchylenie tego wyroku i po drugie uzyskanie odszkodowania.

Sentencja

1) *Odwołanie zostaje oddalone.*

2) *František Doktor i Rada Unii Europejskiej pokrywają własne koszty postępowania w niniejszej instancji.*

(¹) Dz.U. C 223 z 30.08.2008.

Wyrok Sądu z dnia 23 lutego 2010 r. — Özdemir przeciwko OHIM — Aktieselskabet af 21. november 2001 (James Jones)

(Sprawa T-11/09) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego James Jones — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy JACK & JONES — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009))

(2010/C 100/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Rahmi Özdemir (Dreieich, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci I. Hoes, M. Heinrich, C. Schröder, K. von Werder i J. Wittenberg)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: P. Bullock, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Aktieselskabet af 21. november 2001 (Brande, Dania) (przedstawiciel: adwokat C. Barrett Christiansen)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 3 listopada 2008 r. (sprawa R 858/2007-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Aktieselskabet af 21. november 2001 a Rahmim Özdemirem.

Sentencja

1) *Skarga zostaje oddalona.*

2) *Rahmi Özdemir zostaje obciążony kosztami postępowania.*

(¹) Dz.U. C 55 z 7.3.2009.

Postanowienie Sądu z dnia 4 lutego 2010 r. — Crunch Fitness International przeciwko OHIM — ILG (CRUNCH)

(Sprawa T-408/07) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Wygaśnięcie prawa do znaku towarowego — Wycofanie wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku towarowego — Umorzenie postępowania)

(2010/C 100/61)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Crunch Fitness International, Inc. (Nowy Jork, Nowy Jork, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: początkowo J. Barry, solicitor, a następnie H. Johnson, barrister)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: S. Laitinen i D. Botis, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: ILG Ltd (Dun Laoghaire, Irlandia) (przedstawiciel: adwokat A. von Mühlendahl)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 30 sierpnia 2007 r. (sprawa R 1168/2005-4) dotyczącą postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku towarowego pomiędzy ILG Ltd a Crunch Fitness International, Inc.

Sentencja wyroku

1) *Postępowanie w przedmiocie skargi zostaje umorzone.*

2) *Skarżąca i interwenient pokrywają swoje własne koszty postępowania oraz po połowie kosztów postępowania poniesionych przez stroną pozwaną.*

(¹) Dz.U. C 8 z 12.1.2008.

Postanowienie Sądu z dnia 12 lutego 2010 r. — Komisja przeciwko CdT(Sprawa T-456/07) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Wspólnotowy system emerytalny — Ciężący na CdT obowiązek uiszczenia składek za lata budżetowe 1998-2005 — Akt niepodlegający zaskarżeniu — Akt niewywierający skutków prawnych względem osób trzecich — Oczywiście niedopuszczalność)

(2010/C 100/62)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J.-F. Pasquier i D. Martin, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Centrum Tłumaczeń dla Organów Unii Europejskiej (CdT) (przedstawiciele: początkowo G. Vandersanden, następnie L. Levi, avocats)

Przedmiot

Skarga o stwierdzenie nieważności rzekomej decyzji, na której podstawie CdT miało odmówić wpłaty do budżetu ogólnego składki odpowiadającej części finansowania wspólnotowego systemu emerytalnego przez pracodawcę za lata budżetowe 1998-2005

Sentencja

1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.

2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 190 z 12.8.2006 r. (poprzednia sygnatura akt: C-269/06).

Postanowienie Sądu z dnia 8 lutego 2010 r. — Alisei przeciwko Komisji(Sprawa T-481/08) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Działania zewnętrzne Europejskiego Funduszu Rozwoju — Zakończenie audytu i przyjęcie sprawozdania końcowego — Czynność związana wyłącznie z kontekstem umownym — Brak właściwości — Brak bezpośredniego oddziaływania — Niedopuszczalność — Skarga o odszkodowanie — Oczywiście niedopuszczalność)

(2010/C 100/63)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Alisei (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: F. Sciaudone, R. Sciaudone, S. Gobbato, R. Rio oraz A. Neri, avvocati)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. van Nuffel oraz L. Prete, pełnomocnicy)

Przedmiot

Po pierwsze, żądanie stwierdzenia nieważności decyzji rzekomo zawartej w piśmie Komisji z dnia 19 sierpnia 2008 r. dotyczącej odzyskania zaliczek wypłaconych skarżącej w ramach określonych projektów współpracy na rzecz rozwoju i pomocy humanitarnej finansowanych z budżetu Wspólnoty lub Europejskiego Funduszu Rozwoju oraz, po drugie, żądanie naprawienia szkody, jaką miała rzekomo ponieść skarżąca na skutek zachowania Komisji.

Sentencja

1) Skarga zostaje odrzucona.

2) Alisei zostaje obciążona kosztami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 6 z 10.1.2009.

Skarga wniesiona w dniu 11 stycznia 2010 r. — Inuit Tapiriit Kanatami i in. przeciwko Parlamentowi i Radzie

(Sprawa T-18/10)

(2010/C 100/64)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Inuit Tapiriit Kanatami (Ottawa, Kanada), Nattivak Hunters & Trappers Association (Qikiqtarjuaq, Kanada), Pangnirtung Hunters' and Trappers' Organisation (Pangnirtung, Kanada), Jaypootie Moesesie (Qikiqtarjuaq, Kanada), Allen Kooneeliusie (Qikiqtarjuaq, Kanada), Toomasie Newkingnak (Qikiqtarjuaq, Kanada), David Kuptana (Ulukhaktok, Kanada), Karliin Aariak (Iqaluit, Kanada), Efstathios Andreas Agathos (Ateny, Grecja), Canadian Seal Marketing Group (Quebec, Kanada), Ta Ma Su Seal Products (Cap-aux-Meules, Kanada), Fur Institute of Kanada (Ottawa, Kanada), NuTan Furs, Inc (Catalina, Kanada), Inuit Circumpolar Conference Greenland (ICC) (Nuuk, Grenlandia), Johannes Egede (Nuuk, Grenlandia), Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK) (Nuuk, Grenlandia) (przedstawiciele: J. Bouckaert, advocaat, M. van der Woude, avocat i H. Viaene, advocaat)

Strona pozwana: Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- uznanie skargi za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 1007/2009 na podstawie art. 263 TFUE;
- obciążenie pozwanych kosztami powodów;
- obciążenie pozwanych własnymi kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga — wniesiona przez inuickich myśliwych i traperów polujących na fok, osoby w inny sposób zaangażowane w pozostałe formy działalności związane z produktami z fok, organizacje reprezentujące interesy Inuitów, jak również inne osoby fizyczne i spółki prowadzące działalność w zakresie obróbki produktów z fok — zmierza do stwierdzenia nieważności rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1007/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie handlu produktami z fok⁽¹⁾, które wprowadza ograniczenia w zakresie wprowadzania do obrotu w Unii Europejskiej produktów z fok.

Na poparcie swych żądań skarżący podnoszą trzy zarzuty naruszenia prawa.

Po pierwsze, skarżący twierdzą, że Parlament Europejski i Rada błędnie przytoczyły art. 95 WE (obecnie art. 114 TFUE) w charakterze podstawy prawnej zaskarżonego rozporządzenia. W tym względzie skarżący podnoszą, że utrwalone orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej potwierdza, że akty prawne, o których mowa w art. 95 WE, muszą rzeczywiście mieć na celu poprawę warunków ustanowienia i działania rynku wewnętrznego, zaś sam fakt, że dotyczą one jego ustanowienia nie jest wystarczający do zastosowania art. 95 WE. Zdaniem skarżących, zaskarżone rozporządzenie nie powoduje tego rodzaju poprawy, tak jak wymaga tego orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości, lecz przeciwnie — w sposób skuteczny wyeliminuje ono wszelką możliwość ustanowienia wspólnego rynku produktów z fok objętych zakresem zastosowania tego rozporządzenia.

Po drugie, skarżący twierdzą, że pozwani naruszyli zasady pomocniczości i proporcjonalności ustanowione w art. 5 TUE, a także rozwinięte w protokole o stosowaniu zasad pomocniczości i proporcjonalności. Skarżący twierdzą, że pozwani nie wykazali, dlaczego interwencja na poziomie Unii Europejskiej miałaby być konieczna. Skarżący wskazują, że tylko dwa państwa członkowskie wprowadziły zakaz produktów z fok. Skarżący twierdzą ponadto, że nawet jeżeli działanie na poziomie Unii Europejskiej spełniałoby wymóg pomocniczości, cele rozporządzenia można było osiągnąć za pomocą działań mniej inwazyjnych. Skarżący krytycznie odnoszą się do faktu, że pozwani zdecydowali się niemal całkowicie zakazać produktów z fok, zamiast wybrać opcje mniej restryktywne, takie jak wymogi w zakresie etykietowania.

Po trzecie, skarżący są zdania, że zaskarżone rozporządzenie w nadmiernym stopniu ogranicza możliwości utrzymania się przez skarżących, zmierzając do sprowadzenia ich działalności gospodarczej do tradycyjnych sposobów myślistwa oraz tradycyjnych sposobów przetrwania. Skarżący twierdzą, że pomimo tak bezpośredniej ingerencji w ich codzienny tryb życia, nie zostali nigdy wysłuchani ani przez Radę, ani przez Parlament. Co więcej, skarżący twierdzą, że pozwani nie starali się zrównoważyć interesu wspólnoty inuickiej polegającego na przetrwaniu w strefie arktycznej z moralnymi przekonaniem niektórych obywateli Unii, a zatem naruszyli art. 1 protokołu nr 1 do Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, a także art. 8 w związku z art. 9 i 10 tej Konwencji, zgodnie z wykładnią nadaną tym postanowieniom w orzecznictwie Trybunału, a ponadto naruszyli przysługujące skarżącym podstawowe prawo do bycia wysłuchanym.

⁽¹⁾ Dz.U. 2009 L 286, s. 36.

Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2010 r. — Niemcy przeciwko Komisji**(Sprawa T-21/10)**

(2010/C 100/65)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: J. Möller i adwokat C. von Donat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2009) 9049 z dnia 13 listopada 2009 r., doręczonej skarżącej pismem z dnia 16 listopada 2009 r., zmniejszającej wysokość pomocy z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) przyznanej na mocy decyzji Komisji C(97) 1123 z dnia 7 maja 1997 r. oraz C(1999) 4928 z dnia 28 grudnia 1999 r. na rzecz jednolitego dokumentu programowego (JPD) w objętym celem 2 regionie Saarland (kraj związkowy Saary) w Republice Federalnej Niemiec (w latach 1997–1999);

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżoną decyzją Komisja zmniejszyła wysokość pomocy finansowej przyznanej z EFRR na rzecz jednolitego dokumentu programowego (JPD) dla objętego celem 2 obszaru kraju związkowego Saary w Republice Federalnej Niemiec (w latach 1997–1999).

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi pięć zarzutów.

Po pierwsze skarżąca twierdzi, że nie istnieje żadna podstawa prawna dla zryczałtowania i ekstrapolacji korekt finansowych w latach 1994–1999, w których udzielane było wsparcie i w których obowiązywał jednolity dokument programowy.

Po drugie skarżąca twierdzi, iż naruszono art. 24 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 4253/88⁽¹⁾, gdyż nie zachodziły przesłanki zmniejszenia wysokości wypłat. W tym względzie podnosi ona w szczególności, że Komisja błędnie zinterpretowała pojęcie „nieprawidłowość”. Ponadto, mimo iż Komisja przyjęła założenie, że systematycznie dopuszczano się błędów, to jednak nie wykazała, że władze krajowe odpowiedzialne za zarządzanie funduszami strukturalnymi naruszyły swe zobowiązania wynikające z art. 23 rozporządzenia nr 4253/88. Teza o istnieniu systematycznych błędów w zakresie zarządzaniu i kontroli została także sformułowana — zdaniem skarżącej — na

podstawie błędnych ustaleń faktycznych. Skarżąca podnosi nadto, że istotne aspekty okoliczności faktycznych zostały ustalone i ocenione w błędny sposób.

W ramach zarzutu trzeciego skarżąca podnosi posiłkowo, że obniżki określone w zaskarżonej decyzji są nieproporcjonalne. W tym względzie utrzymuje ona, że Komisja nie skorzystała z uprawnień dyskrecjonalnych przysługujących jej zgodnie z art. 24 ust. 2 rozporządzenia nr 4253/88. Ponadto zakres dokonanych zryczałtowanych korekt przekracza rozmiar (potencjalnych) szkód dla budżetu wspólnotowego. Skarżąca stoi także na stanowisku, że dokonana ekstrapolacja błędów jest nieproporcjonalna, gdyż konkretnych błędów nie można odnieść do niejednorodnej całości.

W ramach zarzutu czwartego skarżąca twierdzi, iż naruszono istotne wymogi proceduralne. W tym względzie utrzymuje, że uzasadnienie zaskarżonej decyzji jest niewystarczające i kwestionuje prawidłowość procedur stosowanych przez stronę pozwaną pod koniec okresu, w którym udzielane było wsparcie. Podnosi ona, że z zaskarżonej decyzji nie można wywnioskować, w jaki sposób i na jakiej podstawie Komisja ustaliła stawki zryczałtowane w takiej a nie innej wysokości. Ponadto Komisja zmieniła ustalenia poczynione przez kontrolerów na miejscu, bez przeprowadzania ponownej kontroli, ani też nie uwzględniła uwag przedstawionych przez władze niemieckie bądź uwzględniła te uwagi w niewystarczającym stopniu.

W ramach zarzutu piątego skarżąca podnosi wreszcie, że pozwana naruszyła zasadę partnerstwa, gdyż mimo iż początkowo potwierdziła prawidłowość funkcjonowania systemów zarządzania i kontroli, zaskarżoną decyzję oparła na występowaniu systematycznych błędów w tych systemach.

(¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4253/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzenia (EWG) nr 2052/88 w odniesieniu do koordynacji działań różnych funduszy strukturalnych między nimi oraz z operacjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innymi istniejącymi instrumentami finansowymi (Dz.U. L 374, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2010 r. — Esprit International przeciwko OHIM — Marc O'Polo International (Przedstawienie litery „e” umieszczonej na kieszeni spodni)**(Sprawa T-22/10)**

(2010/C 100/66)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Esprit International LP (Nowy Jork, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat M. Treis)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Marc O'Polo International GmbH (Stephanskirchen, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawie R 1666/2008-4;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy przedstawiający literę „e” umieszczoną na kieszeni spodni dla towarów z klas 18 i 25 (zgłoszenie nr 5 089 859)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Marc O'Polo International GmbH

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: W szczególności zarejestrowany w Niemczech graficzny znak towarowy nr 303 03 672 przedstawiający literę „e” dla towarów z klas 18 i 25

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 ⁽¹⁾, ponieważ w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2010 r. — CECA S.A. przeciwko Komisji

(Sprawa T-24/10)

(2010/C 100/67)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: CECA SA (La Garenne Colombes, Francja) (przedstawiciele: J. Joshua, Barrister, adwokat E. Aliende Rodriguez)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 i 2 decyzji Komisji C(2009) 8682 z dnia 11 listopada 2009 r w części, w jakiej dotyczy ona skarżącej, a w każdym razie stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 w zakresie, w jakim stanowi on, że skarżąca uczestniczyła w naruszeniu dotyczącym sektora stabilizatorów cynowych w okresie od dnia 16 marca 1994 r. do dnia 31 marca 1996 r.,
- uchylenie grzywien nałożonych na skarżącą w art. 2;
- w przypadku, gdy Sąd nie uchyli w całości grzywien, istotne obniżenie ich wysokości w ramach nieograniczonego kompetencji orzeczniczej Sądu;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga zmierza do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 11 listopada 2009 r w sprawie COMP/38.589–Stabilizatory termiczne, w której Komisja uznała, że skarżąca uczestniczyła w dwóch odrębnych naruszeniach art. 81 WE (obecnie art. 101 TFUE), z których jedno dotyczyło sektora stabilizatorów cynowych, a drugie — sektora ESBO, i nałożyła grzywnę w odniesieniu do każdej kategorii produktu.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi następujące zarzuty:

Po pierwsze, wskazuje, że — w przypadku właściwego zastosowania art. 25 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 ⁽¹⁾ — postępowanie w sprawie Akzo ⁽²⁾ nie zawiesiło biegu terminu, a uprawnienia Komisji do nałożenia grzywien uległy przedawnieniu w odniesieniu do obydwu naruszeń z uwagi na dziesięcioletni okres wynikający z zasady „podwójnego przedawnienia”. Skarżąca uważa, iż Komisja naruszyła prawo,

stwierdzając, że postępowanie przed Sądem w sprawie Akzo spowodowało zawieszenie biegu terminu, i niesłusznie uznała, iż dziesięcioletni termin przedawnienia określony w art. 25 ust. 5 wyżej wymienionego rozporządzenia mógł zostać przedłużony w niniejszej sprawie.

Po drugie, skarżąca twierdzi, że Komisja nie wykazała uzasadnionego interesu w dokonaniu deklaratywnego ustalenia naruszeń, w odniesieniu do których nie miała kompetencji do nałożenia grzywien. Skarżąca podnosi, że w rzeczywistości art. 7 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 pozwala Komisji na deklaratywne ustalenie, iż doszło do popełnienia naruszenia, w przypadku gdy nie nakłada grzywiny, pod warunkiem że został wykazany uzasadniony interes Komisji.

Po trzecie, i niezależnie od dwóch poprzednich zarzutów, skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności deklaratywnego ustalenia poczynionego w art. 1 ust. 1 zaskarżonej decyzji, zgodnie z którym uczestniczyła ona w naruszeniu dotyczącym sektora stabilizatorów cynowych w okresie od dnia 16 marca 1994 r. do dnia 31 marca 1996 r., i kwestionuje by Komisja wykazała istnienie uzasadnionego interesu w dokonaniu tegoż ustalenia.

Po czwarte, w przypadku gdy Sąd nie uchyli w całości grzywien, skarżąca twierdzi, że Komisja nie wykazała trwania naruszenia po dniu 23 lutego 1999 r., a zatem grzywna nałożona w związku z drugim okresem istnienia kartelu powinna zostać obniżona w celu odzwierciedlenia krótszego okresu trwania naruszeń.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. 2003 L 1, s. 1)

(²) Wyrok Sądu z dnia 17 września 2007 r. w sprawach połączonych T-125/03 i T-253/03 Akzo Nobel Chemicals i Akros Chemicals przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-3523.

Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2010 r. — BASF Specjalty Chemicals i BASF Lampertheim przeciwko Komisji

(Sprawa T-25/10)

(2010/C 100/68)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: BASF Specjalty Chemicals Holding GmbH (Bazylea, Szwajcaria), BASF Lampertheim GmbH (Lampertheim, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci F. Montag i T. Wilson)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 lit. q) i art. 1 ust. 2 lit. q) decyzji C (2009) 8682 wersja ostateczna z dnia 11 listopada 2009 r. (sprawa COMP/38.589 — stabilizatory termiczne) w odniesieniu do BASF Specjalty Chemicals Holding GmbH, art. 1 ust. 1 lit. r) i art. 1 ust. 2 lit. r) tej decyzji w odniesieniu do BASF Lampertheim GmbH, a także art. 2 pkt 15 i 36 tej decyzji w odniesieniu do skarżących;
- posiłkowo, odpowiednie obniżenie wysokości grzywien nałożonych na skarżące w art. 2 pkt 15 i 36 decyzji;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące kwestionują decyzję Komisji C(2009) 8682 wersja ostateczna z dnia 11 listopada 2009 r. w sprawie COMP/38589 — stabilizatory termiczne. W zaskarżonej decyzji na skarżące i inne przedsiębiorstwa nałożono grzywiny za naruszenie art. 81 WE oraz — od dnia 1 stycznia 1994 r. — art. 53 porozumienia EOG. Według Komisji skarżące były stronami szeregu porozumień bądź stosowały uzgodnione praktyki w sektorze stabilizatorów cynowych oraz w sektorze ESBO/estrów na terenie EOG. Wspomniane porozumienia i uzgodnione praktyki miały polegać na ustalaniu cen, podziale rynków w drodze ustalania limitów dostaw, podziale i przydzielaniu klientów, a także wymianie poufnych informacji gospodarczych, a w szczególności informacji o klientach, wielkości produkcji i dostaw.

W uzasadnieniu skargi skarżące podnoszą trzy zarzuty.

W pierwszej kolejności podnoszą one zarzut naruszenia art. 25 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 (¹), twierdząc, że prawo strony pozwanej do nałożenia grzywien na skarżące uległo przedawnieniu. Wbrew twierdzeniom Komisji skarżące stoją na stanowisku, że zawarte w art. 25 ust. 6 rozporządzenia nr 1/2003 uregulowania dotyczące zawieszenia biegu przedawnienia nie mają zastosowania względem skarżących.

W ramach zarzutu drugiego skarżące podnoszą, że zaskarżona decyzja sprzeciwia się art. 101 ust. 1 TFUE w związku z art. 23 ust. 2 rozporządzenia 1/2003, ponieważ naruszeń zarzuczanych BASF Specjalty Chemicals Holding GmbH nie można było przypisać tej spółce, wobec czego nie należało nakładać na nią grzywiny za ich popełnienie. W związku z tym skarżące podnoszą także, iż wymierzając grzywiny wobec BASF Lampertheim GmbH, Komisja naruszyła art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003, gdyż przy ustalaniu wynoszącej 10 % górnej granicy grzywiny w odniesieniu do okresu, w którym BASF Specjalty Chemicals Holding GmbH nie ponosiła odpowiedzialności za naruszenie, powinna była uwzględnić jedynie całkowity obrót BASF Lampertheim GmbH.

W ramach zarzutu trzeciego skarżące podnoszą wreszcie, że Komisja naruszyła art. 23 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 1/2003 w związku z wytycznymi w sprawie metody ustalania grzywien⁽²⁾ przez to, że nie obniżyła wystarczająco nałożonych na skarżące grzywien. Skarżące twierdzą, iż Komisja powinna była w większym stopniu uwzględnić niewspółmiernie długi czas trwania postępowania oraz współpracę skarżących w ramach komunikatu w sprawie współpracy⁽³⁾. Ponadto przy obniżaniu wysokości grzywiny uwzględnić należało także aktywną współpracę skarżących wykraczającą poza zakres przewidziany w komunikacie w sprawie współpracy.

- (¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, s. 1).
- (²) Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 2).
- (³) Obwieszczenie Komisji w sprawie zwolnienia z grzywien oraz zmniejszania grzywien w przypadkach karteli (Dz.U. 2002, C 45, s. 3).

Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2010 r. — Alibaba Group przeciwko OHIM — allpay.net (ALIPAY)

(Sprawa T-26/10)

(2010/C 100/69)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Alibaba Group Holding Limited (Wielki Kajman, Kajmany) (przedstawiciel: adwokat M. Graf)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: allpay.net.Limited (Hereford, Zjednoczone Królestwo)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 5 listopada 2009 r. w sprawie R 1790/2008-1 w zakresie, w jakim odwołanie zostało oddalone;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „ALIPAY” dla towarów i usług z klas 9, 35, 36, 38 i 42

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: allpay.net.Limited

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: słowny wspólnotowy znak towarowy „ALLPAY” dla towarów i usług z klas 9, 36, 40 i 42; zarejestrowany w Zjednoczonym Królestwie słowny znak towarowy „ALLPAY.NET” dla towarów i usług z klas 9, 16, 36, 38 i 42; zarejestrowana w Zjednoczonym Królestwie seria słownych znaków towarowych zawierających słowo „ALLPAY” dla towarów i usług z klas 9, 36, 40 i 42; niezarejestrowane wcześniejsze znaki towarowe lub oznaczenia zawierające słowo „ALLPAY” używane w obrocie w Zjednoczonym Królestwie

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu dla wszystkich spornych towarów i usług

Decyzja Izby Odwoławczej: częściowe oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009) ze względu na błędne ustalenie przez Izbę Odwoławczą, że w przypadku rozpatrywanych znaków towarowych istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2010 r. — AC-Treuhand przeciwko Komisji

(Sprawa T-27/10)

(2010/C 100/70)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: AC-Treuhand AG (Zürich, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci C. Steinle i I. Hermeneit)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2009) 8682 wersja ostateczna z dnia 11 listopada 2009 r. (sprawa COMP/38.589 — stabilizatory termiczne) w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej;
- posiłkowo, odpowiednie obniżenie wysokości grzywien nałożonych na skarżącą w art. 2 pkt 17 i 38 decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje decyzję Komisji C(2009) 8682 wersja ostateczna z dnia 11 listopada 2009 r. w sprawie COMP/38.589 — stabilizatory termiczne. W zaskarżonej decyzji na skarżącą i inne przedsiębiorstwa nałożono grzywny za naruszenie art. 81 WE oraz — od dnia 1 stycznia 1994 r. — art. 53 porozumienia EOG. Według Komisji skarżąca była stroną szeregu porozumień bądź stosowała uzgodnione praktyki w sektorze stabilizatorów cynowych oraz w sektorze ESBO/estrów na terenie EOG. Wspomniane porozumienia i uzgodnione praktyki miały polegać na ustalaniu cen, podziale rynków w drodze ustalania limitów dostaw, podziale i przydzielaniu klientów, a także wymianie poufnych informacji gospodarczych, a w szczególności informacji o klientach, wielkości produkcji i dostaw.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

W pierwszej kolejności skarżąca podnosi, że Komisja błędnie założyła, iż kartel w sektorze stabilizatorów cynowych istniał do dnia 21 marca 2000 r., zaś w sektorze ESBO/estrów — do dnia 26 września 2000 r. Skarżąca twierdzi w tym względzie, że działalność kartelu dobiegła końca już w połowie 1999 r.

W ramach zarzutu drugiego skarżąca podnosi, że prawo Komisji do nałożenia grzywny uległo przedawnieniu. Twierdzi ona, że bezwzględny termin przedawnienia wynoszący 10 lat upłynął w połowie 1999 r. Ponadto podczas postępowań prowadzonych w sprawach połączonych T-125/03 i T-253/03 Akzo Nobel Chemicals i Akros Chemicals przeciwko Komisji bieg przedawnienia nie uległ zawieszeniu.

Po trzecie skarżąca podnosi, że naruszono art. 81 WE oraz zasadę legalności, bowiem skarżąca — jako przedsiębiorstwo świadczące usługi w zakresie doradztwa — nie może zostać objęta sankcjami za naruszenie art. 81 WE. Skarżąca podnosi w tym względzie, że jej postępowanie nie jest wymienione w treści tego postanowienia oraz że w czasie popełnienia czynu nie mogła ona w każdym razie przewidzieć, że zastosowana zostanie tego rodzaju wykładnia.

Posiłkowo, w ramach zarzutu czwartego, piątego i szóstego, skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie obliczyła wysokość grzywny. W szczególności podnosi ona, że można było nałożyć na nią jedynie grzywnę w wysokości symbolicznej, bowiem w czasie popełnienia czynu nie dało się przewidzieć zastosowania wykładni, zgodnie z którą art. 81 WE dotyczy także przedsiębiorstw świadczących usługi doradcze. Ponadto dopuszczono się naruszenia wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien⁽¹⁾, bowiem grzywna nie może być określana w formie ryczałtu, lecz należy ją wymierzyć na podstawie wysokości honorariów, jakie skarżąca pobrała za swe usługi. Komisja naruszyła nadto dziesięcioprocentowy pułap przewidziany w art. 23 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia (WE) nr 1/2003⁽²⁾, gdyż popełnione zostało tylko jedno naruszenie. Skarżąca podnosi także w tym względzie, że nałożone na nią grzywny zagrażają egzystencji jej przedsiębiorstwa oraz że pozostają one w sprzeczności z sensem oraz celem istnienia tego pułapu.

W ramach trzech ostatnich zarzutów skarżąca twierdzi, iż dopuszczono się uchybień proceduralnych. Podnosi ona, że naruszono zasadę rozsądnego okresu trwania postępowania (zarzut siódmy), że zbyt późno poinformowano ją o toczącym się wobec niej dochodzeniu (zarzut ósmy) oraz że zaskarżona decyzja nie została jej prawidłowo doręczona (zarzut dziewiąty).

⁽¹⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 2).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, s. 1).

**Skarga wniesiona w dniu 26 stycznia 2010 r. —
Hairdreams przeciwko OHIM — Bartmann (MAGIC
LIGHT)**

(Sprawa T-34/10)

(2010/C 100/71)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: „Hairdreams” HaarhandelsgmbH (Graz, Austria)
(przedstawiciel: adwokat G. Kresbach)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku
Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą był również: Rüdiger Bartmann (Gladbeck, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

- zmiana zaskarżonej decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 18 listopada 2009 w sprawie R 656/2008-4 poprzez uwzględnienie w całości odwołania skarżącej z dnia 22 kwietnia 2008 r. i nakazanie pozwanemu w postępowaniu odwoławczym pokrycie kosztów poniesionych przez skarżącą w związku z postępowaniem w sprawie sprzeciwu, postępowaniem odwoławczym i niniejszym postępowaniem;
- posiłkowo stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy OHIM do ponownego rozpoznania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „MAGIC LIGHT” dla towarów z klas 3, 8, 10, 21, 22, 26 i 44 (zgłoszenie nr 5 196 597)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Rüdiger Bartmann

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Zarejestrowany w Niemczech słowny znak towarowy „MAGIC LIFE” nr 30 415 611 dla towarów z klasy 3

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009⁽¹⁾, ponieważ dokonywana przez Izbę Odwoławczą ocena prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd jest błędna pod względem prawnym.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2010 r. — Bank Melli Iran przeciwko Radzie

(Sprawa T-35/10)

(2010/C 100/72)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bank Melli Iran (Teheran, Iran) (przedstawiciel: adwokat L. Defalque)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności ust. 4 sekcji B załącznika do rozporządzenia Rady (WE) nr 1100/2009 dotyczącego środków ograniczających wobec Iranu oraz decyzji Rady z dnia 18 listopada 2009 r.;
- obciążenie Rady kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie skarżący wnosi o częściowe stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 1100/2009 z dnia 17 listopada 2009 r.⁽¹⁾ w sprawie wdrożenia art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 423/2007 dotyczącego środków ograniczających wobec Iranu⁽²⁾ oraz uchylającego decyzję 2008/475/WE⁽³⁾ w zakresie, w jakim skarżący został wymieniony w wykazie osób, podmiotów lub organów, których fundusze i zasoby gospodarcze zamraża się na podstawie tego przepisu.

Skarżący wnosi o stwierdzenie nieważności ust. 4 sekcji B załącznika w zakresie, w jakim dotyczy on skarżącego i przedstawia następujące argumenty prawne w uzasadnieniu swojej skargi.

Po pierwsze skarżący twierdzi, że kwestionowane rozporządzenie i decyzja zostały przyjęte z naruszeniem prawa skarżącego do obrony, a w szczególności jego prawa do rzetelnego procesu sądowego, ponieważ nie przedstawiono mu żadnych dowodów czy dokumentów potwierdzających twierdzenia Rady. Ponadto utrzymuje, że dodatkowe twierdzenia do decyzji z 2008 r. są niesprecyzowane, niejasne i skarżący nie może na nie odpowiedzieć, ponieważ odmówiono mu prawa do bycia wysłuchanym.

Skarżący twierdzi ponadto, że Rada naruszyła swój obowiązek przedstawienia wystarczającego uzasadnienia.

Po drugie skarżący utrzymuje, że Rada nie przedstawiła indywidualnego i szczegółowego uzasadnienia zaskarżonych aktów z naruszeniem art. 15 ust. 3 rozporządzenia nr 423/2007.

Po trzecie, skarżący utrzymuje, że pozwana dopuściła się błędu w wykładni art. 7 ust. 2 lit. a), b) i c) rozporządzenia nr 423/2007, ponieważ zdaniem skarżącego, Rada nie wyjaśniła w jaki sposób zwykła działalność bankowa skarżącego dowodzi jego zaangażowania czy bezpośredniego wkładu w działania Iranu wrażliwe z punktu widzenia rozprzestrzeniania materiałów jądrowych.

Ponadto skarżący kwestionuje zgodność z prawem wyroku Sądu z dnia 14 października 2009 r. ⁽⁴⁾, zaskarżonego przez niego do Trybunału Sprawiedliwości ⁽⁵⁾, na podstawie którego Sąd oddalił jego skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2008/475/WE z dnia 23 czerwca 2008 r. ⁽⁶⁾. W tym kontekście skarżący twierdzi, że Sąd dopuścił się błędu co do prawa twierdząc, że rozporządzenie nr 423/2007 i decyzja 2008/475/WE zostały przyjęte zgodnie z prawem w drodze kwalifikowanej większości a nie jednomyślności członków. Zdaniem skarżącego, skoro rozporządzenie nr 423/2007 stanowi podstawę prawną do wydania rozporządzenia i decyzji zaskarżonych w niniejszej sprawie, powyższe rozumowanie znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie. Tym samym skarżący twierdzi, że Rada naruszyła istotny wymóg proceduralny nałożony na podstawie traktatu normami prawnymi dotyczącymi jego wdrażania i art. 7 ust. 2 wspólnego stanowiska 2007/140/WPZiB ⁽⁷⁾.

Ponadto skarżący kwestionuje wyrok Sądu w zakresie, w jakim Sąd uznał, że uznanie Rady w oparciu o art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 423/2007 jest autonomiczne i w ten sposób podważył istotność decyzji Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych w tym zakresie, z naruszeniem zasady proporcjonalności i prawa własności. Skarżący utrzymuje, że to samo rozumowanie stosuje się do rozporządzenia i decyzji zaskarżonych w niniejszej sprawie, ponieważ Rada nie uwzględniła decyzji Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych, a tym samym naruszyła zasadę proporcjonalności i prawo własności.

⁽¹⁾ Dz.U. 2009 L 303, s. 31.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 423/2007 z dnia 19 kwietnia 2007 r. dotyczące środków ograniczających wobec Iranu, Dz.U. 2007 L 103, s. 1.

⁽³⁾ Decyzja Rady z dnia 23 czerwca 2008 r. w sprawie wdrożenia art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 423/2007 dotyczącego środków ograniczających wobec Iranu, Dz.U. 2008 L 163, s. 29.

⁽⁴⁾ Wyrok w sprawie T-390/08 Bank Melli Iran przeciwko Radzie, dotychczas niepublikowany w Zbiorze

⁽⁵⁾ Sprawa C-548/09 P Bank Melli Iran przeciwko Radzie

⁽⁶⁾ Dz.U. 2008 L 163, s. 29.

⁽⁷⁾ Wspólne stanowisko Rady 2007/140/WPZiB z dnia 27 lutego 2007 r. dotyczące środków ograniczających wobec Iranu, Dz.U. 2007 L 61, s. 49.

Skarga wniesiona w dniu 1 lutego 2010 r. — Internationaler Hilfsfonds przeciwko Komisji

(Sprawa T-36/10)

(2010/C 100/73)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Internationaler Hilfsfonds e.V. (Rosbach, Niemcy) (przedstawiciel: H. Kaltenecker, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dniach 9 października 2009 r. oraz z dnia 1 grudnia 2009 r. w zakresie, w jakim odmawiają udostępnienia skarżącej nieuwjawnionych dokumentów;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania oraz kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące stowarzyszenie kwestionuje decyzję Komisji z dnia 9 października 2005 r., na mocy której częściowo oddalono złożony przez nie wniosek o udostępnienie dokumentów niejawnych zawartych w aktach dotyczących umowy nr LIEN 97-2011, a także kwestionuje pismo Komisji z dnia 1 grudnia 2009 r. informujące skarżące stowarzyszenie, iż w przepisany terminie nie było możliwe wydanie decyzji w przedmiocie drugiego wniosku skarżącego stowarzyszenia o udostępnienie akt dotyczących umowy nr LIEN 97-2011.

Na poparcie swej skargi skarżące stowarzyszenie w istocie podnosi, że Komisja nie miała prawa odmówić udostępnienia mu żądanych przez nie dokumentów z uwagi na wyjątki określone w art. 4 ust. 3 i 4 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 ⁽¹⁾. Skarżące stowarzyszenie podnosi ponadto, że za ujawnieniem dotychczas nieudostępnionych dokumentów przemawia nadrzędny interes publiczny.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2010 r. — El Corte Inglés przeciwko OHIM — Pucci International (PUCCI)

(Sprawa T-39/10)

(2010/C 100/74)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: El Corte Inglés, S.A. (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci M. López Camba, J. Rivas Zurdo i E. Seijo Veiguela)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Emilio Pucci International B.V. (Baarn, Niderlandy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 29 października 2009 r. w sprawie R 173/2009-1;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą;
- obciążenie Emilio Pucci International B.V. kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Emilio Pucci International B.V.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „PUCCI” dla towarów z klas 3, 9, 14, 18, 25 i 28

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: zarejestrowane w Hiszpanii graficzne znaki towarowe „Emidio Tucci” dla towarów z klas 3, 9, 14, 25 i 28; zarejestrowany w Hiszpanii słowny znak towarowy „E. Tucci” dla towarów z klasy 25; zgłoszony graficzny wspólnotowy znak towarowy „Emidio Tucci” obejmujący między innymi towary z klas 3, 9, 14, 25 i 28

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009 ze względu na błędne ustalenie przez Izbę Odwoławczą, że w przypadku rozpatrywanych znaków towarowych nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd; naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia Rady nr 207/2009 ze względu na niestwierdzenie przez Izbę Odwoławczą, że przesłanki zastosowania tego przepisu są spełnione, jako że wcześniejszy znak towarowy cieszy się renomą w Hiszpanii w odniesieniu do artykułów związanych z modą i używanie podobnego oznaczenia przez osobę trzecią działałoby na szkodę takiej renowy lub powodowało czerpanie z niej nienależnej korzyści.

Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2010 r. — Elf Aquitaine przeciwko Komisji

(Sprawa T-40/10)

(2010/C 100/75)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Elf Aquitaine SA (Courbevoie, Francja) (przedstawiciele: É. Morgan de Rivery, S. Thibault-Liger i A. Noël-Baron, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- tytułem żądania głównego — stwierdzenie, na podstawie art. 263 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), nieważności całej decyzji nr C(2009) 8682 wersja ostateczna z dnia 11 listopada 2009 r. w sprawie COMP/38589–Stabilizatory termiczne w zakresie, w jakim decyzja ta dotyczy Elf Aquitaine;
- tytułem żądania ewentualnego — stwierdzenie, na podstawie art. 263 TFUE, nieważności:

- art. 2 ust. 11), 13), 28) i 30) decyzji Komisji Europejskiej nr C(2009) 8682 wersja ostateczna z dnia 11 listopada 2009 r. w zakresie, w jakim nakłada on (i) dwie grzywny w wysokości 3 864 000 EUR i 7 154 000 EUR wspólnie i solidarnie na Arkema France, CECA oraz Elf Aquitaine; (ii) dwie grzywny w wysokości 2 704 800 EUR i 5 007 800 EUR na samą Elf Aquitaine; oraz

- art. 1 ust. 1 lit h) i ust. 2 lit. h) decyzji Komisji Europejskiej nr C(2009) 8682 wersja ostateczna z dnia 11 listopada 2009 r. w zakresie, w jakim w obu tych ustępach Komisja stwierdza, że Elf Aquitaine naruszyła art. 81 WE i art. 53 EOG odpowiednio (i) w sektorze stabilizatorów cynowych w okresie od dnia 16 marca 1994 r. do dnia 31 marca 1996 r. i od dnia 9 września 1997 r. do dnia 21 marca 2000 r.; i (ii) w sektorze ESBO/estrów w okresie od dnia 11 września 1991 r. do dnia 26 września 2000 r.;
- tytułem dalszego żądania ewentualnego:
 - stwierdzenie, na podstawie art. 263 TFUE, nieważności art. 1 ust. 1 lit h) decyzji Komisji Europejskiej nr C(2009) 8682 wersja ostateczna z dnia 11 listopada 2009 r. w zakresie, w jakim Komisja stwierdza w nim, że Elf Aquitaine naruszyła art. 81 WE i art. 53 EOG w sektorze stabilizatorów cynowych w okresie od dnia 16 marca 1994 r. do dnia 31 marca 1996 r.;
 - i obniżenie, na podstawie art. 261 TFUE,:
 - grzywien w wysokości 3 864 000 EUR i 7 154 000 EUR nałożonych wspólnie i solidarnie na Arkema France, CECA oraz Elf Aquitaine odpowiednio w art. 2 ust. 11) i 28) decyzji Komisji Europejskiej nr C(2009) 8682 wersja ostateczna z dnia 11 listopada 2009 r.; oraz
 - grzywien w wysokości 2 704 800 EUR i 5 007 800 EUR nałożonych na Elf Aquitaine odpowiednio w art. 2 ust. 13) i 30) decyzji Komisji Europejskiej nr C(2009) 8682 wersja ostateczna z dnia 11 listopada 2009 r.;
- w każdym razie obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W rozpatrywanej sprawie skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2009) 8682 wersja ostateczna z dnia 11 listopada 2009 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/C.38.589 — Stabilizatory termiczne) w przedmiocie karteli na rynkach stabilizatorów cynowych i stabilizatorów termicznych na bazie ESBO/estrów na całym terytorium EOG, polegających na ustalaniu cen, podziale rynków i wymianie poufnych informacji handlowych, lub — tytułem żądania ewentualnego — o uchylenie lub obniżenie kwoty grzywiny nałożonej na skarżącą.

Skarga opiera się zasadniczo na dwóch zarzutach zmierzających do stwierdzenia nieważności całej decyzji. Zarzut pierwszy oparty jest na naruszeniu prawa skarżącej do obrony. W ramach zarzutu drugiego skarżąca podnosi, że decyzja narusza prawo, jeśli chodzi o przypisanie naruszeń popełnionych przez jej spółkę zależną Arkemę i jej spółkę pośrednio zależną CECA.

Skarga opiera się również na dwóch zarzutach podniesionych posiłkowo i na dwóch zarzutach podniesionych w dalszej kolejności posiłkowo. W ramach zarzutu trzeciego (posiłkowego) skarżąca wskazuje na szereg naruszeń prawa, które jej zdaniem powinny doprowadzić przynajmniej do uchylenia czterech grzywien, jakie zostały na nią nałożone w art. 2 decyzji. W ramach zarzutu czwartego (posiłkowego) skarżąca podnosi, że gdyby Sąd uwzględnił zarzut trzeci, winien on również stwierdzić w stosunku do niej nieważność art. 1 decyzji. W ramach zarzutu piątego (podniesionego w dalszej kolejności posiłkowo) wskazuje ona, że gdyby Sąd nie uwzględnił pierwszej części zarzutu trzeciego dotyczącej naruszenia przepisów o przedawnieniu, Sąd powinien przynajmniej stwierdzić nieważność art. 1 ust. 1 lit. h) decyzji w zakresie, w jakim stanowi on, że skarżąca naruszyła art. 81 WE i art. 53 EOG w sektorze stabilizatorów cynowych w okresie od dnia 16 marca 1994 r. do dnia 31 marca 1996 r. W ramach zarzutu szóstego (podniesionego w dalszej kolejności posiłkowo) skarżąca podnosi, że gdyby Sąd nie uwzględnił dwóch zarzutów głównych i zarzutu trzeciego podniesionego posiłkowo, naruszenie jej prawa do obrony winno przynajmniej doprowadzić do obniżenia czterech nałożonych na nią grzywien.

Skarga wniesiona w dniu 2 lutego 2010 r. — SIMS — Ecole de ski internationale przeciwko OHIM — SNMSF (esf école du ski français)

(Sprawa T-41/10)

(2010/C 100/76)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Syndicat international des moniteurs de ski — Ecole de ski internationale (SIMS — Ecole de ski internationale) (Albertville, Francja) (przedstawiciel: adwokat L. Raison-Rebutaf)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą był również: Syndicat national des moniteurs du ski français (SNMSF) (Meylan, Francja)

Żądania strony skarżącej

- zmiana i stwierdzenie nieważności w całości decyzji nr R 235/2009-1 Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 11 listopada 2009 r. dotyczącej odwołania wniesionego przez stronę skarżącą od decyzji nr 2557 C Wydziału Unieważnień OHIM oddalającej wniosek o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego nr 4 624 987 ze względu na naruszenie przepisów art. 7 ust. 1 lit. h) i g) rozporządzenia (WE) nr 207/2009;
- unieważnienie prawa do wspomnianego znaku towarowego nr 4 624 987 na podwójnej podstawie:
 - naruszenia art. 6b ust. 1 lit. b) i c) konwencji paryskiej, do którego odsyła wyrażnie art. 7 lit. h) rozporządzenia Rady nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego;
 - naruszenia art. 52 rozporządzenia, który odsyła do art. 7 ust. 1 lit. g) rozporządzenia Rady nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego;
- orzeczenie wygaśnięcia wspomnianego znaku towarowego nr 4 624 987 na postawie naruszenia art. 51 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Rady nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: graficzny znak towarowy „esf école du ski français” dla towarów i usług z klas 25, 28 i 41 (wspólnotowy znak towarowy nr 4 624 987)

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Syndicat national des moniteurs du ski français

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: strona skarżąca

Decyzja Wydziału Unieważnień: oddalenie wniosku o unieważnienie

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania strony skarżącej

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. h) i g) oraz art. 51 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2010 r. — Elementis i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-43/10)

(2010/C 100/77)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Elementis plc, Elementis Holdings Ltd, Elementis UK Ltd and Elementis Services Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokaci T. Wessely, A. de Brousse, E. Spinelli i A. Woods, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2009) 8682 z dnia 11 listopada 2009 r. w sprawie COMP/38589 — Stabilizatory termiczne, w części, w jakiej dotyczy ona strony skarżącej;
- tytułem zarzutu ewentualnego — uchylene lub istotne obniżenie wysokości grzywien nałożonych mocą decyzji na stronę skarżącą;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania, w tym kosztów poniesionych przez stronę skarżącą w związku z zapłatą całości lub części grzywiny;
- podjęcie wszelkich innych środków, które Sąd uzna za stosowne.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze strona skarżąca domaga się stwierdzenia na podstawie art. 263 TFUE, nieważności decyzji Komisji z dnia 11 listopada 2009 r. nr C(2009) 8682 w sprawie COMP/38.589 — Stabilizatory termiczne, mocą której Komisja obciążyła pewną liczbę przedsiębiorstw, w tym przedsiębiorstwa znajdujące się po stronie skarżącej w niniejszej sprawie, odpowiedzialnością za naruszenie art. 81 WE (obecnie art. 101 TFUE) oraz art. 53 porozumienia EOG polegające na udziale w dwóch kartelach dotyczących odpowiednio sektora stabilizatorów cynowych i sektora ESBO na terenie EOG. Tytułem żądania ewentualnego skarżące wnoszą o znaczące obniżenie kwoty nałożonej na nie grzywiny.

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

Po pierwsze, strona skarżąca twierdzi, że Komisja wydając decyzję obciążającą ją grzywną naruszyła przepisy ograniczające stosowanie grzywien z art. 25 ust. 5 i art. 26 ust. 6 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 (zwane dalej „rozporządzeniem nr 1/2003”) w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 WE (obecnie art. 101 i 102 TFUE) ⁽¹⁾. Zgodnie z brzmieniem art. 25 ust. 5 rozporządzenia nr 1/2003, ostateczny okres przedawnienia po upływie, którego Komisja nie może nakładać sankcji za nieprzestrzeganie zakazu zawierania porozumień wynosi 10 lat od dnia, w którym ustało naruszenie. Stosownie strona skarżąca twierdzi, że decyzja wydana ponad 11 lat po zaprzestaniu naruszenia przez stronę skarżącą (dnia 2 października 1998 r.) została wydana z naruszeniem tego przepisu. Co więcej, strona skarżąca twierdzi, że stanowisko Komisji w przedmiocie zgodności grzywny z prawem, pomimo upływu dziesięcioletniego terminu przedawnienia, opiera się na błędnej jej zdaniem wykładni erga omnes zawieszenia biegu terminu przedawnienia z art. 25 ust. 6 rozporządzenia nr 1/2003.

Po drugie, strona skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła jej prawo do obrony, jako że nadmierny czas trwania części dochodzenia poświęconej weryfikacji okoliczności zdarzenia, podważył jej możliwości w zakresie skutecznego wykonywania prawa do obrony na gruncie tego postępowania.

Po trzecie strona skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła prawo obliczając wysokość nałożonej grzywny błędnie odnosząc ją do i) okresu przed utworzeniem wspólnego przedsiębiorstwa oraz ii) oraz dla spełnienia odstraszającego wymiaru grzywny, opierając się na obrocie zrealizowanym przez wspólne przedsiębiorstwo Akcros, a nie na obrocie jaki odnotowała strona skarżąca. Zdaniem strony skarżącej grzywny winny zatem zostać obniżone o 50 %.

Po czwarte strona skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła prawo oraz zasady pewności prawa, osobistej odpowiedzialności i zasadę proporcjonalności, nie określając indywidualnie kwoty grzywny przypadającej na każdy z podmiotów po stronie skarżącej, ale obciążając je w sposób solidarny.

Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2010 r. — GEA Group przeciwko Komisji

(Sprawa T-45/10)

(2010/C 100/78)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: GEA Group (Bochum, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Kallmayer, I. du Mont i G. Schiffers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2 decyzji w zakresie, w jakim ustalono w nim, że skarżąca naruszyła art. 101 ust. 1 TFUE (dawniej art. 81 ust. 1 WE) oraz art. 53 ust. 1 porozumienia EOG;
- stwierdzenie nieważności art. 2 decyzji w części, w której nakłada on grzywnę na skarżącą;
- posiłkowo, skrócenie ustalonego w art. 1 ust. 2 czasu trwania zarzucanego skarżącej naruszenia oraz obniżenie grzywny nałożonej na skarżącą w art. 2 decyzji;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje decyzję Komisji C(2009) 8682 wersja ostateczna z dnia 11 listopada 2009 r. w sprawie COMP/38.589 — stabilizatory termiczne. W zaskarżonej decyzji na skarżącą i inne przedsiębiorstwa nałożono grzywny za naruszenie art. 81 WE oraz — od dnia 1 stycznia 1994 r. — art. 53 porozumienia EOG. Według Komisji skarżąca była stroną szeregu porozumień bądź stosowała uzgodnione praktyki w sektorze stabilizatorów cynowych oraz w sektorze ESBO/estrów na terenie EOG. Wspomniane porozumienia i uzgodnione praktyki miały polegać na ustalaniu cen, podziale rynków w drodze ustalania limitów dostaw, podziale i przydzielaniu klientów, a także wymianie poufnych informacji gospodarczych, a w szczególności informacji o klientach, wielkości produkcji i dostaw. Skarżącą obciążono odpowiedzialnością solidarną wraz z dwoma innymi przedsiębiorstwami będącymi następcami prawnymi przedsiębiorstw, które uczestniczyły w porozumieniach naruszających konkurencję.

⁽¹⁾ Dz.U. 2003 L 1, s. 1

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi trzy zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego skarżąca podnosi, że Komisja błędnie założyła, iż poprzednik prawny skarżącej miał decydujący wpływ na działalność uczestniczących w naruszeniu przedsiębiorstw. Skarżąca twierdzi w tym względzie, że zaskarżoną decyzję wydano w oparciu o błędne ustalenia faktyczne oraz błędne zastosowanie prawnych przesłanek odpowiedzialności, w szczególności zaś przesłanek dotyczących domniemania istnienia decydującego wpływu.

W ramach zarzutu drugiego skarżąca podnosi, że prawo Komisji do nałożenia grzywny na podstawie art. 25 ust. 1 i 5 rozporządzenia (WE) nr 1/2003⁽¹⁾ uległo przedawnieniu. Twierdzi ona w tym względzie, że Komisja nie wykazała żadnych naruszeń po stronie uczestniczących w naruszeniu przedsiębiorstw w odniesieniu do okresu po 1997/98 r., a w każdym razie w odniesieniu do lat 1999 i 2000. Skarżąca podnosi dalej, że zawieszenie przez Komisję postępowania ze względu na spór, który toczył się w sprawach połączonych T-125/03 i T-253/03 Akzo Nobel Chemicals i Akros Chemicals przeciwko Komisji, nie skutkowało zawieszeniem biegu przedawnienia względem skarżącej.

Wreszcie w ramach zarzutu trzeciego skarżąca twierdzi, iż naruszone zostało jej prawo do obrony. Utrzymuje ona w tym względzie, że Komisja bezpodstawnie zawiesiła dochodzenie na ponad cztery lata, wobec czego od wszczęcia dochodzenia do czasu, gdy skarżącą poinformowano o jego prowadzeniu upłynął okres około pięciu lat, zaś od wszczęcia dochodzenia do czasu przedstawienia jej zarzutów upłynął okres około sześciu lat. Ponadto Komisja zaniechała przeprowadzenia dochodzenia przeciwko działającym osobom oraz działowi przedsiębiorstwa, którego sprawa dotyczyła, co pozwoliłoby w pełni wyjaśnić okoliczności sprawy. Skarżąca stoi na stanowisku, że dopuszczając się tych uchybień, Komisja pozbawiła ją możliwości zabezpieczenia dowodów odcinających oraz skutecznej obrony.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2010 r. — *Faci* przeciwko Komisji

(Sprawa T-46/10)

(2010/C 100/79)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: *Faci SpA* (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci S. Piccardo, S. Crosby i S. Santoro)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności spornej decyzji w części, w jakiej stwierdza, że skarżąca zawierała porozumienia w zakresie ustalania cen, podziału rynków w drodze ustalania limitów sprzedaży i przydzielaniu klientów;
- uchylene lub istotne obniżenie wysokości grzywien nałożonych na skarżącą;
- stwierdzenie nieważności decyzji w części w jakiej obniża ona wysokość grzywny obliczonej pierwotnie w stosunku do spółki *Bärlocher* lub istotnie istotne zmieszenie wysokości przyznanego obniżenia grzywny;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania;

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 11 listopada 2009 r. (sprawa nr COMP/38.589 — Stabilizatory termiczne) w zakresie, w jakim Komisja obciążyła skarżącą odpowiedzialnością za naruszenie art. 81 WE (obecnie art. 101 TFUE) oraz art. 53 porozumienia EOG polegające na zawieraniu porozumień i stosowaniu uzgodnionych praktyk w zakresie ustalania cen, podziału rynków w drodze ustalania limitów sprzedaży, przydzielaniu klientów w sektorze ESBO. Tytułem zarzutu ewentualnego skarżąca wnosi o istotne zmniejszenie wymiaru nałożonej nań grzywny.

W uzasadnieniu skargi skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła ogólne zasady prawa, dokonała oczywiście błędnej oceny, naruszyła zasady dobrej administracji i równego traktowania, wykroczyła poza swoje kompetencje, naruszyła zasady niezakłóconej konkurencji, nie dochowała obowiązku uzasadniania aktów oraz błędnie zastosowała wytyczne w zakresie obliczania grzywien z 2006 r. skarżąca podnosi pięć zarzutów:

- Komisja dokonała oczywiście błędnej oceny przywiązując zbyt małą wagę do dowodów dotyczących okresu przed uczestnictwem skarżącej w kartelu i zbyt dużą wagę do pozostałych dowodów. W konsekwencji znaczenie faktu, że w pełni funkcjonująca kwalifikowana postać kartelu polegająca na ustalaniu cen, podziale rynków, przydzielaniu klientów, praktykowaniu szkodliwych cen, łąpownictwo zakończył swą działalność przed przystąpieniem doń skarżącej nie został właściwie oceniony w procesie oceny powagi naruszenia jakiego dopuściła się skarżąca.

- Komisja naruszyła zasadę równego traktowania, traktując skarżącą w sposób podobny do innych przedsiębiorstw, podczas gdy powaga naruszenia, jakiego się dopuściła winna była zapewnić jej znacząco odmienne traktowanie. W celu ustalenia wysokości grzywny Komisja zastosowała różnice w wysokości jedynie 1 % wartości sprzedaży na danym rynku pomimo faktu, że skarżąca dopuściła się mniejszej liczby naruszeń, a żadne z nich nie miało postaci kwalifikowanej, oraz mimo stwierdzenia Komisji, iż skarżąca nie stosowała się do postanowień kartelu. Co więcej Komisja naruszyła zakaz dyskryminacji informując skarżącą, że była objęta dochodzeniem znacznie później niż inne przedsiębiorstwa, powodując w ten sposób powstanie po jej stronie szkody.
- Komisja naruszyła zasadę dobrej administracji z uwagi na nieracjonalnie długi czas trwania postępowania administracyjnego oraz jego zawieszenie w celu rozwiązania kwestii incydentalnych. Komisja naruszyła również zasadę równego traktowania, gdyż jej działania były niesłusznie krzywdzące wobec skarżącej, która w rzeczywistości powinna była uzyskać obniżenie grzywny zdecydowanie wyższe niż uzyskane 1 %.
- Skarżąca kwestionuje wysokość zmniejszenia wymiaru grzywny (wyższego niż 95 %) w stosunku do spółki Bärlocher, która jest jej rzeczywistym i potencjalnym konkurentem, zarzucając Komisji brak kompetencji, naruszenie zasady równego traktowania w szerokim znaczeniu oraz naruszenie obowiązku uzasadniania aktów. Zdaniem skarżącej zmniejszenie wymiaru grzywny jest równoznaczne z przyznaniem dotacji i z dużym prawdopodobieństwem prowadzi do zakłócenia konkurencji. Tytułem zarzutu uzupełniającego lub ewentualnego skarżąca podnosi, że uzasadnienie zmniejszenia wymiaru grzywny nie zostało zawarte w wersji decyzji Komisji przekazanej do wiadomości skarżącej, co jest równoznaczne z naruszeniem obowiązku uzasadnienia.
- Zastosowana grzywna naruszyła wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien z 2006 r. Ustalając wysokość grzywny Komisja nie wzięła należycie pod uwagę faktu, że skarżąca nie uczestniczyła w naruszeniach kwalifikowanej postaci kartelu, inaczej niż pozostałe przedsiębiorstwa, oraz że przejawiała w trakcie całości trwania naruszenia na danym rynku zachowania konkurencyjne. Powaga naruszenia skarżącej została niewłaściwie oceniona wskutek błędnego przypisania jej zachowań anty konkurencyjnych. Ponadto Komisja nie dokonała oceny faktycznej roli odgrywanej przez Faci, nie wzięła pod uwagę jej ograniczonych rozmiarów, ograniczonych możliwości rynkowych oraz jej relatywnej niezdolności do zakłócenia konkurencji w porównaniu z innymi przedsiębiorstwami oraz nie dokonała odpowiedniego sprostowania, odwołując się do pkt 37 wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien z 2006 r., tak aby stosować je w sposób zgodny z prawem.

Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2010 r. — Akzo Nobel i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-47/10)

(2010/C 100/80)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Akzo Nobel NV (Amsterdam, Niderlandy), Akzo Nobel Chemicals GmbH (Düren, Niemcy), Akzo Nobel Chemicals B.V. (Amersfoort, Niderlandy), Akcros Chemicals Ltd (Stratford-upon-Avon, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokaci C. Swaak i Marc van der Woude)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 i 2 zaskarżonej decyzji w całości bądź w części lub
- obniżenie wysokości grzywien nałożonych w art. 2 ust. 1 i 2 zaskarżonej decyzji lub
- stwierdzenie, że nie można obciążyć Akzo Nobel Chemicals GmbH i Akzo Nobel Chemicals B.V. odpowiedzialnością za naruszenia popełnione przed 1993 r. oraz że nie można obciążyć Akzo Nobel N.V. odpowiedzialnością za naruszenie popełnione w latach 1987–1998 ani indywidualnie, ani też wspólnie z przedsiębiorstwami należącymi do grupy Elementis;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 11 listopada 2009 r. (sprawa COMP/38.589 — Stabilizatory termiczne) w zakresie, w jakim Komisja obciążyła skarżące odpowiedzialnością za naruszenie art. 81 WE (obecnie art. 101 TFUE) oraz art. 53 porozumienia EOG polegające na zawieraniu porozumień i stosowaniu uzgodnionych praktyk w zakresie ustalania cen, podziału rynków w drodze ustalania limitów sprzedaży, przydzielaniu klientów, a także wymianie poufnych informacji handlowych, a w szczególności informacji o klientach, wielkości produkcji i sprzedaży, w sektorze stabilizatorów cynowych. Tytułem żądania ewentualnego skarżące wnoszą o znaczące obniżenie kwoty nałożonej na nie grzywny.

Skarżące twierdzą, że obciążając je odpowiedzialnością, Komisja dopuściła się szeregu naruszeń prawa i popełniła szereg błędów co do stanu faktycznego. W uzasadnieniu swych żądań skarżące podnoszą trzy zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego podnoszą one, iż prowadząc dochodzenie dotyczące zarzucanych naruszeń w sektorach stabilizatorów cynowych i ESBO/estrów, Komisja naruszyła zasadę staranności administracji, zasadę zachowania rozsądnych terminów, a także prawo do obrony. Zwłoka w postępowaniu prowadzonym przez Komisję nie stanowi zawieszenia biegu przedawnienia zgodnie z art. 25 ust. 6 rozporządzenia nr 1/2003. ⁽¹⁾ Ponadto skarżące twierdzą, że Komisja naruszyła ich prawo do obrony, nie umożliwiając im dostępu do wszystkich zgromadzonych w aktach dokumentów zawierających okoliczności łągodzące i obciążające.

W ramach zarzutu drugiego skarżące podnoszą, że Komisja nie wykazała istnienia naruszeń ani odpowiedzialności skarżących przez cały okres, w którym — jak twierdzi — naruszenia te trwały. Posiłkowo skarżące utrzymują, iż Komisja nie wykazała istnienia naruszenia w odniesieniu do części zarzucanego czasu jego trwania, co powinno wpłynąć na wymiar grzywny. Komisja naruszyła dziesięcioletni termin przedawnienia przewidziany w art. 25 rozporządzenia nr 1/2003, a wobec upływu tego terminu nie może ona nałożyć na skarżące żadnej grzywny.

Zarzut trzeci skarżących ma charakter posiłkowy i ma znaczenie jedynie w wypadku, gdyby Sąd uznał, że działania Komisji skierowane przeciw skarżącym nie są objęte przedawnieniem lub że naruszenia, o których mowa w zarzucie pierwszym, nie uzasadniają stwierdzenia nieważności całej decyzji. Po pierwsze Komisja błędnie przypisała spółkom Pure Chemicals Ltd i Akzo Nobel N.V. odpowiedzialność za postępowanie spółki Akcros J.V., gdyż to właśnie ona ponosi wyłączną odpowiedzialność za naruszenie konkurencji. Po drugie działania Komisji skierowane przeciwko Akzo Nobel Chemicals GmbH i Akzo Nobel Chemicals B.V. są objęte przedawnieniem w odniesieniu do okresu poprzedzającego istnienie przedsiębiorstwa typu joint venture. Skarżące utrzymują, iż Komisja powinna była obciążyć skarżące oraz (spółki składające się na) grupę Elementis indywidualną odpowiedzialnością w odniesieniu do okresu działania przedsiębiorstwa joint venture. Co więcej, przy obliczaniu wysokości grzywien Komisja popełniła błąd polegający na tym, że obrót przedsiębiorstwa joint venture uwzględniony został podwójnie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, s. 1).

Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 30 listopada 2009 r. w sprawie F-17/09 Meister przeciwko OHIM, wniesione w dniu 2 lutego 2010 r. przez H. Meistera

(Sprawa T-48/10 P)

(2010/C 100/81)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Herbert Meister (Muchamiel, Hiszpania)
Przedstawiciel: Rechtsanwalt H.-J. Zimmermann)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory);

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylene postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 30 listopada 2009 r. w sprawie F-17/09 Meister przeciwko OHIM;
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie jest skierowane przeciwko postanowieniu Sądu do spraw Służby Publicznej wydanemu w dniu 30 listopada 2009 r. w sprawie F-17/09 Meister przeciwko OHIM i odrzucającemu skargę wnoszącego odwołanie jako oczywiście niedopuszczalną.

W uzasadnieniu swojego odwołania wnoszący odwołanie podnosi, że skarga w pierwszej instancji była niezbędna, ponieważ stan faktyczny, którego dotyczy, pozostaje w bezpośrednim związku merytorycznym z przedmiotem sporu dwóch wcześniejszych postępowań w sprawach: F-138/06 i F-37/08, połączonych do wspólnego rozpoznania, które w momencie wytoczenia skargi nie były jeszcze rozstrzygnięte. Wnoszący odwołanie argumentuje, że odrzucenie skargi w sprawie F-17/09 na samym początku postępowania, bez przeprowadzenia rozprawy, narusza prawo do bycia wysłuchanym ustanowione przez art. 6 EKPC. Ponadto wnoszący odwołanie kwestionuje fakt, iż Sąd do spraw Służby Publicznej nie uwzględnił wniosku wnoszącego odwołanie o zawieszenie postępowania w związku z wniesieniem odwołania od orzeczenia wydanego w sprawie F-37/08. W końcu podnosi on, że analiza stanu faktycznego dokonana przez Sąd orzekający w pierwszej instancji jest niepełna i że narusza prawo.

Skarga wniesiona w dniu 5 lutego 2010 r. — Footwear przeciwko OHIM — Reno Schuhcentrum (swiss cross FOOTWEAR)

(Sprawa T-49/10)

(2010/C 100/82)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: The Footwear Co. Ltd (Chai Wan, Hong Kong, Chiny) (przedstawiciele: adwokaci G. Griss i C. Loidl)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Reno Schuhcentrum GmbH (Thaleischweiler-Fröschen, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 4 grudnia 2009 r. w sprawie R 1705/2008-4;
- oddalenie sprzeciwu wobec rejestracji zgłoszonego znaku towarowego dla towarów z klas 25 i 28 w całości;
- nakazanie Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego dokonanie rejestracji zgłoszonego znaku towarowego;
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego kosztami postępowania przed Wydziałem Sprzeciwów i Izbą Odwoławczą.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy „swiss cross FOOTWEAR” dla towarów z klas 25 i 28 (zgłoszenie nr 4 686 549)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Reno Schuhcentrum GmbH

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Zarejestrowany w Niemczech słowny znak towarowy „criss cross” nr 302 29 875 dla towarów z klas 14, 18, 25 i 28

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów i odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009⁽¹⁾, ponieważ w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 5 lutego 2010 r. — Reisetel przeciwko OHIM — Dynamic Promotion (Stapelkisten und Körbe)

(Sprawa T-53/10)

(2010/C 100/83)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Peter Reisetel (Gilching, Niemcy) (przedstawiciel: E. Alik Busse, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Dynamic Promotion Co. Ltd (Bangkok, Tajlandia)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Trzeciej Izby Odwoławczej z dnia 6 listopada 2006 r. i z dnia 10 grudnia 2009 r. w sprawie R 621/2009-3;
- posiłkowo, uwzględnienie wniosku skarżącej o przywrócenie stanu poprzedniego;
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wzór wspólnotowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: Wzór wspólnotowy nr 217955-0001 dla „skrzynie i kosze”

Właściciel wzoru wspólnotowego: Dynamic Promotion Co. Ltd

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wzoru wspólnotowego: Skarżąca

Decyzja Wydziału Unieważnień: Oddalenie wniosku o unieważnienie

Decyzja Izby Odwoławczej: Odrzucenie odwołania jako niedopuszczalnego

Podniesione zarzuty: Naruszenie prawa do bycia wysłuchanym i skorzystanie przez Izbę Odwoławczą z przysługujących jej z uprawnień dyskrecyjnych w sposób niewłaściwy.

Skarga wniesiona w dniu 9 lutego 2010 r. — Geemarc Telecom przeciwko OHIM — Audioline (AMPLIDECT)

(Sprawa T-59/10)

(2010/C 100/84)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Geemarc Telecom International Ltd (Wanchai, Hongkong) (przedstawiciel: G. Farrington, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Audioline GmbH (Neuss, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 20 listopada 2009 r. w sprawie R 913/2009-2; i

— obciążenie OHIM i Audioline GmbH własnymi kosztami postępowania oraz kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: słowny znak towarowy „AMPLIDECT” dla towarów należących do klas 9 i 16

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: strona skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Audioline GmbH

Decyzja Wydziału Unieważnień: oddalenie wniosku o unieważnienie

Decyzja Izby Odwoławczej: uwzględnienie odwołania i w rezultacie unieważnienie zarejestrowanego wspólnotowego znaku towarowego będącego przedmiotem wniosku o unieważnienie

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia Rady nr 207/2009 ze względu na: i) niewzięcie przez Izbę Odwoławczą pod uwagę, że Audioline GmbH nie przytoczyła dowodów braku charakteru odróżniającego zarejestrowanego wspólnotowego znaku towarowego będącego przedmiotem wniosku o unieważnienie; oraz ii) niewzięcie przez Izbę Odwoławczą pod uwagę, że zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie uzyskał charakter wysoce odróżniający ze względu na poziom jego używania; Izba Odwoławcza nie ograniczyła się do badania dowodów i argumentów przedstawionych przez strony w terminie wyznaczonym przez Izbę Odwoławczą.

Skarga wniesiona w dniu 10 lutego 2010 r. — Jackson International przeciwko OHIM — Royal Shakespeare (ROYAL SHAKESPEARE)

(Sprawa T-60/10)

(2010/C 100/85)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Jackson International Trading Company Kurt D. Brühl Gesellschaft m.b.H. & Co. KG (Graz, Austria) (przedstawiciele: adwokaci S. Di Natale i H.G. Zeiner)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: The Royal Shakespeare Company (Stratford-upon-Avon, Zjednoczone Królestwo)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawie R 317/2009-1; i
- obciążenie OHIM i The Royal Shakespeare Company kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: słowny znak towarowy „ROYAL SHAKESPEARE” dla towarów i usług z klas 32, 33 i 42

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: strona skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: The Royal Shakespeare Company

Prawo ze znaku towarowego przysługujące stronie wnoszącej o unieważnienie: słowny wspólnotowy znak towarowy „RSC-ROYAL SHAKESPEARE COMPANY” dla usług z klasy 41; zarejestrowany w Zjednoczonym Królestwie graficzny znak towarowy „RSC ROYAL SHAKESPEARE COMPANY” dla usług z klasy 41; niezarejestrowany znak towarowy „ROYAL SHAKESPEARE COMPANY” używany w obrocie w Zjednoczonym Królestwie dla różnych usług.

Decyzja Wydziału Unieważnień: oddalenie wniosku o unieważnienie

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylenie decyzji Wydziału Unieważnień i w rezultacie unieważnienie prawa do zarejestrowanego wspólnotowego znaku towarowego będącego przedmiotem wniosku o unieważnienie

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia Rady nr 207/2009 ze względu na błędne uznanie przez Izbę Odwoławczą, że przesłanki zastosowania powyższego przepisu zostały spełnione.

Skarga wniesiona w dniu 8 lutego 2010 r. — Fernando Marcelino Victoria Sánchez przeciwko Parlamentowi i Komisji

(Sprawa T-61/10)

(2010/C 100/86)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Fernando Marcelino Victoria Sánchez (Sewilla, Hiszpania) (przedstawiciel: N. Domínguez Ravela, adwokat)

Strona pozwana: Parlament Europejski i Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- wydanie wyroku orzekającego, że beczynność Parlamentu Europejskiego i Komisji w formie nieudzielenia odpowiedzi na pisemny wniosek złożony w dniu 6 października 2009 r. jest niezgodna z prawem wspólnotowym oraz wezwanie wymienionych organów do usunięcia tego uchybienia.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący w niniejszej sprawie skierował w dniu 28 sierpnia 2008 r. petycję do Komisji Petycji Parlamentu dotyczącą rzekomo istniejącej w Hiszpanii sieci korupcji w sektorze ubezpieczeń społecznych i zdrowia publicznego. W dniu 3 maja 2009 r. Przewodniczący tej komisji poinformował skarżącego o umorzeniu postępowania w sprawie jego petycji.

W dniu 6 grudnia 2009 r. skarżący skierował do Parlamentu Europejskiego i do Komisji Europejskiej wezwanie do działania w rozumieniu art. 265 TFUE. W wezwaniu tym żądał:

- aby Parlament Europejski stwierdził nieważność decyzji Przewodniczącego Komisji Petycji Parlamentu Europejskiego notyfikowanej w dniu 3 maja 2009 r. i przystąpił do zbadania warunków, na jakich została wydana omawiana decyzja.

- aby Komisja Europejska wszczęła również dochodzenie dotyczące hiszpańskiego wymiaru sprawiedliwości.

Nie otrzymawszy odpowiedzi w wyznaczonym w tym celu terminie skarżący wniósł niniejszą skargę na beczynność.

Na poparcie swoich żądań skarżący podnosi naruszenie swych praw podstawowych do wniesienia petycji, równości wobec prawa i niedyskryminacji. Skarżący podnosi również okoliczność, że w niniejszej sprawie zostały spełnione przesłanki stwierdzenia beczynności pozwanych instytucji.

Skarga wniesiona w dniu 11 lutego 2010 r. — Hiszpania przeciwko Komisji

(Sprawa T-65/10)

(2010/C 100/87)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: J. Rodríguez Cárcamo)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji nr C(2009) 9270 wersja ostateczna z dnia 30 listopada 2009 r. zmniejszającej pomoc z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFOGR) dla programu operacyjnego Andaluzja w ramach celu 1 (1994-1999) w Hiszpanii przyznaną na mocy decyzji C(94) 3456 z dnia 9 grudnia 1994 r. EFOGR nr 94.11.09.001, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze Królestwo Hiszpanii kwestionuje wyżej wymienioną decyzję. Na poparcie swej skargi skarżące państwo podnosi następujące zarzuty:

- naruszenie art. 24 rozporządzenia Rady (EWG) nr 4253/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. ⁽¹⁾ z uwagi na użycie w zaskarżonej decyzji metody ekstrapolacji, podczas gdy artykuł ten nie przewidywał możliwości ekstrapolacji nieprawidłowości stwierdzonych w konkretnych działaniach w odniesieniu do wszystkich działań podejmowanych w ramach programów operacyjnych finansowanych ze środków finansowych EFOGR. Korekta dokonana przez Komisję w zaskarżonej decyzji pozbawiona jest podstawy prawnej, ponieważ, zgodnie z wyrokiem Trybunału z dnia 6 kwietnia 2000 r. Królestwo Hiszpanii przeciwko Komisji C-443/97 ⁽²⁾ wytyczne Komisji z dnia 15 października 1997 r. dotyczące korekt finansowych netto w ramach stosowania art. 24 rozporządzenia Rady (EWG) nr 4253/88 nie mogą wywoływać skutków prawnych w odniesieniu do państw członkowskich oraz ponieważ art. 24 rozporządzenia Rady (EWG) nr 4253/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. odnosi się jedynie do zmniejszenia pomocy, której ocena potwierdza

istnienie nieprawidłowości, a która to zasada zostaje naruszona przy zastosowaniu korekt opartych na ekstrapolacji.

- tytułem ewentualnym, naruszenie art. 24 rozporządzenia Rady (EWG) nr 4253/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. w związku z obecnym art. 4 ust. 3 TUE (zasada lojalnej współpracy) z uwagi na zastosowanie korekty opartej na ekstrapolacji, pomimo, iż nie został wykazany niewystarczający charakter systemu zarządzania, kontroli i badań dotyczący zmienionych umów, ponieważ organy zarządzające zastosowały hiszpańskie przepisy, których Trybunał nie uznał za sprzeczne z prawem Unii Europejskiej. Królestwo Hiszpanii uważa, że przestrzeganie prawa krajowego przez organy zarządzające, nawet w przypadku, gdy może doprowadzić do stwierdzenia przez Komisję istnienia konkretnych nieprawidłowości lub naruszeń prawa Unii Europejskiej, nie może stanowić podstawy dla ekstrapolacji z uwagi na niewystarczający charakter systemu zarządzania w przypadku, gdy Trybunał nie uznał prawa stosowanego przez te organy za niezgodne z prawem Unii Europejskiej, a Komisja nie wniosła na podstawie art. 258 TFUE skargi o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego.

- tytułem ewentualnym, naruszenie art. 24 rozporządzenia Rady (EWG) nr 4253/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. z uwagi na brak reprezentatywności próby użytej w celu zastosowania korekty finansowej opartej na ekstrapolacji. Komisja dobrała próbę w celu zastosowania ekstrapolacji przy użyciu niewielkiej liczby projektów (37 na 5319), nie uwzględniając wszystkich osi programu operacyjnego, włączając wydatki wycofane uprzednio przez władze hiszpańskie, opierając się na wydatkach zadeklarowanych, a nie na przyznanej pomocy, oraz stosując program informatyczny, który zapewniał poziom zaufania dotyczący tego programu poniżej 85 %. W związku z powyższym Królestwo Hiszpanii uważa, że próba nie spełnia wymogów reprezentatywności niezbędnych dla wykorzystania jej jako podstawy ekstrapolacji.

- przedawnienie postępowania zgodnie z art. 3 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. ⁽³⁾. Królestwo Hiszpanii podnosi wreszcie, że poinformowanie władz hiszpańskich o istnieniu nieprawidłowości (które miało miejsce w październiku 2004 r. w odniesieniu do większości przypadków nieprawidłowości popełnionych w latach 1997, 1998 i 1999), powinno stanowić moment rozpoczęcia biegu terminu ich przedawnienia, przy zastosowaniu wynoszącego cztery lata okresu przedawnienia przewidzianego w art. 3 rozporządzenia 2988/95.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4253/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzenia (EWG) nr 2052/88 w odniesieniu do koordynacji działań pomiędzy, z jednej strony, różnymi funduszami strukturalnymi, i, z drugiej strony, między tymi funduszami a operacjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innymi istniejącymi instrumentami finansowymi (Dz.U. L 74, s.1)

⁽²⁾ Rec. s. I-2415.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 312, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2010 r. — Hiszpania przeciwko Komisji**(Sprawa T-67/10)**

(2010/C 100/88)

*Język postępowania: hiszpański***Strony***Strona skarżąca:* Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: M. Muñoz Pérez)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania strony skarżącej**

— Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2009) 9827 wersja ostateczna z dnia 10 grudnia 2009 r. dotyczącej stosowania korekt finansowych Sekcji Orientacji EFOGR w ramach programu operacyjnego CCI 2000.ES.16.1.PO.007 (Hiszpania, Kastylia i León) w ramach działania poprawa przetwarzania i wprowadzania do obrotu produktów rolnych, oraz

— obciążenie pozwanej instytucji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Królestwo Hiszpanii podnosi dwa zarzuty, ze względu na które należy stwierdzić nieważność decyzji:

Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia polegającego na niewłaściwym zastosowaniu art. 39 rozporządzenia (WE) nr 1260/1999⁽¹⁾, z uwagi na to, że nie istniały nieprawidłowości uzasadniające korektę finansową dokonaną przez Komisję, jako że organy hiszpańskie systematycznie przeprowadzały kontrole spełnienia warunków przyznania subwencji przewidzianych w art. 26 i 28 rozporządzenia (WE) nr 1257/1999⁽²⁾ przed ich przyznaniem. Ponadto, wbrew temu, co utrzymuje Komisja w zaskarżonej decyzji, plan kontroli przyjęty przez organy hiszpańskie po kontroli dokonanej na miejscu nie miał na celu uzupełnienia a posteriori braku przeprowadzenia kontroli, lecz tylko zmierzał do sprawdzenia ich skuteczności.

Zarzut drugi dotyczy naruszenia zasady proporcjonalności ustanowionej w samym art. 39 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1260/1999 w związku z wytycznymi dotyczącymi zasad, kryteriów oraz klucza podziału stosowanego przez służby Komisji przy ustalaniu korekty finansowej określonej w art.

39 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1260/1999⁽³⁾, ponieważ, w przypadku gdy istniałyby nieprawidłowości stwierdzone przez Komisję, czemu zaprzecza skarżące państwo, stanowiłyby one tylko podstawę dla dokonania korekty finansowej w wysokości odpowiadającej szkodzie wyrządzonej funduszom unijnym, a tym samym niższej niż 5 %, tego, co postanowiono.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/1999 z dnia 21 czerwca 1999 r. ustanawiające przepisy ogólne w sprawie funduszy strukturalnych (Dz.U. L 161 z 26.6.1999, s. 1; wyd. spec. w jęz. polskim rozdz. 14 t. 1, s. 31)

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1257/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) oraz zmieniające i uchylające niektóre rozporządzenia (Dz. U. L 160 z 26.6.1999, s. 80; wyd. spec. w jęz. polskim rozdz. 3 t. 25, s. 391).

(³) Pismo C(2001) 476 z dnia 2 marca 2001 r.

Skarga wniesiona w dniu 15 lutego 2010 r. — Sphere Time przeciwko OHIM — Punch (zegarki)**(Sprawa T-68/10)**

(2010/C 100/89)

*Język skargi: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Sphere Time société anonyme (Windhof, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat C. Jäger)*Strona pozwana:* Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Punch, société par actions simplifiée (Nicea, Francja)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Trzeciej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 2 grudnia 2009 r. w sprawie R 1130/2008-3 oraz nakazanie OHIM potwierdzenia ważności zakwestionowanego zarejestrowanego wzoru wspólnotowego; i

— obciążenie OHIM kosztami niniejszego postępowania oraz zasądzenie od Punch kosztów poniesionych przez stronę skarżącą w ramach postępowania w sprawie unieważnienia i postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wzór wspólnotowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: wzór zarejestrowany dla „zegarków”

Właściciel wzoru wspólnotowego: strona skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wzoru wspólnotowego: Punch

Decyzja Wydziału Unieważnień: unieważnienie prawa do zaskarżonego wzoru wspólnotowego

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 4, 5 i 6 rozporządzenia Rady nr 6/2002 ze względu na błędne uznanie przez Izbę Odwoławczą, że zakwestionowany wzór nie posiada indywidualnego charakteru i nie jest nowy; naruszenie art. 61 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 6/2002 ze względu na dokonanie przez Izbę Odwoławczą nieprawidłowej oceny argumentów i dowodów przedstawionych w toku postępowania, błędnej interpretacji swobody projektanta i oparcie swojej decyzji na niepoprawnej ocenie, a tym samym nadużycie swojej władzy.

Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2010 r. — IRO przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-69/10)

(2010/C 100/90)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Industrie Riunite Odolesi SpA (IRO) (Via Brescia, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci A. Giardina, P. Tomassi)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności spornej decyzji;
- tytułem zarzutu uzupełniającego uchylenie grzywny wymierzonej mocą spornej decyzji lub zmniejszenie jej wymiaru;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty podniesione w niniejszej sprawie są podobne do powołanych w sprawie T-55/10 SP przeciwko Komisji.

W uzasadnianiu skargi skarżąca podnosi następujące zarzuty:

- naruszenie przepisów prawa i nadużycie władzy w zakresie w jakim Komisja wydała decyzję w przedmiocie zastosowania wobec skarżącej sankcji za rzekomy udział w kartelu, polegającym na ustalaniu cen, bez uprzedniego zbadania wszystkich dowodów z powodu braku w aktach sprawy załącznika zawierającego cenniki;
- naruszenie przepisów proceduralnych przewidzianych w rozporządzeniu WE nr 1/2003⁽¹⁾, w zakresie w jakim Komisja wydała sporną decyzję po stwierdzeniu przez Sąd Pierwszej Instancji nieważności decyzji z dnia 17 grudnia 2002 r. nr C(2002) 5087 wersja ostateczna nie podejmując żadnych działań proceduralnych, takich jak doręczenie stronom pisma przedstawiającego zarzuty, wysłuchanie stron, wezwania władz krajowych. W konsekwencji postępowanie wszczęte przez Komisję było fragmentaryczne, niespójne i naruszające przepisy oraz prawo ukaranych przedsiębiorstw do obrony.
- brak pouczenia i uzasadnienia, jako że Komisja nie oceniła prawidłowo informacji, które ujawniło dochodzenie, dotyczących rozmiaru dotkniętego rynku i skutków rzekomego kartelu..

Tytułem zarzutu uzupełniającego skarżąca wnosi o uchylenie lub zmniejszenie wymiaru grzywny nałożonej mocą decyzji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. L 2003, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 19 lutego 2010 r. — Feralpi przeciwko Komisji

(Sprawa T-70/10)

(2010/C 100/91)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Feralpi Holding SpA (Brescia, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci G. Roberti, i I. Perego)

Strona pozwana: Komisja Europejska

konkurencji i stwierdziła, że Feralpi Holding uczestniczyła w tym naruszeniu. Komisja naruszyła tym samym art. 65 EWWiS i dokonała błędnej oceny okoliczności faktycznych.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności spornej decyzji;
- uchylene lub obniżenie grzywny nałożonej mocą spornej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Wreszcie skarżąca potwierdza, że strona pozwana błędnie ustaliła wysokość grzywny.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz. U. L, z dnia 4.1.2003. s. 1)

Zarzuty i główne argumenty

Feralpi Holding podnosi następujące zarzuty:

- naruszenie zasady kolegialności w zakresie w jakim Komisja nie poddała uwadze kolegium komisarzy tekstu projektu spornej decyzji zawierającego konieczne elementy faktyczne i prawne;
- błędna podstawa prawna. Skarżąca jest zdania, że Komisja nie mogła oprzeć spornej decyzji, która stwierdza naruszenie art. 65 traktatu EWWiS na rozporządzeniu 1/2003 (¹) w momencie gdy traktat ten utracił moc obowiązującą;
- naruszenie prawa do obrony. Skarżąca podnosi w tym zakresie, że Komisja nie zakomunikowała jej stawianych zarzutów uniemożliwiając jej skorzystanie ze służącego jej prawa do obrony. Komisja ponadto zastosowała wobec Feralni Holding niestosowne terminy uniemożliwiające jej wykonanie prawa dostępu;
- naruszenie kryteriów przypisania naruszenia. Zdaniem skarżącej komisja błędnie przypisała naruszenie Feralpi Holding, nie biorąc pod uwagę zmian w strukturze spółki, które nastąpiły w tym czasie;
- skarżąca twierdzi ponadto, że nie uwzględniając faktu, że pręty zbrojeniowe do betonu i inne towary wytwarzane przez przemysł hutniczy, takie jak dźwigary i kable są wzajemnie zastępowalne, Komisja błędnie zdefiniowała dotknięty rynek i pominęła bez uzasadnienia jego wymiar wspólnotowy;
- skarżąca ponosi również, że Komisja zakwalifikowała badane zachowanie w decyzji o pojedynczym, złożonym i trwałym naruszeniu przepisów wspólnotowych w dziedzinie

Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2010 r. — Xeda International i Pace International przeciwko Komisji

(Sprawa T-71/10)

(2010/C 100/92)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Xeda International (Saint Andiol, Francja) i Pace International LLC (Seattle, Stany Zjednoczone Ameryki) (przedstawiciele: C. Mereu i K. Van Maldegem, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji całością kosztów tego postępowania,
- podjęcie wszelkich środków, które Sąd uzna za niezbędne.

Zarzuty i główne argumenty

W swej skardze skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji nr 2009/859/WE z dnia 30 listopada 2009 r. dotyczącej niewłączenia difenylaminy do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG oraz cofnięcia zezwoleń na środki ochrony roślin zawierające tę substancję [notyfikowanej jako dokument nr C(2009) 9262] (Dz.U. 2009 L 314, s. 79).

Skarżące utrzymują, że w skutek zaskarżonej decyzji pierwsza skarżąca nie będzie dłużej mogła sprzedawać w Unii Europejskiej difenyloaminy i produktów na bazie difenyloaminy oraz że z dniem 30 maja 2010 r. utraci rejestracje produktów w państwach członkowskich.

Skarżące podnoszą, że zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem gdyż opiera się na błędnej pod względem naukowym i prawnym ocenie difenyloaminy. Zdaniem skarżących narusza ona Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz prawo wtórne UE.

W konsekwencji skarżące twierdzą, że zaskarżona decyzja zakazuje wykorzystywania difenyloaminy w środkach ochrony roślin na podstawie trzech zagrożeń wspomnianych w jej motywie 5, z których każde było odpowiednio potraktowane przez skarżące lub nie stanowiło zagrożenia uzasadniającego niewłączenie.

Ponadto skarżące twierdzą, że Komisja naruszyła ich prawo do obrony, ponieważ uniemożliwiła im oparcie się na możliwości wycofania i ponownego złożenia nowej dokumentacji, przy wykorzystaniu dłuższego okresu stopniowego wycofywania, jak miało to miejsce w przypadku innych substancji objętych tym procesem regulacyjnym.

Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej wydane w dniu 15 grudnia 2009 r. w sprawie F-8/09, Apostolov przeciwko Komisji, wniesione w dniu 17 lutego 2010 r. przez Svetoslava Apostolova

(Sprawa T-73/10 P)

(2010/C 100/93)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Svetoslav Apostolov (Saarwellingen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat D. Schneider-Addae-Mensah)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (pierwsza izba) w sprawie F-8/09 z dnia 15 grudnia 2009 r.;

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej zawartej w piśmie z dnia 23 października 2008 r.;

— nakazanie Komisji Europejskiej i jej wyspecjalizowanym służbom, głównie Europejskiemu Urzędowi Doboru Kadr (EPSO) zaliczenia jako prawidłowych odpowiedzi udzielonych przez wnoszącego odwołanie na pytania 9, 30 i 32 testu umiejętności z dnia 14 grudnia 2007 r.;

— ewentualnie, umożliwienie wnoszącemu odwołanie ponownego przystąpienia do testu;

— tytułem żądania ewentualnego w stosunku do żądań drugiego, trzeciego i czwartego odesłanie niniejszej sprawy do Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej;

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania w niniejszej instancji i postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej.

Zarzuty i główne argumenty

W drodze niniejszego odwołania wnoszący je zmierza do uchylenia postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (SSP) z dnia 15 grudnia 2009 r., wydanego w sprawie F-8/09 Apostolov przeciwko Komisji, którym SSP odrzucił jako niedopuszczalną skargę mającą na celu stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 21 października 2008 r., którą Europejski Urząd Doboru Kadr (EPSO) oddalił jego zażalenie na decyzję z dnia 25 kwietnia 2008 r. informującą go o tym, że ocena uzyskana przez niego na teście kwalifikującym przeprowadzonym w ramach zaproszenia do wyrażenia zainteresowania EPSO/CAST27/4/07 nie była wystarczająca aby umieścić go w wykazie kandydatów spełniających warunki.

Celem uzasadnienia odwołania wnoszący je podnosi zasadniczo, że brak było jasności w przedmiocie terminu na wniesienie skargi i dlatego nieprawidłowość, do której doszło podlega usprawiedliwieniu, co powoduje, że skarga wniesiona przez wnoszącego odwołanie do Sądu do spraw Służby Publicznej w dniu 9 lipca 2009 r. była dopuszczalna.

Wnoszący odwołanie podnosi również, że EPSO dopuścił się oczywistego błędu w ocenie określonych odpowiedzi udzielonych przez niego w ramach testów kwalifikujących przeprowadzonych w związku z zaproszeniem do wyrażenia zainteresowania EPSO/CAST27/4/07. Wnoszący odwołanie podnosi następnie, że dla celów zagwarantowania prawidłowości postępowania kwalifikującego EPSO obrał całkowicie błędny sposób sprawdzenia umiejętności kandydatów.

Skarga wniesiona w dniu 16 lutego 2010 r. — Flaco Geräte przeciwko OHIM — Delgado Sánchez (FLACO)**(Sprawa T-74/10)**

(2010/C 100/94)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Flaco Geräte GmbH (Gütersloh, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Wirtz)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą był również: Jesús Delgado Sánchez (Socuellamos, Hiszpania)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 23 listopada 2009 r. w sprawie R 86/2009-2; i

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „FLACO” dla towarów z klas 7, 8, 9 i 11

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Jesús Delgado Sánchez

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: zarejestrowany w Hiszpanii znak towarowy „FLACO” dla towarów z klasy 7

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: częściowe odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie sprzeciwu

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 rozporządzenia Rady nr 207/2009 ze względu na błędne uwzględnienie przez Izbę Odwoławczą niepoprawnego tłumaczenia towarów objętych przez znak towarowy, na który powało się w sprzeciwie; naruszenie art. 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia Rady nr 207/2009 ze względu na nieuwzględnienie przez Izbę Odwoławczą wniesionego przez skarżącą zarzutu dotyczącego nieużywania.

Skarga wniesiona w dniu 24 lutego 2010 r. — Tempus Vade przeciwko OHIM — Palacios Serrano (AIR FORCE)**(Sprawa T-81/10)**

(2010/C 100/95)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Tempus Vade, S.L. (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat A. Gómez López)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą był również: Juan Palacios Serrano (Alcobendas, Hiszpania)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie niezgodności z rozporządzeniem nr 207/2009 decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 7 stycznia 2010 r. w sprawie R 944/2006-1, na mocy której uchylono decyzję Wydziału Sprzeciwów OHIM z dnia 28 maja 2008 r. wydaną w postępowaniu w sprawie sprzeciwu nr B 1009607 i w rezultacie dokonano rejestracji wspólnotowego znaku towarowego nr 5 016 704 AIR FORCE dla towarów z klasy 14;

— stwierdzenie, że na podstawie zakazu przewidzianego w art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009 należy odmówić rejestracji wspólnotowego znaku towarowego nr 5 016 704 AIR FORCE dla towarów z klasy 14;

— obciążenie strony pozwanej i, w przypadku wstąpienia do postępowania, interwenienta kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Juan Palacios Serrano

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „AIR FORCE” (zgłoszenie nr 5 016 704) dla towarów z klasy 14

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie:
Strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny wspólnotowy znak towarowy „TIME FORCE” (zgłoszenie nr 395 657) dla towarów z klas 14, 18 i 25 i inne cztery graficzne wspólnotowe znaki towarowe zawierające element słowny „TIME FORCE”: zgłoszenie nr 398 776 dla towarów z klas 14, 18 i 25, zgłoszenie nr 3 112 133 dla towarów z klas 3, 8, 9, 14, 18, 25, 34, 35 i 37 oraz zgłoszenia nr 1 998 375 i 2 533 667 dla towarów z klasy 14

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie zaskarżonej decyzji i oddalenie sprzeciwu

Podniesione zarzuty: Błędne zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Skarga wniesiona w dniu 19 lutego 2010 r. — Riva Fire przeciwko Komisji

(Sprawa T-83/10)

(2010/C 100/96)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Riva Fire SpA (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci M. Merola, M. Pappalardo, T. Ubaldi)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności spornej decyzji w całości, w przypadku gdy postępowanie wstępne wykaże, że okoliczności faktyczne i prawne, na których oparto sporną decyzję nie zostały przedstawione kolegium komisarzy w ramach procesu legislacyjnego dotyczącego tej decyzji;

— w każdym razie stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji, w zakresie w jakim stwierdza ona, że skarżąca uczestniczyła w trwałym porozumieniu lub uzgodnionych praktykach dotyczących prętów zbrojeniowych do betonu w sztabach lub na szpuli, których przedmiotem lub celem było ustalanie cen i ograniczanie lub kontrola produkcji bądź sprzedaż na wspólnym rynku;

— w konsekwencji stwierdzenie nieważności art. 2 decyzji Komisji w zakresie w jakim nakłada ona na skarżącą grzywnę w wysokości 26,9 miliona EUR.

Tytułem zarzutu ewentualnego:

— obniżenie kwoty grzywny w wysokości 26,9 miliona EUR nałożonej na skarżącą mocą art. 2 spornej decyzji oraz ustalenie nowej kwoty grzywny.

A w każdym razie,

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca domaga się stwierdzenia nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich C(2009) 7492 wersja ostateczna, z dnia 30 września 2009 r., dotyczącej postępowania na podstawie art. 65 traktatu EWWiS (sprawa COMP/37.956 — Pręty zbrojeniowe do betonu) uzupełnionej i zmienionej mocą decyzji C(2009) 9912 wersja ostateczna, z dnia 8 grudnia 2009 r. W uzasadnieniu skargi podnosi ona osiem zarzutów nieważności decyzji.

W ramach zarzutu pierwszego skarżąca twierdzi, że Komisja nie ma kompetencji, w zakresie stwierdzenia naruszenia art. 65 ust. 1 EWWiS w odniesieniu do okoliczności faktycznych wchodzących w zakres zastosowania tego przepisu po wygaśnięciu mocy obowiązującej traktatu EWWiS oraz zastosowania sankcji na podstawie art. 7 ust. 1 i art. 23 ust. 2 rozporządzenia WE nr 1/2003⁽¹⁾, jako że przepisy te odnoszą się do naruszeń art. 81 i 82 WE (obecnie art. 101 i 102 TFUE).

W ramach z drugiego zarzutu skarżąca twierdzi, że sporna decyzja narusza art. 10 ust. 3 i 5 rozporządzenia (EWG) nr 17⁽²⁾ i art. 14 ust. 1 i 3 rozporządzenia nr 1/2003, ponieważ nie wynika z tej decyzji by Komisja przeprowadziła rutynową konsultację w ramach komitetu konsultacyjnego, wymaganą na mocy ww. przepisów, oraz że ów komitet otrzymał wszelkie informacje niezbędne w celu dokonania dogłębnej merytorycznej oceny naruszenia zarzucanego przedsięwzięciem, będącym adresatami decyzji.

W zarzucie trzecim skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła art. 36 akapit pierwszy EWWiS w zakresie w jakim odmawiając ujawnienia kryteriów, jakimi posłużyła się w celu ustalenia wysokości stosowanej grzywny ograniczyła możliwość adresatów zarzutów w zakresie przedstawienia swych uwag.

W zarzucie czwartym skarżąca zauważa, że sporna decyzja w brzmieniu całkowicie zmienionym przez Komisję narusza art. 10 i 11 rozporządzenia Komisji (WE) nr 773/2004⁽³⁾, jak również prawo do obrony zainteresowanych przedsiębiorstw, ponieważ w następstwie stwierdzenia nieważności pierwotnej decyzji Komisji przez Sąd, Komisja wydała ponownie sporną decyzję, nie doręczając zainteresowanym przedsiębiorstwom nowego zawiadomienia o przedstawianiu zarzutów.

W ramach zarzutu piątego skarżąca powołuje się na braki uzasadnienia i jego wewnętrzną sprzeczność w zakresie w jakim z jednej strony Komisja ogranicza do terytorium Republiki Włoskiej właściwy rynek geograficzny, a z drugiej strony utrzymuje, że rzekome porozumienie może oddziaływać na handel wspólnotowy dla celów stosowania zasady *lex mitioris*.

W zarzucie szóstym skarżąca podnosi, że analiza Komisji przedstawiona w decyzji jest obciążona błędną oceną okoliczności faktycznych wynikającą z błędnego stosowania art. 65 EWWiS, jeśli chodzi o rozmaite aspekty zarzucanego naruszenia, a w szczególności o części porozumienia dotyczące ustalenia ceny wyjściowej prętów zbrojeniowych do betonu, ustalania składnika ceny związanego z większym przekrojem, jak również ograniczeń lub kontroli produkcji bądź sprzedaży.

W zarzucie siódmym skarżąca twierdzi, że sporna decyzja jest błędna i niedostatecznie uzasadniona (również z powodu braku pouczenia) w zakresie w jakim naruszenie zostało jej przypisane w całości.

W ramach zarzutu ósmego skarżąca powołuje się na naruszenie art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 oraz obwiesz-

czenia Komisji w sprawie zwolnienia z grzywny z 1996 r., a także wytycznych Komisji w zakresie ustalania wysokości grzywny z 1998 r.

-
- (¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz. U. L, z dnia 4.1.2003, s. 1)
- (²) Rozporządzenie Rady nr 17., pierwsze rozporządzenie wprowadzające w życie art. 85 i 86 Traktatu (Dz.U. 13, s. 204)
- (³) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 773/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszące się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. 81 i art. 82 Traktatu WE (Dz.U. L 123, s. 18)

Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2010 r. — Alfa Acciai przeciwko Komisji

(Sprawa T-85/10)

(2010/C 100/97)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Alfa Acciai SpA (Brescia, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci D. Fosselard, S. Amoruso, L.Vitolo)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji C(2002) 7492 wersja ostateczna, z dnia 30 września 2009 r. (sprawa COMP/37.956 — Pręty zbrojeniowe do betonu), wydanej wskutek stwierdzenia przez Sąd nieważności pierwotnej decyzji (zwaną dalej „decyzją”), zmienionej i uzupełnionej decyzją C(2009) 9912 wersja ostateczna z dnia 8 grudnia 2009 r. (zwaną dalej „decyzją uzupełniającą”), w zakresie w jakim stwierdza ona naruszenie art. 65 traktatu EWWiS przez Alfa Acciai SpA i nakłada na nią grzywnę w kwocie 7,175 miliona EUR;

tytułem zarzutu ewentualnego:

- stwierdzenie nieważności art. 2 przewidującego sankcje wobec skarżącej;

tytułem zarzutu ewentualnego powołanego w dalszej kolejności:

- zmniejszenie kwoty grzywny;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są takie same jak powołane w sprawie T-70/10 Feralpi Holding Spa przeciwko Komisji i T-83/10 Riva Fire Spa przeciwko Komisji.

Skarżąca podnosi w szczególności:

brak kompetencji Komisji w zakresie karania naruszeń art. 65 traktatu EWWiS po wygaśnięciu jego mocy obowiązującej, a w każdym razie w zakresie posłużenia się jako podstawą prawną art. 7 ust. 1 i art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) 1/2003 ⁽¹⁾;

naruszenia prawa do obrony skarżącej w trakcie postępowania administracyjnego, gdyż Komisja nie doręczyła skarżącej nowego zawiadomienia o przedstawieniu zarzutów, ograniczając się do zakomunikowania jej listownie swej intencji ponownego wydania decyzji. Państwa członkowskie nie zostały wysłuchane, ani nie uczestniczyły w rozprawie końcowej. Ponadto skarżąca nie miała możliwości przedstawienia swego stanowiska co do ponownego wydania decyzji;

naruszenie art. 65 ust. 1 traktatu EWWiS w zakresie w jakim okoliczności opisane w decyzji nie stanowiły jednolitego i ciągłego porozumienia;

naruszenie wytycznych w zakresie obliczenia wysokości grzywien wymierzanych na podstawie art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1/2003, jak również naruszenie zasady równości i proporcjonalności w ramach badania zachowania skarżącej i ustalenia kwoty grzywiny.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz. U. L, z dnia 4.1.2003. s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 23 lutego 2010 r. — Chestnut Medical Technologies przeciwko OHIM (PIPELINE)

(Sprawa T-87/10)

(2010/C 100/98)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Chestnut Medical Technologies, Inc. (Menlo Park, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: prawnicy R. Kunz-Hallstein, H. Kunz-Hallstein)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 10 grudnia 2009 r. w sprawie R 968/2009-2;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „PIPELINE” dla towarów z klasy 10

Decyzja eksperta: odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Rady nr 207/2009 ze względu na dokonanie przez Izbę Odwoławczą błędnej oceny, że rozpatrywany wspólnotowy znak towarowy ma charakter opisowy; naruszenie art. 75 rozporządzenia Rady nr 207/2009 ze względu na to, że pominąwszy argumenty wysunięte przez skarżącą, Izba Odwoławcza naruszyła obowiązek uzasadnienia decyzji.

Skarga wniesiona w dniu 24 lutego 2010 r. — Węgry przeciwko Komisji

(Sprawa T-89/10)

(2010/C 100/99)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Republika Węgierska (przedstawiciele: J. Fazekas, M.Z. Fehér i K. Szijjártó, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 3 i 4 decyzji Komisji [C(2009)10151] z dnia 14 grudnia 2009 r. dotyczącej dużego projektu zatytułowanego „odcinek autostrady M43 pomiędzy Szeged i Makó” stanowiącego część programu operacyjnego „Transport” przeznaczonego na pomoc strukturalną Unii z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i Funduszu Spójności w ramach Celu Konwergencja i załącznika I pkt 3.3 oraz załącznika II do tej decyzji, w zakresie, w jakim omawiane przepisy wyłączają z wydatków kwalifikowalnych płatności z tytułu VAT.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podważa w części decyzję Komisji z dnia 14 grudnia 2009 r. dotyczącą dużego projektu zatytułowanego „odcinek autostrady M43 pomiędzy Szeged i Makó” stanowiącego część programu operacyjnego „Transport” przeznaczonego na pomoc strukturalną Unii z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i Funduszu Spójności w ramach Celu Konwergencja. W omawianej decyzji Komisja zatwierdziła płatność wkładu na rzecz omawianego dużego projektu ze środków Funduszu Spójności. Ponadto, w pozycji „Wydatki niekwalifikowalne” załącznika I do zaskarżonej decyzji Komisja oddaliła wniosek administracji węgierskiej o włączenie w ramach omawianego projektu płatności z tytułu VAT.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi, że Komisja wydała zaskarżoną decyzję naruszając przepisy prawa Unii, a w szczególności art. 56 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1083/2006 ⁽¹⁾ i art. 3 rozporządzenia (WE) 1084/2006 ⁽²⁾.

Skarżąca uważa, że art. 3 lit. e) rozporządzenia nr 1084/2006 wyraźnie stanowi, że podatek od wartości dodanej podlegający zwrotowi nie kwalifikuje się do wsparcia finansowego ze środków Funduszu Spójności. Zdaniem skarżącej z przepisu tego bezsprzecznie wynika zatem, że jest wydatkiem kwalifikowalnym podatek od wartości dodanej nie podlegający zwrotowi. W związku z powyższym i uwzględniając, że w kontekście przepisów Unii lub przepisów krajowych dotyczących podatku VAT beneficjent dużego projektu, którego dotyczy zaskarżona decyzja, nie jest podatnikiem, a zatem nie może żądać zwrotu zapłaconej przez niego kwoty należnego podatku, skarżąca podnosi, że Komisja nie powinna wyłączyć w zaskarżonej decyzji z zakresu pomocy wydatków przeznaczonych na rzeczony podatek.

Ponadto skarżąca zarzuca, że ze względu na to, iż Komisja nie uznała też za wydatki kwalifikowalne wydatków, które nie były wydatkami kwalifikowalnymi w rozumieniu rozporządzenia nr 1084/2006, podczas gdy odpowiadające mu uregulowanie krajowe wyraźnie wymienia je jako wydatki kwalifikowalne, Komisja pozbawiła państwa członkowskie w zaskarżonej decyzji uprawnień przysługujących im zgodnie z art. 56 ust. 4 rozporządzenia 1 nr 1083/2006.

Skarżąca twierdzi także, że kryterium ustanowione przez Komisję, zgodnie z którym podatek VAT należny od beneficjenta subwencji „podlega odzyskaniu” w ramach podatku VAT, który pobiera się wraz z opłatą za przejazd pobieraną przez podmiot zarządzający infrastrukturą zbudowaną przez beneficjenta, stanowi bardzo szeroką interpretację pojęcia „podlegającego zwrotowi podatku od towarów i usług” zawartego w art. 3 lit. e) rozporządzenia nr 1084/2006, która to interpretacja nie mieści się w zakresie tego przepisu, a przy tym jest sprzeczna z przepisami Unii dotyczącymi podatku VAT.

W końcu skarżąca podnosi, że ani rozporządzenie nr 1083/2006, ani rozporządzenie nr 1084/2006 nie pozwalają na dokonanie wykładni, zgodnie z którą Komisja dokonując oceny wydatków kwalifikowalnych, w tym kwalifikowalnego podatku VAT, mogłaby oprzeć swą decyzję na okoliczności, że państwo członkowskie mogło wybrać inne rozwiązanie prawne w zakresie realizacji projektu i zarządzania infrastrukturą. Zdaniem skarżącej organizacja administracji infrastruktury krajowej i związanych z nią usług publicznych stanowi zasadniczo uprawnienie państw członkowskich. W konsekwencji skarżąca przywołuje także, że pod warunkiem, iż spełnione są przesłanki przewidziane w uregulowaniach Unii, Komisja musi zaakceptować rozwiązanie wybrane przez państwo członkowskie, choćby wywołało to konsekwencje wynikające z okoliczności, że beneficjent jest podatnikiem podatku VAT lub nim nie jest w odniesieniu do uznania wydatków za kwalifikowalne.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 (Dz.U. L 210, s. 25)

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1084/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające Fundusz Spójności i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1164/94 (Dz.U. L 210, s.79).

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Skarga wniesiona w dniu 15 stycznia 2010 r. — AB przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa F-3/10)

(2010/C 100/100)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: AB (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: S. Pappas)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji przedstawicielstwa KE w Laosie z dnia 4 lutego 2009 r., na której podstawie skarżący został poinformowany, że jego umowa o pracę w charakterze pracownika kontraktowego nie zostanie przedłużona oraz decyzji organu uprawnionego do zawierania umów o pracę wydanej w odpowiedzi na zażalenie.

Żądania strony skarżącej

Skarżący wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności kwestionowanych decyzji i w rezultacie przywrócenie skarżącego do pracy w dyrekcji generalnej RELEX lub w Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych, która zostanie utworzona z dniem 1 kwietnia 2010 r.;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 19 stycznia 2010 r. — Garcia Lledo przeciwko OHIM

(Sprawa F-7/10)

(2010/C 100/101)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Inès Garcia Lledo (Alicante, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, A. Coolen, H.-N. Louis i E. Marchal)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji Prezesa OHIM o zakończeniu zatrudnienia skarżących jako pracowników personelu tymczasowego z uwagi na to, że nie zdali oni ogólnego konkursu.

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Prezesa OHIM z dnia 12 marca 2009 r. o zakończeniu zatrudnienia skarżących jako członków personelu tymczasowego;

— obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2010 r. — Gheysens przeciwko Radzie

(Sprawa F-8/10)

(2010/C 100/102)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Johan Gheysens (Mechelen, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, A. Coolen, J.N. Louis, E. Marchal)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji Rady o nieprzedłużeniu umowy ze skarżącym i w rezultacie o zakończeniu jego stosunku pracy z Radą.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji o nieprzedłużeniu po dniu 30 września 2009 r. umowy ze skarżącym i o odmowie podjęcia wszelkich działań mających na celu unormowanie sytuacji administracyjnej skarżącego, który od 16 lat wykonuje stałą pracę na rzecz instytucji;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2010 r. — Hecq przeciwko Komisji**(Sprawa F-10/10)**

(2010/C 100/103)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: André Hecq (Chaumont-Gistoux, Belgia) (przedstawiciel: adwokat L. Vogel)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji oddalającej wniosek o zwrot w 100 % określonych kosztów medycznych.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji, którą organ powołujący miał podjąć w dniu 7 kwietnia 2009 r., w drodze której został oddalony wniosek skarżącego z dnia 7 grudnia 2008 r., mający na celu uzyskanie, na podstawie art. 73 regulaminu pracowniczego całkowitego zwrotu kosztów odnoszących się do trzech świadczeń medycznych a mianowicie konsultacji psychiatrycznej z dnia 6 października 2008 r., leków przepisanych przez tegoż psychiatrę i dostarczonych skarżącemu w dniu 21 października 2008 r. a także wizyty lekarskiej w dniu 1 grudnia 2008 r.;
- w razie potrzeby, stwierdzenie nieważności decyzji przyjętej przez organ powołujący w dniu 20 października 2009 r., w drodze której zostało oddalone zażalenie skarżącego na decyzję dorozumianą z dnia 7 kwietnia 2009 r., wniesione przez niego w dniu 25 czerwca 2009 r.;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2010/C 100/91	Sprawa T-70/10: Skarga wniesiona w dniu 19 lutego 2010 r. — Feralpi przeciwko Komisji	61
2010/C 100/92	Sprawa T-71/10: Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2010 r. — Xeda International i Pace International przeciwko Komisji	62
2010/C 100/93	Sprawa T-73/10 P: Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 15 grudnia 2009 r. w sprawie F-8/09, Apostolov przeciwko Komisji, wniesione w dniu 17 lutego 2010 r. przez Svetoslava Apostolova	63
2010/C 100/94	Sprawa T-74/10: Skarga wniesiona w dniu 16 lutego 2010 r. — Flaco Geräte przeciwko OHIM — Delgado Sánchez (FLACO)	64
2010/C 100/95	Sprawa T-81/10: Skarga wniesiona w dniu 24 lutego 2010 r. — Tempus Vade przeciwko OHIM — Palacios Serrano (AIR FORCE)	64
2010/C 100/96	Sprawa T-83/10: Skarga wniesiona w dniu 19 lutego 2010 r. — Riva Fire przeciwko Komisji	65
2010/C 100/97	Sprawa T-85/10: Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2010 r. — Alfa Acciai przeciwko Komisji	66
2010/C 100/98	Sprawa T-87/10: Skarga wniesiona w dniu 23 lutego 2010 r. — Chestnut Medical Technologies przeciwko OHIM (PIPELINE)	67
2010/C 100/99	Sprawa T-89/10: Skarga wniesiona w dniu 24 lutego 2010 r. — Węgry przeciwko Komisji	67

Sąd do spraw Służby Publicznej

2010/C 100/100	Sprawa F-3/10: Skarga wniesiona w dniu 15 stycznia 2010 r. — AB przeciwko Komisji Europejskiej	69
2010/C 100/101	Sprawa F-7/10: Skarga wniesiona w dniu 19 stycznia 2010 r. — Garcia Lledo przeciwko OHIM	69
2010/C 100/102	Sprawa F-8/10: Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2010 r. — Gheysens przeciwko Radzie	69
2010/C 100/103	Sprawa F-10/10: Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2010 r. — Hecq przeciwko Komisji	70

CENY PRENUMERATY w 2010 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie CD-ROM	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie CD-ROM (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, CD-ROM dwa razy w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczym CD-ROM-ie.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Format CD-ROM zostanie w ciągu roku 2010 zastąpiony formatem DVD.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa oraz aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

